

BIO JEDNOM JEDAN PUNK

ZBIRKA
BIOPUNKA

BIO JEDNOM JEDAN PUNK

Zbirka biopunka
SFERAKONSKI NIZ · KNJIGA 28

ELEKTRONIČKO IZDANJE

Nakladnik

SFera, Društvo za znanstvenu fantastiku, Zagreb

Za nakladnika

Vanja Kranjčević

Ilustracija na ovitku

Katarina Šumski

Lektura i korektura

Custos Verborum

Oblikovanje i prijelom

Melina Mikulić

ISBN 978-953-48059-6-1

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001135434.

Zbirka **BIO jednom jedan PUNK** tiska se uz potporu Grada Zagreba.

BIO JEDNOM JEDAN PUNK

ZBIRKA BIOPUNKA

Uredili
Marija Serdar i Mirko Karas

Zagreb, 2022.

Mutirani kod © Jelena Janjić, 2022.
Lovac na zvijezde © Ivana Delač, 2022.
Ispod grada na nebu © Ed Barol, 2022.
Kad zamorci sujetlucaju © Emanuel Ježić-Hammer, 2022.
Biomoni © David Kelečić, 2022.
Hvala na lijepim željama © Marko Štengl, 2022.
Umijeće preživljavanja © Kristijan Novak, 2022.
Homo Provectus © Mira Satarić, 2022.
Obećane zemlje © Iva Ledinščak, 2022.
Ilustracija na ovitku © Katarina Šumski 2022.
Naslov te sav preostali sadržaj © Mirko Karas i Marija Serdar, 2022.
Ovo izdanje © Mirko Karas, Marija Serdar i SFera, 2022.

Jelena Janjić: Mutirani kod	9
Ivana Delač: Lovac na zvijezde	22
Ed Barol: Ispod grada na nebu	35
Emanuel Ježić-Hammer: Kad zamorci svjetlucaju	54
David Kelečić: Biomoni	61
Marko Štengl: Hvala na lijepim željama	92
Kristijan Novak: Umijeće preživljavanja	119
Mira Satarić: Homo Provectus	132
Iva Ledinšćak: Obećane zemlje	156

Ovaj je tekst pisan na značajan dan kada su napokon, nakon dvije pandemijske godine, ukinute epidemiološke mjere i svakodnevni život resetiran na „normalno”. Nažalost, taj je uspjeh zasjenjen turobnim vijestima o ratu u Ukrajini, pa nam se nakon tektonskog šoka i biološke nedaće, u kratkom vremenu nad glavama nadvila i ljudskim djelovanjem prouzročena neizvjesnost. Uz takvu stvarnost, tko još treba posezati za SF i/ili horor pričama, posebice onima iz podžanra postapokalipse?

Podmukla je kletva nekome zaželjeti da živi u zanimljivim vremenima.

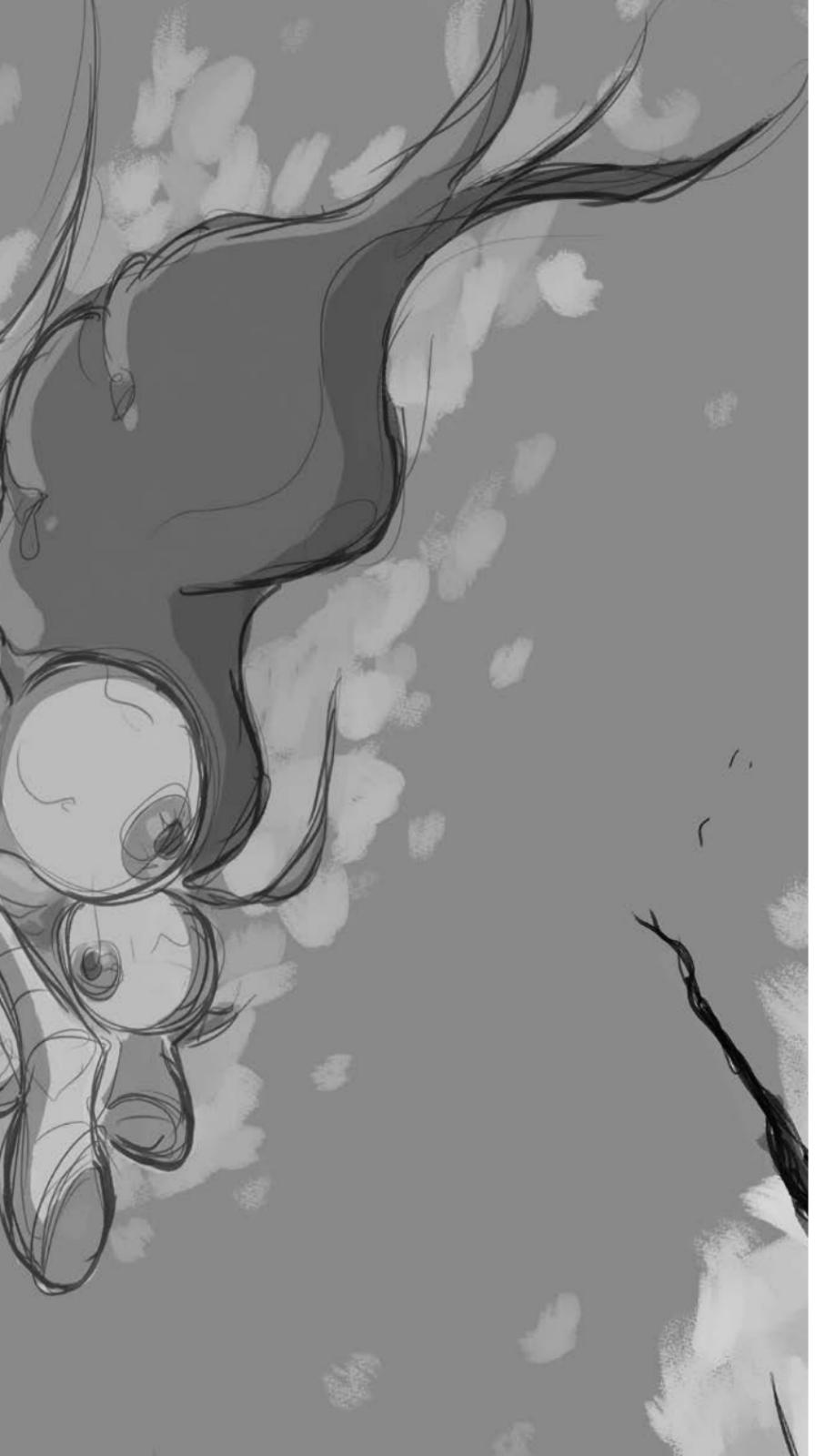
Mi se, međutim, kolektivno ne damo smesti i od dobivenih limuna vješto cijedimo limunadu. Autori su se i ove godine odazvali na natječaj a mašta ih je poslužila, pa se zanimljivost dôba prelila u zanimljive priče koje vam u nastavku sa zadovoljstvom predstavljamo.

Koristim priliku da pozdravim sve pisce koji su se po prvi puta okušali u pisanju priče za zbirku, čak ako u nju ove godine nisu uvršteni. Osobito je zadovoljstvo u potpisu vidjeti nova imena poput novorođenih zvjezdica na nebu hrvatske žanrovske hemisfere, te se od srca nadam da će tijekom vremena sjajiti sve jače i ravnopravno stati uz bok već legendarnim vodiljama. Potencijala i zvjezdane prašine zasigurno ne nedostaje.

A sada, vrijeme je za priču.

BIO jednom jedan PUNK...

*Zagreb, 09. travnja 2022. godine
Marija Serdar, urednica*

Jelena je rođena u jednoj od posljednje dvije godine 20. stoljeća (ovisno o tome kako određujete gdje sljedeće stoljeće počinje), a pisati je počela s 9 godina.

Otprilike u isto vrijeme kad sam počela čitati SF i fantastiku. Pišem uglavnom ono što čitam (SF&F), a radim kao programer. To pisanje čini veoma zabavnim, jer nakon cijelog dana na poslu treba sjesti još koji sat ispred ekrana i tipkati!

Od kucanja se odmarać... Tipkanjem?

...i volontiram kao administrator baze podataka, čitam i šetam se, te crtam i radim video igrice.

Dakle, nisi baš besposlena? Za razliku od junakinje priče koja je ni kriva ni dužna kronično nezaposlena. Imala li tu podsvjesne želje za malo odmora?

Pa nije ona kriva što ne može naći posao! Nije kriv niti HZZ, nego par nezgodno smještenih linija koda...

JELENA JANJIĆ

Mutirani kod

[Bilješka agenta: ponašanje eksperimenta M unutar normalnih gabarita.]

[Daljnji postupci: nadzirati eksperiment M]

×

Maja je sklopila ruke i naslonila bradu na isprepletene prste. Malo je prerano ušla u videopoziv, ali to nikad nije bilo problem njenom sugovorniku.

„Čao, tata.”

„Hej, Maja. Kako si?”

Maja je uzdahnula, blijedo se osmijehnuvši svom ocu. Ispred nje se nalazio ogroman prozirni zaslon, model star deset godina, jedini kojeg si je mogla priuštiti, pun prašine i otisaka njenih prstiju. Na njemu je stajao otvoren zadnji primljeni mail u inboxu, i video link, bez slike kako ne bi trošila previše interneta, preko kojeg je razgovarala sa svojim ocem, tristo kilometara udaljenim od nje.

„Loše, tata. Još jedna odbijenica.”

Razočarani uzdah s druge strane veze bio je i previše poznat refren svakog njihovog razgovora u zadnje dvije godine.

„Rekao sam ti da neće biti jednostavno.”

„Gle, ja sam svoje rekla i tebi i mami. Znala sam u što se upuštam”, Maja je kratko odgovorila na neizrečenu kritiku. *Mogla si lakše, drugčije, samo da si išla putem koji ti je određen.* Da, mogla je, ali to nije bilo ono što je htjela od svog života. „Nije mi toliko do odbijenice koliko do toga zašto sam odbijena.”

„Nikad ne znaš zašto —”

„Ma vraka ne znam”, Maja ga je naprasno prekinula, riječi pune gorčine koje su joj fizički gredale grlo. „Nemoguće da svaki put dođem na drugi razgovor, i onda da mi kasnije kažu da ima netko bolji. Doslovno sam gledala, tata — jednostavno je statistički nemoguće.”

Njezin otac je utihnuo s druge strane; tišina na vezi bila je obojena sramom. Maja je samo ponovno uzdahnula. Nije mogla kriviti svog oca za ono što je napravio — samo je bio radio svoj posao. To što im se to sad obijalo o glavu nije tada moglo biti predviđeno.

„U redu je — imam svoj volonterski rad, imam posliće tu i tamo kao prevoditelj. Za režije i stanarinu imam.”

„Oke”, Maja je praktički mogla napisati olakšanje u očevom glasu. „Trebamo li ti poslati svježeg povrća i voća?”

„Ako nije problem. Cimerica mi je pojela sve što ste mi zadnji put poslali.”

„Može. Pozdravljuju te Anja i Karlo.”

„Pozdravi i ti njih”, Maja se nasmiješila iako ju njezin otac nije mogao vidjeti. „Čujemo se.”

„Čujemo se.”

S dva dodira, Maja je prekinula vezu i maknula otvoreni mail sa svojeg zaslona; tek tada je sklopila oči i sočno opsovala na sav glas.

Već dvije godine nije mogla naći nikakav posao. Točnije, nije mogla naći posao koji nije bio vezan uz neku državnu firmu ili megakorporaciju sa sumnjivom reputacijom — i to sve zato što je njezin otac bio pristao na sudjelovanje u eksperimentalnom programu prije nego što je Maja bila rođena.

„Kvragu i ti idioci.”

Maja je otvorila oči i podigla desnu ruku. Na zapešću, tik ispod lako uočljive vene, nalazio se nanometarski mali čip

– njezina osobna iskaznica. Ime, prezime, datum rođenja, rod, zdravstvena, povijest bolesti i školovanja – sve što je država znala o njoj nalazilo se na tom čipu. Jednom, čisto iz dosade, Maja je ušla u root svoga čipa da bi vidjela sve te podatke, i ostala zapanjena količinom memorije koji su zauzimali. Samo dva kilobajta – dvije tisuće bajtova, šesnaest tisuća bitova, 16000 nula i jedinica – predstavljali su svih dvadeset i pet godina njenog života.

Samo dva kilobajta, no ona su bila sasvim dovoljna da ju niti jedna firma koja se bavi podacima ne želi zaposliti. Naime, u dva kilobajta podataka nalazio se i podatak da je u Majin DNK je bio ugrađen agresivni računalni virus, mutacija koju uobičajeni antivirusi nisu mogli zauzdati.

U vrijeme kad je Maja bila rođena, NATO, Kina i Rusija su vodile trostrani kibernetički rat na svjetskoj razini – rat koji je kasnije dobio netočan nadimak ‘rat bez žrtava’ u pokušaju svih sudionika da zaniječu strahote koje su izazvale. Kao član vojske države članice NATO saveza i jedan od specijalista za kibernetičko djelovanje, Majin otac je bio dio projekta *Total Eclipse*, čija je ideja bila da se portovi za skeniranje čipova s osobnim podacima iskoriste kao ulazne točke za instaliranje virusa. U ostvarivanju tog cilja uvelike je bila pomogla nova grana genetike: re-kodiranje ugašenih mostova u DNK molekuli.

Isprva, re-kodiranje je bio tek jedan od bezbrojnih eksperimenata koji su htjeli samo dokazati da se nešto može napraviti; zašto ne iskoristiti toliku količinu materijala u genomu koje tijelo ne koristi? No s osvitom istinskog kibernetičkog rata, vojska je preuzela tu tehnologiju i odlučila ju prilagoditi svojim potrebama. Re-kodiranje je izašlo iz malih sveučilišnih laboratoriјa i došlo u ruke velikih korporacija koje su imale ugovore s vojskom, koje su male tekstualne dokumente i GIFOve zamijenile punokrvnim *malwareom*, te od ljudi stvorile hodajuće izvore zaraze računalnih sustava.

Za vrijeme trajanja projekta, svi su se kleli da kodirani virus nije naslijedan: u svim sisavcima na kojima su testirali nije bilo slučajeva nasljedivanja. Ono što se kasnije ustanovilo, nakon godina povlačenja po sudovima i bezbroj uboda iglama koje je Maja morala podnijeti, bilo je da je 0.001% testiranih životinja ipak prenijelo mutaciju, od kojih je tek svaki tristotin slučaj bio mutiran. Šanse su bile mizerno male – no ipak su postojale.

Maja je bila jedna od tih slučajeva – jedna od njih šezdesetak u cijelom svijetu, i jedna od rijetkih koja je tražila treći put, put između života bez ikakve tehnologije i života pod staklenim zvonom države ili korporacija gdje bi ponovno bila samo eksperiment. Nažalost, još jednom, njezina molba za posao bila je odbijena u zadnji tren, s mailom kojeg je netko samo kopirao iz hrpe standardnih odgovora kojeg su HR ljudi držali u nekom dokumentu, zatvarajući joj još jedna vrata, još jednu mogućnost da se osloboди statusa eksperimenta.

Nasušno joj je trebao prosječan alkohol i glazna glazba da bar malo ublaže sjećanje na najnoviji poraz.

„Idem van večeras”, Maja je doviknula svojoj cimerici Lejli, koja je slušala J-Rock naglas u susjednoj sobi i slikala.

„Šta?”, Lejla se proderala, ali glazba je bila toliko glazna da ju je morala stišati. „Šta si rekla?”

„Idem van”, Maja je strpljivo ponovila. „Do Hanga.”

„Ajoj, ne valjda opet?”, Lejla je odložila svoje kistove i izašla van iz sobe kako bi ju zagrlila. „Srce, ne trebaš ići van napiti se. Donijet ću ti ja čokolade i piva pa ćemo zajedno piti.”

„Ma ne treba”, Maja ju je lagano potapšala po ramenu. „Ne trebaš samo zbog mene ići iskopati hidžab iz veša. I zar nisi rekla da ne smiješ piti? Islam nešto nešto?”

„Ma daj molim te, tko se toga još ovdje drži”, Lejla se britko nasmijala. „Da se moj stari toga držao, ne bih ja bila ovdje.”

Maja se lecnula. Lejlu, koja je bila pet godina mlađa, otac je vječno istjerivao iz kuće kad je bio pijan. Svi u susjedstvu su to znali, i svi su oni bili muslimani i znali da ne smiju piti po Kur’antu, ali to nažalost mnoge nije sprječavalo, niti su ga ikad pretjerano kaznili zbog toga. Čovjek je davno prestao držati namaz, po Lejlinim riječima, a još duže nije prišao ni blizu džamiji.

„Svejedno, ne trebaš piti samo zato što ja idem piti.” Maja je otisla do svoje sobe i odabrala košulju i hlače za izlazak. „Rekoh, idem samo malo biti nasamo, malo popiti, i onda se vratim.”

„Obećaješ?”, Lejline oči su je pratile dok se oblačila. „Nećeš se vratiti pijana k'o letva?”

„Obećajem”, Maja je rekla bez razmišljanja, i nastavila se spremati.

×

[Bilješka agenta: Agent Alto-Blue korporacije primijećen u blizini eksperimenta M.]

[Daljnji postupci: pozorno pratiti eksperiment M – agentice D i A poslane u izviđanje]

×

Kao i obično, Hang je bio pun kad je Maja ušla unutra. Bilo je tek devet navečer u utorak – ne baš uobičajeno vrijeme za izlaska – ali u Hang Looseu je gužva bila vječna. Kafić se otvorio prije nekoliko mjeseci, uređen u stilu elegantnog kiča i napadnog neon-a s početka tisućljeća, i bilo je savršeno mjesto za skupljanje svih odraslih koji su osjećali nostalгиju za svojim djetinjstvom i klinaca raznih alternativa društva. U zadnje vrijeme su se i ‘cool’ klinci, oni koji su morali imati svaki komad odjeće markirane i zadnji model AR naočala nabijenih do vrha nosa, počeli tamo skupljati, ali i dalje su bili manjina, nezvani uljezi na teritoriju pankera, rockera, metalaca i emo klinaca.

Maja nije tehnički pripada niti jednoj od tih skupina – bila je prestara za takve stvari – ali kožna jakna, majica sa zadnje turneje Cemetery Suna ikada koju joj je tetka poklonila i uske crne traperice označavale su je kao ‘cool odraslog’, nekog tko nije bio uljez. Uz to, nikada nije sjedala u separee, nego uvijek za šank, tako da bi i bez odjeće bila označena kao okej.

„Ej Maja”, šankerica Leona pozdravila ju je bez podizanja pogleda, zaokupljena miješanjem nekakvog koktela, jedva čujna kroz glasni, cendravi rock Opće Opasnosti. „Opet ti.”

„Opet ja”, Maja se lagano nasmijala, gledajući Leonu i njezinu kratku, kovrčavu kosu boje fuksije. „Nova boja?”

„Malo za promjenu, da.” Leona je vješto preokrenula shaker i izlila električno plavu tekućinu u dvije pripremljene čaše za koktele. „Šta ćeš? Svoje uobičajeno?”

„To, i glazbenu želju – sve samo ne Opću Opasnost!”

Leona se grleno nasmijala i otišla do stola s dvjema curama u mini-suknjicama kakve je Maja navikla vidjeti samo u klubovima i s pet centimetara dugim lažnim noktima, usput zastavši da namjesti pjesme na računalu koje je bilo preuređeno da nalikuje jukeboxu. Ne baš uobičajena klijentela – osim ako se nisu spremale otići negdje drugdje tulumariti poslje.

Thousand Foot Krutch je zatutnjaо iz zvučnika samo nekoliko sekundi kasnije, i odvratio Majine misli od neobičnih gostiju. Leona joj je bila na brzinu poslužila njezin uobičajeni liker od višnje prije nego što je otišla, te se Maja opustila, lagano pijuckajući, slušajući glazbu i dopisujući se s prijateljima na mobitelu.

Usred skrolanja po desecima novih slika mačaka koje je jedna od prijateljica poslala (radila je kao dadilja mačaka, i uvijek imala zaliha i zaliha slika mačaka za sve ostale), netko se nakašljao pored nje.

„Maja Denovan?”

Maja samo što nije ispustila mobitel na linoleum.

„Uh, da?”

Pogledala je uvis i srela ledenoplave oči djevojke koja ni po čemu nije pripadala u Hang Loose, sklonište odmetnika i alternativaca. Odjevena u odijelo i bijelu košulju, našminkana kao tipična tajnica i ispeglane smeđe kose, izgledala je kao je izašla iz modnog kataloga za uredski život, ili došla s intervjuja za časopis o biznisu.

Na prvi pogled, Maju su podišli trnci – ali ne oni dobri, oni koji bi završili s ljubakanjem, razmjjenjenim brojevima i nekoliko spojeva prije nego što bi Maji dojadila ta osoba. Ne, osjećaj je bio bliži hladnom znoju nego električnom udaru – signal za opasnost.

„Da, ja sam Maja Denovan. Koga zanima?”

„Kiara Lavov”, djevojka, otprilike Majinog godišta, se kratko predstavila, pruživši ruku za rukovanje koju je Maja nevoljko primila. „Senior manager u Alto-Blue korporaciji.”

Alto-Blue. Hladan znoj nije bio dovoljno dobar opis onoga što je prošlo kroz Majinu kožu. Zašto ju je žena koja je radila u Alto-Bluem tražila, i kako je uopće znala gdje ju naći?

„Niste bili laci za naći, gospodice Denovan”, Kiara je rekla, smjestivši se na stolicu pored Maje i naručivši gin-tonik od Leone. „Ali ni pretjerano teški, moram priznati. Neke druge smo puno duže morali tražiti.”

„Tražiti me za što točno?”, Maja se morala natjerati da diše donjim dijelom pluća, a ne samo gornjim. Nije joj trebao napad panike. „Ne da nije *creepy* to što ste me uopće išli tražiti.”

„Potrebni ste nam, gospodice”, Kiara se kiselo osmjehnula, kao da se nije slagala s onim što su joj njezini šefovi rekli.

„Alto-Blue je uložio velike količine novaca u istraživanja ljudskog DNK, pogotovo mutacija na ugašenim alelama, a vi ste jedna od rijetkih koji nisu potpisali nikakve ugovore s državom.”

Mutacije. Ugašene alele. Hang se zamutio pred Majinim očima, postajući mrlja neon, crnog i bijelog. Ne opet. Još jedna ponuda u nebrojenom nizu koje je dobila otkako je napunila osamnaest, te otkako zakon o privatnosti maloljetnika više nije štitio njezin identitet.

„A zašto bih uopće prihvatile bilo što od vas i vaše firme?”

„Stabilnost, siguran izvor prihoda”, Kiara joj je odmah odgovorila, riječi izgovorene kao da ih čita iz nevidljive knjige. „Vaš rad na temu prikupljanja i analize podataka u kontekstu religije, etike i povjesno-političkih odnosa u svijetu je bio veoma interesantan za čitanje – uspjeli ste baciti našem odboru za etički nadzor bubu u uho. Neke od vaših teorija i ideja su se već počele koristiti prilikom analize podataka i njihove evaluacije, i vjerujem da bi moji kolege bili presretni imati vas kao svoju kolegicu.”

Maja joj nije vjerovala ni jednu jedinu riječ. Koliko je ova ženska mislila da je Maja glupava da ide raditi za Alto-Blue? Nakon svega? Iako, ako ništa drugo, Kiara je bar bila pristojna, pa joj je Maja uzvratila pristojnošću.

„Hvala na ponudi, ali nisam zainteresirana.” Kako bi dodatno podcrtala odbijanje, iskapila je liker kojeg je pijuckala i izvukla novac za Leonu, stavivši ih pored čaše. „Nisam ničiji pokusni kunić, gospodice Lavov, a najmanje ne firme koja ne može izdržati godinu dana bez da se uvali u neki skandal u vezi curenja podataka ili ne-etičke prakse. Jedna sudska saga mi je bila i više nego dosta.”

Kiarino lice se smrklo, no prije nego što je išta uspjela reći Maja je uzela svoju jaknu i krupnim koracima pregazila udaljenost između šanka i ulaznih vrata, ostavljajući Hang Loose i Kiaru Lavov iza sebe.

×

*[Bilješka agenta: neuspjeh agenta Alto-Blue,
eksperiment M u pokretu.]*

[Daljnji postupci: poslati agenta V u izviđanje]

×

„Što si ta ženska misli, prokleta ona i njena firma”, Maja si je psovala u bradu i deset minuta nakon što je izašla iz Hanga.

Bila je na pola puta do stana, a vani je bilo neugodno sparno – tipično za sredinu ljeta u velikom gradu. Još uvijek nije mogla doći k sebi. Izašla je van opustiti se i na kratko zaboraviti sve, ne razgovarati s predstavnikom Alto-Blue korporacije oko toga želi li biti njihov plaćeni pokusni kunić.

Moralu se smiriti – nije mogla banuti sva rastrojena u stan Lejli, koja je vjerojatno već spavala ili se spremala spavati. Nakon što je izvukla mobitel, Maja je kratko proguglala sve lokacije u gradu relativno blizu njenog stana gdje se išta događalo.

„Živa svirka u Zgradi E? Pa hajdemo.”

Na sljedećem semaforu je skrenula lijevo umjesto da je produžila ravno, i zaputila se u pravcu svojeg bivšeg faksa. Zgrada E, u šali tako nazvana jer su stalne mušterije svih kafiće u toj stambenoj zgradi bili uglavnom studenti i profesori s njenog faksa, bila je udaljena samo pet minuta hoda od stana i tri minute od njezine sadašnje lokacije. Nije znala o kakvoj se svirci radilo – samo je vidjela na objavi na Fejsu današnji datum i riječi ‘live sound’, a za sve dalje ju nije bilo briga.

Kad je prišla bliže kafiću Alex, gdje je svirka i bila, brzo je shvatila što ju čeka – blues. Nije to bio njezin omiljeni žanr, ali s obzirom u kakvom je trenutno bila stanju, lagana glazba bi joj dobro došla.

Za razliku od Hanga, gdje je sve bilo u znaku kiča i neon-a s početka tisućljeća, Alex je spajao industrijski dizajn i pos-tmodernistički smisao za dekoracije kasnih 1980-ih i 1990-ih. Rastopljeni metal krivudao je po svim zidovima u arabeskama i fraktalima, separei su bili presvučeni umjetnom kožom obojene u industrijsku narančastu, a stolice za šankom napravljene u potpunosti od metala. Mušterije su, sukladno tome, bile u prosjeku nešto starije nego u Hang Looseu, no s gotovo identičnim sklonostima prema manje popularnim žanrovima glazbe, i Maja se u to društvo savršeno uklapala.

Naručivši pivo na šanku, Maja se odšetala do jednog od zidova i naslonila na njega, slušajući glazbu samo s pola uha dok je promatrala druge goste. Većinu starijih ljudi je znala – asistente i mlađe profesore s faksa – no bilo je drugih, njoj sasvim nepoznatih ljudi u šarolikom rasponu godina i odjeće.

To nije bilo neobično za Alex: to mjesto bilo je okupljalište kojekakvih ljudi, tako da ako nisi bio šanker, nije bilo nikakve šanse da vidiš svakoga.

Nije uspjela popiti ni dva gutljaja piva, a već se kraj nje stvorio priljepak — dobro poznati priljepak, ali svejedno priljepak.
„Hej Maja, šta ima?”

Vedran je bio jedan od asistenata na faksu, samo tri godine stariji od Maje i do grla uvaljan u eksperimente s podacima zapisanim u ljudskom DNK. Iako Maja nikada nije upisala njegov predmet, neprestano joj je dodijavao s ponudama o priključivanju, a sve njezine pritužbe za uznemiravanje uprava faksa nije shvaćala ozbiljno. *Samo se želi družiti s tobom, ili, samo želi biti u vezi, ne možemo mi tu ništa.* Od tog dana Maja nije dolazila na faks osim kako bi odradila labose i branila radove.

Nije joj trebao dodatni stres u životu.

„Ništa, samo trebam malo mira”, Maja je kratko odgovorila i nastavila piti pivo. Glazba u pozadini nije mogla maskirati neugodnu tišinu koje je nastala između njih, te je Vedran brže bolje prekinuo s još jednim pokušajem vrbovanja.

„Gle, u vezi onog testiranja –”

„Koliko puta moram reći *ne* da ti to sjedne u glavu?”, Maja je odložila čašu na malu dasku pored sebe i pogledala Vedrana ravno u oči. „Samo želim malo mira, bože dragi.”

„Ali kako ne shvaćaš, ti si nam idealni subjekt, razmisli koliko ljudi ćeš pomoći –”, Vedran je i dalje vrtio svoju spiku, kao da uopće ne čuje ono što mu Maja govori.

Koliki su ljudi bili isti kao on? Oni koji su mislili da znaju bolje od nje što ona želi, kako ona može pomoći drugima. *Samo napravi ono što mi mislimo da je dobro za tebe, i bit će ti dobro.*

Ma dovraga sa svim ovim sranjima.

U glavi joj je nešto kliknulo. Kao u snu, Maja je okrenula Vedranu leđa, i ne hajući za njegova pitanja izašla iz Alexa i krenula nazad prema stanu. Nitko ju nije pratio, niti se ona osvrtala da provjeri prati li ju tko; samo je hodala, i hodala, i hodala, dok se pred njom nisu ukazala vrata njezine zgrade. Samo par sekunda kasnije, ili se to tako barem njoj činilo, otključala je vrata stana i tiho ušla. Doduše, nije se trebala niti truditi: svjetla su svuda gorjela kao znak da je Lejla još uvijek bila budna.

„Hej, brzo si se vratila, nije ni jedanaest!”, Lejla je izašla iz kuhinje, kose umotane u ručnik i obučena u spavaćicu. „Kako je bilo – hej, jesи okej?”

„Ma jesam”, Maja joj je tiho rekla. „Samo... nešto sam shvatila.”

Lejla ju je samo zbumjeno pogledala.

„Shvatila?”

„Imaš li još uvijek broj one cure s kojom si izlazila prije nego što smo se upoznale?”

Lejla je naškubila usne – njezina bivša nije bila tema o kojoj su Lejla i Maja često razgovarale – no naposljetku je kimnula.

„Da, imam. Zašto?”

„Htjela bih dati intervju.”

×

[Bilješka agenta: ponašanje eksperimenta M izvan gabarita.

Zahtjev za hitnim postupkom poslan.]

[Daljnji postupci: pripremiti se za hitnu reakciju]

×

Re-kodiranje i mutacije – na granici etike i napretka

Napisala Sara Haldić

Mnogima poznatija kao **Eksperiment M**, Maja Denovan provela je veći dio svoga života pod indirektnim svjetlima reflektora. Upravo je ona bila glavni okidač za famozni sudski proces koji je razotkrio sve detalje tajnih eksperimenata koji su re-kodirali ljudski DNK kako bi u njena umetnuli računalni virus; proces koji je trajao gotovo deset godina i na kraju završio pred sudom za ljudska prava. Tada još maloljetnik, Majin identitet bio je zaštićen pseudonomom – no čim je napunila osamnaest, ta tanka, fatamorganska barijera je nestala, ostavljajući ju na milost i nemilost društvu bez razumijevanja za takve što je ona, državi koja bi se najradije riješila svojeg vlastitog prljavog rublja, i velikim korporacijama koji su u DNK re-kodiranju vidjeli samo izvor zarade.

Moram priznati, bila sam iznenađena njezinim pozivom, te još više iznenađena njenom ponudom. Biti zviždač nije lagano, što se vidjelo na njoj kad je ušla u moj stan, gdje smo se dogovorile odraditi intervju. Odjevena u takozvani street casual, Maja je neprekidno igrala s rubom svoje košulje, te me zamolila za dozvolu da miješa tarot karte dok razgovaramo. „Još od sudskog procesa se ne nosim dobro sa stresom”, objasnila mi je kad sam je priupitala za razlog.

Sara (S): Kako si uopće došla na ideju da želiš dati intervju?

Maja (M): Iskreno, došlo mi je nakon groznog dana i još gore večeri. Taj dan sam dobila.... više ne znam koju, davno sam prestala brojati, odbijenicu za posao zaredom u zadnje dvije godine. Taj isti dan, kad sam izašla van da se malo utješim, dobila sam ponudu od velike korporacije da postanem pokusni kunić, i onda još jednom dobila tu istu ponudu od tipa s faksa koji radi za državu ni pola sata kasnije.

S: Ajme, koji dan!

M: Što da kažem, tako se potrefilo. Samo mi se sve... ne znam, nešto se prelomilo u meni. Sjećam se da sam došla kući kao u snu, i rekla cimerici da mi da tvoj broj jer želim dati intervju. Dva dana kasnije, evo me na razgovoru.

S: Kako je to biti mutiran?

M (kroz smijeh): To zvuči kao da sam došla s Jupitera ili tako nešto! (ozbiljno) Nije puno drukčije, bar ne na prvi pogled. Jednostavno sam ista osoba koja sam uvijek bila — malo čudna, zaljubljena u računala i knjige, tipični nerd. Ono što me čini drukčjom je način na koji me društvo gleda i tretira.

S: Znači, ne misliš da si išta pretjerano drukčija ili opasnija od bilo koga drugoga?

M: A čuj, ne mogu pobjeći od svog DNK. Jesam li opasnost? I jesam i nisam. Nakon cijele te sudske sage, država je morala u svim svojim sustavima instalirati zakrpe koje će detektirati moj DNA i ne dati virusu signal da su neprijatelji, i dati svim privatnim firmama taj kod da se ne dogode slučajne nezgode. Ali da, kad se to izuzme, zaista nisam pretjerano drukčija, bar ja tako mislim. Neki drugi se možda ne bi složili.

S: A kako onda to da te društvo i dalje tako tretira? Ako nisi više opasna kao što država tvrdi.

M: Djelomično kampanje usmjerene protiv ljudi kao što sam ja koje su kružile tijekom tog suđenja, djelomično neznanje — a moguće i sabotaža, ne mogu reći sa sigurnošću. Koliko sam uspjela shvatiti, ljudi misle da što god elektroničko dotaknem mogu inficirati, što nije točno. Jedino što sam ikad mogla inficirati su portovi gdje se skeniraju naši nanočipovi s osobnim podacima, a to tvrde da su riješili — otada nikad nisam imala problema.

S: Znači, boje se onoga što bi možda mogla biti, bez obzira koliko ta opasnost bila realna.

M: Točno to. Kad imate takvo okruženje, veoma je lagano osjećati se usamljeno i neželjeno, što onda velike korporacije i državni aparat koriste kao taktiku privlačenja.

S: Koliko puta si odbila takve ljude, ako smijem znati?

M: Joj ne pitaj. Prestala sam brojati nakon trideset pete ponude, a ona je bila prije tri godine.

S: Znači, svi oni su ti svjesno išli nuditi posao, u kojem bi doslovno bila pokušni kunić.

M: Tako je.

S: I to su radili znajući da je UN zabranio daljnje eksperimente sa DNK re-kodiranjem dok se potpuno ne razjasne posljedice mutacija.

M: Da.

S: Bože dragi.

M: Nije ih briga. Svi oni imaju taj neki filter u svojim glavama, zbog kojeg su spremni uništiti život meni i drugima kao što sam ja — bilo kroz sustavno laganje da sam opasnija nego što jesam, bilo kroz trajni posao koji bi me zatvorio u laboratorij — dok njima sjeda profit na račune.

S: Moram pitati, ali koliko službene su bile te ponude?

M: Bilo ih je svakavih. Od prikrivenih, onih koji bi mi dali posao pod uvjetom da potpišem specijalnu verziju ugovora, do otvorenih. Takve su mi iskreno bile i najdraže — bar se nisu pretvarale da su bilo što drugo osim mamca.

S: Ali su uvijek u pitanju bile ponude za posao.

M: Uvijek. Ne moram valjda naglašavati, ali ne želim provesti cijeli život zatvorena u nečijem laboratoriju kao ptica u zlatnoj krletci.

S: Jasno, jasno. Da možeš, što bi radila?

M: Analiza podataka. Moj diplomski rad bio je vezan uz prikupljanje i obradu podataka i etičnost određenih praksi koje se koriste tijekom tog procesa, i željela bih nastaviti raditi u tom području.

S: Držim ti fige! Valjda si zasluzila nakon svega što si prošla malo sreće u životu.

M: Hvala. Ne usuđujem se puno nadati, ali ipak se nadam da će uspjeti jednog dana dobiti takav posao.

S: Zadnje pitanje: osjećaš li možda krivo što nisi prihvatile neku od ponuda?

M: Ma kakvi. Neki bi možda rekli da sam imala izbora, da sam mogla odabratи neku od opcija, pa možda ne bi ispalо loše. Realno gledano, nisam imala izbora. Ne želim biti ničiji eksperiment — to nije izbor koji uopće dolazi u obzir. Jesam li mogla lakše proći u životu da sam pristala na bilo koju od tih ponuda? Jesam, no onda to ne bih bila ja, a kad živite cijeli život znajući da vam je DNK ručno re-kodiran da radi ono što netko drugi hoće, biti svoj autentični ja najednom postaje veoma bitno.

U tom tonu smo završile naš razgovor. Istinska sloboda izbora — jedna od stvari koju često uzimamo zdravo za gotovo. Majina priča nije nimalo neobična: mnogi sitni kriminalci imaju slične priče o tome kako jednostavno nisu imali mnogo izbora, jer ih je siromaštvo ili neki drugi sociološki razlog natjerao na takav život. Ono što jest neobično, je uzrok Majine situacije — umjesto ljudske pohlepe, nju je osudila ljudska želja za napretkom koju nije zauzdavao zdrav razum i kodeks etike. Koliko će još drugih Maja biti? Nadajmo se više niti jedna.

×

*[Bilješka agenta: članak povučen
iz tiska po hitnom postupku]*

*[Daljnji postupci: zaplijeniti sve kopije časopisa,
te sankcionirati sve sudionike]*

Četrdesetak priča i tri romana, više nagrada SFERA i Artefakt, a 2020.godine bila si i počasna gošća Futuricona, Eurocona 2020. A potegla si i neke nove klince, kao mentorica za SFerice...

A gledaj, radim u školi! Nastavnica sam psihologije i školska psihologinja u III. gimnaziji, gdje kroz raznorazne spajam svoje dvije velike ljubavi — psihologiju i pisanje.

A kad se ne baviš pisanjem i psihologijom?

... i svojom sijamskom mačkom? Igram badminton i planinarim. Hodanje šumama i planinama urođilo je nizom priča o Lovcima, među koje pripada i ova. Ivanadelac.com govori puno više o mojim spisateljskim i planinarskim pothvatima!

Prije čitanja, mala zanimljivost o detalju priče: Uredništvo je eksperimentom potvrdilo da je zvuk razgovora s punim ustima sendviča autentičan!

IVANA DELAČ

Lovac na zvijezde

Lovac sklizne s Pojačivača, duboko dišući dok mu se znoj slijevao niz lice i leđa. Ruke su mu drhtale jednako kao i koljena, a naniti su jurcali njegovim tijelom krpajući svaku pukotinu nastalu tijekom proteklih pola sata nadljudskog napora. Protrljavši konektor koji je peckavo bridio na stražnjoj strani njegovog vrata, bacio je pogled na glavni kontrolni ekran — Velebit 15 se iz hiperbrzine uspješno vratio u normalnu, šteta na štitovima nije trebala predstavljati izazov roborukama održavanja, a pokazatelji radijacije i ultraljubičastog zračenja nisu premašivali dozvoljene razine. *Još jedan posao uspješno odrađen*, probila se misao kroz omaglicu koja mu je ovijala um. Svijest mu je drhtala, a nesmiljeni umor jedva je dopuštao Lovcu da bude svjestan poznatog glasa koji mu je plesao na rubu opažanja.

Odvukao se do hranidbenog automata i utipkao naredbu koja je smjesta izbacila veliku čašu guste mutno zelene tekućine čiji je odvratan okus skrivaо bogatstvo proteina, minerala i vitamina. Naniti su uspješno krpali nastalu štetu, ali za eliminaciju ovog specifičnog mamurluka ništa mu nije prijalo tako

kao odurni zeleni miks. Iskapio je sve odjednom i pričekao trenutak-dva da mu se umalo razbistri, a želudac prestane buniti. Potom je protegnuo cijelo tijelo, mišić po mišić, sjeo i sklopio oči umirujući disanje.

„Gazda, jesi dobro?”, bilo kakav pokušaj uranjanja u osobni mir prekinulo je otvaranje vrata praćeno pilotovim glasom. Lovac se natjera rastvoriti teške kapke i prijekorno žmirnuti prema bradatom mršavcu raskuštrane smeđe kose u otrcanoj odjeći koji se nagingao nad njega zabrinuto ga gledajući.

„Naravno da jesam”, odgovori promuklo, naprežući hrapavo grlo. Konektor ugrađen u njegov vrat još je uvijek pekao. „Grga, znaš da mi treba odmora. Pusti me.”

„Dobro, dobro”, pilot pomirljivo podigne ruke. „Nisi se javljaо preko komlinka, a bio nas je zahvatio jedan krak maglice prije nego smo uskočili u hiperbrzinu, pa sam htio provjeriti je li ovdje sve u redu. Kad dođeš k sebi, nađemo se u kabini. Ja ћu provjeriti štetu.”

Lovac kimne i ponovno sklopi oči, prepuštajući se uranjanju u duboko, tamno ništavilo ispunjeno blještavim iglicama svjetla koje mu je plesalo pred očima svaki put kad bi iscijedio zadnje atome energije.

Ovog je puta trebalo čak pola sata da bi se počeo osjećati bolje i da konektor na vratu prestane žariti. *Svaki su put naniti sve sporiji*, pomisli Lovac ustajući polako, kao da oprobava hoće li ga noge držati. Svaki put, dulje im je trebalo da prestanu drh-tati. Svaki put, sve se više osjećao kao da je zvijezda pregazila njega, a ne on nju.

Noge su izdržale, pa se vratio do Pojačivača i provjerio sve postavke. Čim je položio dlan na kontrolnu ploču, naniti u njemu se uzvrpolje, zaplešu, željni kontakta s maticom koja je počivala u dubinama stroja nalik na stolac ovijen kablovima, priključcima i ekranimima. Svjesno ih je umirio, pa prebacio Pojačivač na mod punjenja.

Lovac se zatim zaputi do vrata koja su vodila u pilotsku kabинu. Kad ih je otvorio i zavirio u mali, instrumentima nakrcan prostor iza njih, Grga je već bio тамо, zavaljen u jedno od dva visoka, udobna sjedala.

„Izgledaš bolje”, reče odmjerivši Lovca brzim pogledom. „Brod je čitav, nema ni ogrebotine. Zanima li te stanje koje smo ostavili za sobom?”

„Naravno”, odgovori Lovac, sjedajući u drugo sjedalo pogleda prikovanog za veliki ekran kojim su pred njima brzale brojke i spektrogrami. „Helij i vodik, kao i obično?”

„Helij je ioniziran i teško upotrebljiv, ali ugljika i vodika je bilo više nego dovoljno za obnoviti zalihe goriva prije nego smo skočili”, Grga pritisne par tipki pa prikazi nestanu s ekrana, a potom sam ekran počne blijetjeti, prepuštajući mjesto prozirnoj površini kroz koju su mogli vidjeti svemir pred *Velebitom 15*.

Svemir, i u njemu, golemo oko. Barem je to Lovcu bila prva asocijacija na prizor oblaka narančastog vanjskog ruba iz kojeg su se tanke vitice nepravilnog oblika izvijale u svemir, ovijenog oko zelene maglice unutar koje se pak nalazio još jedan narančasti oblak. Boje su se prelijevale, stapale, sezale prema ništavilu – a u sredini svega, usamljeno je titrala malena bijela točka.

„Nije još zgasnula”, promrmlja Grga, upitno gledajući Lovca. Lovac je netremice zurio u umiruću zvijezdu. Svaka je nakon smrti ostavljala drukčiji prizor za sobom, drukčije nijanse, drukčije oblike. Grga se znao ushićeno diviti tome, no Lovac je pred ljepotama svemira ostajao potpuno hladan. Naniti su ga tjerali da o svemu promišlja funkcionalno, a svemir je ionako bio samo gomila raznih elemenata iz proširenog periodnog sustava, i poprište njegovih borbi sa zvijezdama.

„Svakog trena će”, odvrati. „Vidiš da već blijadi.”

I doista, treperenje svijetle točke se ubrzalo, pa joj je sjaj počeo gasnuti, dok napisjetku od nje nije ostala samo bljedunjava bjelkasta mrljica. I oblaci boja oko nje izbjlijede, no svjetlost zaostala od zvijezde još je odašiljala dovoljno fotona da bi svemirski spektakl ostao barem donekle vidljiv.

„Taman na vrijeme za Trgovačku Zadrugu”, Grga pokaže rukom prema lijevom kutu, gdje se naziralo nekoliko brodova. „Doskočili su iz hiperbrzine nekih desetak minuta nakon što si se vratio. Rekao si da te ne ometam, pa...”

„U redu je”, prekine ga Lovac, trljajući korijen nosa. Glava ga je boljela unatoč zelenom odurnom napitku, i Grgi to očito nije promaklo.

„Sigurno si dobro, gazda? Jest da se vi besmrtnici brzo rekoniperirate, ali izgleda da te ova zvijezda više iscijedila nego što je normalno.”

„Rekao sam da sam dobro”, procijedi Lovac, pa vrati razgovor na prethodni kolosijek. „Mi smo svoj zadatak odradili, sad je red na Zadrugarima. I ionizirani helij ima svoju cijenu, a kamoli vodik i ugljik. Možda ima i magnezija, ili neon. Ne bi me čudilo da izbuše cijelu zvijezdu.”

„Ne bi bilo prvi puta”, isceri se Grga. „Kamo sljedeće, gazda?”

„Kreni prema Perzejevoj Ruci, pregovaram sa Zadrugom oko jedne zvijezde tamo. Koliko će nam trebati?”

Grga pritisne par tipki, i veliki ekran s brojkama ponovno zamijeni pogled na magličaste ostatke zvijezde. „Pokoji tjedan do Ruke, a onda ovisno o tome do koje zvijezde idemo, i hoćemo li cijelo vrijeme biti u hiperbrzini.”

„Odlično, trebam se odmoriti”, Lovac ustane. „Idem u laboratorij, ne ometaj me osim ako je hitno.”

„Naravno, gazda.”

Lovac ostavi pilota u kabini, usput provjeri stanje Pojačivača u čijim se dubinama nanitska matica uspješno punila, pa produži niz uski hodnik. Prošao je pored Grgine minijaturne i svoje malo veće privatne kabine, sanitarnih prostora i ulaza u strojarnicu, pa se zaustavi pred zapečaćenim vratima koja su vodila u laboratorij. Stavi ruku u čitač, pričeka trenutak da sustav prepozna živuće nanite koji su mu kolali tijelom, a potom se vrata uz škljocaj otvore i on uđe.

Grga, kao ni itko drugi osim Lovca, nije imao pristup laboratoriju. Čak i da otkine Lovcu ruku i stavi je u čitač na vratima, sustav bi to prepoznao — naniti su pohranjivali sve informacije, pa bi tako prenijeli čitaču da ruka više nije dio Lovčevog tijela. Srećom, Grga nije pokazivao ni najmanje interesa za ono što se nalazilo u laboratoriju — srećom po njega, jer je prošli, značiteljni pilot vjerojatno još uvijek lebdio usred Kasiopeje, lica zauvijek smrznutog u užasu koji ga je obuzeo kad je shvatio da će se vanjska vrata zračne komore pred njime upravo otvoriti.

Tajne Lovaca na zvijezde su morale zauvijek ostati tajnama. Status besmrtnika bio je moćan alat u financijskim pregovorima.

Kad su se vrata za njim zatvorila, Lovac pride staklenom spremniku u kutu malog laboratorija. Zaobljene stijenke sezale su od poda do stropa, snop zamršenih cijevi i kablova različite širine pružao se od spremnika do panela s tri ekrana na kojima su se nizali podaci o stanju biću koje je bez svijesti lebdjelo u

plavkastoj tekućini kojom je spremnik bio ispunjen. Lovac pogleda ekrane, pritisne par tipki na panelu, te zadovoljno kimne.

Njegova je iduća inkarnacija dobro napredovala.

Zagledao se u mledo lice sklopljenih očiju, tako nalik njegovom, koje se naziralo kroz blijedo plavetnilo. Mršavo, još uvijek bezdlako tijelo bilo je nagrđeno samo priključcima i kablovima koji su se ovijali oko njega poput pupčane vrpce. Na neki način, to i jest bila pupčana vrpca, jer je budući Lovac kroz nju dobivao sve potrebne tvari za ubrzani tjelesni razvoj, odašiljući zauzvrat biometrijske podatke u računalo potpuno odvojeno od ostalih brodskih sustava.

Lovac ponovno svrne pogled na ekrane i utipka par komandi. Iščitavao je brojke nekoliko trenutaka, a potom uz dahne i sjedne na klupu pored spremnika. Po svemu sudeći, njegov će klon biti spremjan nedugo nakon što riješi zvijezdu u Perzejevoj Ruci. *Taman da se otarasim Grge*, pomisli Lovac, pa shvati da je misao izrekao naglas.

Nije to, zapravo, bilo nimalo neobično. Kad god bi bio u laboratoriju, običavao je razmišljati naglas, kao da razgovara sa svojim nasljednikom. Živo se sjećao svog buđenja u spremniku, i glasa svoga prethodnika — takav je pristup odnosu novog Lovca i njegovog mentora davao na dubini, i učvršćivao ga koliko je bilo potrebno da bi se novi Lovac mogao potpuno osamostaliti. Naniti možda jesu pamtili sve, i prenosili su znanja prethodnih generacija, no ona su uvijek ostajala mutna, više na razini intuicije nego svjesnosti. A osobni kontakt je, ipak, upotpunjavao proces.

„Vjerojatno to proizlazi iz onih davnih vremena, kad smo mi Lovci lovili samo planine, tamo na Zemlji”, promrmlja Lovac, pa pročisti glas. „Vrijeme je za novu lekciju, mladi Lovče. Ako dosad nisam bio dovoljno jasan, Lovci na planine su jadnici. I dalje na Zemlji, i još pokojem planetu, uspavljaju planine — raspravljaju s njima i samo ih uspavljaju, jer ne možeš ubiti djelić cjeline. Sjećaš se tog dijela, zar ne? Svaki planet ima prastaru svijest, a ogranci se osamostaljuju u malim, bijednim stijenama koje nazivaju planinama. Ali, i dalje su povezani, kao što micelij povezuje gljive.“

Lovac nije zapravo nikad video ni gljive niti njihov micelij, osim na ekranu kad je jednom potražio taj podatak, znatiželjan

da vidi kakve su to čudne riječi urezane u njegovo generacijsko pamćenje.

„Planine su bijedan, sitan plijen, a Lovci koji se njima bave nisu vrijedni dara povezanosti s micelijem koji im je dan. I to još uvijek rade bez nanita, samo svojim vlastitim snagama, zamisli to! Naivne, staromodne budale...”, zavrtio je glavom kao da ga klon može vidjeti. „Ali mi, mi rijetki smo evoluirali. Zvijezde, eh... One su velike zvjerke. Nema planina u koje bi se micelijska svijest rascijepila, nema raspravljanja i nagovaranja, samo kipući pakao u kojem obitavaju bića milijarde godina stara. A ti ćeš, mladi Lovče, nakon mene ubijati te drevne zvjerke. Koja moć, ha?”

Zadnje su mu riječi nekako šuplje odjeknule, odbile se o stijenu spremnika. Mlado lice u plavičastoj tekućini i dalje je izgledalo kao da spava. Pa ipak, Lovac je bio siguran da ga klon čuje. Osjećao je to duboko u nanitima koji su vibrirali generacijskim sjećanjima na iste ovakve razgovore.

„Još jedan posao, pa ču se riješiti Grge”, obznani usnulome klonu. „Isplatit ču mu njegov dio, pa ga iskrpati na nekom planetu, a tebe ču donijeti na svijet, prenijeti ti svoje nanite, i potom te naučiti kako se ubijaju zvijezde. O, znat ćeš ti to već, mali, naniti će ti pokazati, ali jednom ćemo ipak zajedno, da vidiš majstora na djelu. A i netko ti treba pilotirati dok ti ubijaš – barem dok ne pronađeš novog pilota.”

Zastao je. I dalje mu je bilo pomalo mučno od pomisli na brisanje pamćenja koje je potom imalo uslijediti. Prebacivanje preostalih nanita u nasljednika i potpuno preuzimanje uloge njegovog prvog pilota. Sve s ciljem očuvanja tajne kloniranja i mita o besmrtnosti Lovaca pod čijim su silovitim udarima padale i najvreljije zvijezde.

Nije mu se mililo ostati bez cijelog svog identiteta, bez umirujućeg zujanja nanita posvuda u tijelu, bez moći koju je zahvaljujući njima posjedovao... Ali, to je naprsto bilo tako. Starog Lovca mora zamijeniti mladi, da bi se krug održao. Da bi njihova vrsta, tako malobrojna, opstala u širokim, opasnim prostranstvima svemira.

Možda će ostati bez pamćenja i identiteta – ali, dobit će novi, kao i nekoliko milijardi kredita nakupljenih tijekom godina, s kojima može proživjeti potpuno nov, bezbrižan život.

„Da provjerimo status”, promrmlja Lovac ustajući, pa priđe skenerskoj ploči s medicinskim ekransom. Podesio je uređaj na duboko skeniranje, pa stao pred ploču, sklopio oči i stisnuo zube u uvjetovanom iščekivanju nelagode. Čim je skener zaznajao, a modra, uska zraka krenula njegovim tijelom od nogu prema gore, naniti se uzjogune, zakovitlaju se njegovom nutorinom, tako da mu je cijelo tijelo počelo neugodno vibrirati. Srećom, postupak nije dugo trajao — baš kad je Lovac počeo osjećati bol u cijelom tijelu, zraka se ugasi, a naniti umire.

Čelo mu se naboralo dok je iščitavao podatke na ekranu. Imao je četrdeset teranskih godina, a zdravstveni su podaci odgovarali osobi od barem pedeset — kao i odraz koji bi ga svakog jutra dočekao u zrcalu. Iz arhive je povukao podatke svoje prethodne inkarnacije, pa inkarnacije prije nje, a potom i starije generacijske podatke. Iščitavao je nekoliko minuta, pa nezadovoljno uzdahnuo.

Sve veća iscrpljenost nakon svakog posla, kao i sve dulje vrijeme potrebno za oporavak, govorile su mu isto što i ovi podaci — stario je brže od svog prethodnika, koji je pak stario brže od svog. Razlike nisu bile drastične, ali postojele su, i isti se trend mogao pronaći i u starijim podacima.

„Ti ćeš u mirovinu s trideset devet, kako stvari stoje”, dobačio je preko ramena svom uspavanom nasljedniku. „I bolje je tako, povući se prije nego se tijelo sasvim uništi. Gadan ti je ovo posao, mali. Vidjet ćeš.”

Još je jednom provjerio stanje na ekranu pored spremnika, pa zaključio kako je vrijeme da se posveti svome oporavku.

„Dugačak, vrući tuš, za početak”, mrmljaо je Lovac dok je izlazio iz laboratorija. „Pa onda neka dobra hrana, hamburger ili lazanje, i pokoje pivo... I stari holofilmovi”, prekinuo ga je zvuk dolazne poruke na ručnom komlinku. Pritisnuo je mali ekran vrhom kažiprsta i iščitao hologramski tekst koji se stvorio nad komlinkom, a onda mu se zadovoljni osmijeh razlijе licem. Trgovačka zadruga je ipak pristala na novu, višu cijenu.

Bit će to vrlo, vrlo bogata mirovina.

×

„Gazda, koliko vas besmrtnika ima?”

Lovca je neočekivano pitanje trgnulo iz iščitavanja podataka o zvijezdi kojoj su se približavali. Smrknuto je pogledao Grgu, zavaljenog u sjedalo, koji je žvakao sendvič pretrpan umacima.

„Četiri teranske godine u istom brodu, i sad te odjednom zanima?” odbrusi neljubazno. Kuštravi pilot slegne ramenima, nimalo uznemiren Lovčevim tonom.

„Pa da”, odvrati. „Vi Lovci ste takav misterij da se osjećam privilegiranim što imam priliku letjeti s jednim od vas. Ali i dalje ne znam ništa o vama osim da koristite onaj stroj za spajanje sa zvijezdama i da vas to iscrpljuje do ruba smrti.”

„To se desilo samo jednom.”

„Trebaš se vidjeti kakav izlaziš iz stroja. Zelen kao salata u ovom sendviču”, mahnuo je sendvičem prema Lovcu. Mala kapljica umaka izleti iz sendviča i aterira na Lovčevu podlakticu.

„Koliko ti puta moram reći da paziš s tom hranom?”, progundaju Lovac brišući umak vrhom prsta. „Znaš sasvim dovoljno. Ili te moram podsjećati na klauzulu o povjerljivosti u tvom ugovoru?”

Ili te ipak moram izbaciti iz broda negdje gdje te nitko nikad neće naći, prohuji Lovčevim mislima, da plutaš zauvijek smrznut kao tvoj prethodnik.

„Ne trebaš me podsjećati, ne brini”, Grga strpa ostatak sendviča u usta. To ga, međutim, nije spriječilo da nastavi pričati punih usta. „Famfo obo, ni imfe ti ne znan. Čefri gofine lefimo fkupa, a ti fi i daljfe fotfuni mifterij..”

„Sam si rekao, mi Lovci smo misterij”, progundja njegov poslodavac. Promislio je trenutak prije nego je nastavio. „Ja sam Lovac, moje ime je tako nebitno da sam ga i zaboravio. A ima nas vrlo malo. Neka ti to bude dovoljno.”

„Bi li mi barem objasnio zašto se ovaj brod zove po maloj teranskoj planini?”

Lovca je ovo pitanje zateklo možda čak i više od prethodnog. Zurio je u Grgu, pokušavajući u generacijskom pamćenju pronaći odgovor. No, ono je bilo tako zamućeno — očito si nijedan Lovac u proteklih par generacija nije postavio pitanje o porijeklu naziva broda — da mu je informacija neuhvatljivo izmicala. Jedino do čega je uspio doprijeti bio je nejasan dojam da naziv *Velebita 15* ima neke veze s nekim prastarim Lovcem na planine.

Valjda nekakva glupa posveta našim korijenima, zaključi, pa Grgi ponudi jedini odgovor koji mu se činio prikladnim:

„Bilo je to jako davno, Grga. Tako davno da se, pravo da ti kažem, ni ne sjećam više. Možemo li sad prestati s ovim besmislenim razgovorom?”

Grga prožvače do kraja, proguta i obriše umak s brade, pa se široko isceri.

„Ma dobro, gazda, samo čavrljam”, reče. „Hoćemo li doskora stati negdje u civilizaciju? Ni sto bogatih honorara koje mi plaćaš ne vrijedi ništa ako ih nemam gdje potrošiti.”

Lovac se zagleda u njega netremice, ne trepući. Pričekao je par trenutaka, dok se Grga nije počeo nelagodno vrpoljiti pod tvrdim pogledom ‘besmrtnikovih’ očiju, pa tek onda polako, odmjerениm glasom, odgovori:

„Nakon ove zvijezde čemo naš ugovor privesti kraju.”

Pilot se zapanjeno zagleda u njega — Lovčeva ga je izjava vidljivo pogodila.

„Gazda, oprosti... nisam mislio...”

„Četiri godine je puno”, prekine ga Lovac oštro. „Postao si previše znatiželjan. Odradimo još ovu zvijezdu, i nakon toga letimo na koji god naseljeni planet želiš. Isplatit ću te prema ugovoru, naravno.”

Ton njegovog glasa jasno je govorio da je rasprava završena, pa Grga samo uzdahne i posveti se upravljačkoj ploči, slabo skrivajući nezadovoljstvo. Lovac se pak, zadovoljan što mu je pilot dao očit povod za raskid ugovora koji je ionako planirao, vrati proučavanju podataka o zvijezdi koja mu je bila sljedeća meta.

Njegovu su novu žrtvu ljudi nazivali Berehynia, po nekakvoj drevnoj teranskoj božici koju je faktografska zabilješka opisivala kao ‘majku ognjišta i zaštitnicu doma’. Žuta zvijezda 5G klase, slične temperature i veličine kao i teransko sunce, ali oko dvije milijarde godina starija od njega. Jedan je usamljeni planet kružio oko nje, previše blizu da bi na njemu moglo biti života. Na ekranu se činila pitomom, sjajeći mirnim zlaćanim svjetлом.

To će se uskoro promijeniti, pomisli Lovac, već osjećajući uzbudjeno vrpoljenje nanita koji su nestrpljivo iščekivali novi lov.

Ustao je i bez riječi izašao iz pilotske kabine — Grga je ionako dobro znao što mu je sad činiti. Toliko su puta u protekle četiri

godine zajedno prošli proceduru da pilotu više nije trebalo nikakvih uputa.

Dok je sjedao na Pojačivač i provjeravao stanje na ekranima, Lovac se uhvati u razmišljanju kako će mu Grga pomalo nedostajati. Kuštravi je pilot bio dobar suputnik – ponekad pričljiv, često šutljiv, udubljen u svoje audioknjige i holofilmove, i potpuno nezainteresiran za tajne Lovaca.

Do danas, pomisli Lovac u trenutku kad se konektor na njegovom vratu spojio s priključkom na Pojačivaču, a naniti u njemu podivljali od sreće što se napokon mogu nesmetano kretati vezom između njegovog tijela i stroja. Njihovo je gibanje smjesta probudilo nanitsku maticu u dubini Pojačivača, i ona otpočne s mahnitim radom, a Lovac sklopi oči kako bi se bolje fokusirao na silnu snagu koja je počela bujati u njemu. Protegnuo je svoju svijest daleko van *Velebita 15*, sežući njome kao pipcima, sežući i tražeći, dok nije napipao pradrevnu svijest zvijezde Berehynije. Dosezala je svega par stotina tisuća kilometara iznad površine zvijezde – pomalo neuobičajeno, jer su inače zvijezde krakove svoje svijesti pružale znatno dalje u svemir. Mirno je pulsirala, ne sluteći opasnost.

Na trenutak je povukao svoju svijest natrag, kako bi pritisnkom na ručni komlink pozvao Grgu.

„Približi nas na pola milijuna kilometara”, naredi. Iz komlinka smjesta zapucketa odgovor:

„Gazda, siguran si da to nije preblizu? Nikad ne idemo tako blizu površine.”

„Ova je hladnija od prethodne, štitovi će izdržati blizinu. Ako vidiš da popuštaju, miči nas odatle.”

„Naravno, gazda.”

Lovac ponovno sklopi oči, prepustajući se zujavoj jurnjavi nanita i njihovoj matici koja je bujala, ispunjavajući ga silinom jačom od stotine hidrogenskih bombi. Prije nego je potpuno uronio u nevidljivu rijeku energije koja ga je vukla ka zvijezdi, pomisli na klona u laboratoriju i lekcije koje mu je držao o Lovcima na planine. Kako su li mu se sad tek činili slabašni, poput sitnih, nebitnih mrava čija je moć spram njegove bila poput zrna pijeska u usporedbi s najvećim Marsovim kamenim poljanama. Podsmjehnuo se, pa se potpuno prepustio valu u koji ga je gurala nanitska evolucija. Svijeta oko njega

nestane – jedina stvarnost sad je bila silna energija kojom je hrlio prema zvijezdi.

I na energetskoj razini koju ljudsko oko nije moglo vidjeti, Berehynija je sjala jarkim žutilom. Njena se energija – *duša*, kako bi je nazvali svjesnovjernici kojima Lovac nije pripadao – ovijala oko površine poput kakve magle, zlaćanih vitica izvijenih prema svemirskim dubinama. Lovčeva je pak energija bila nalik kracima razlivene tinte prošarane srebrno sjajnim žilama – i sezala je prema Berehynijinim maglenim viticama neumoljivo, prijeteće. Kad je Lovčev krak uronio u energiju zvijezde, cijelo prostorvrijeme zadrhti, a Lovčevu proširenu svijest preplavi zvijezdin pradrevni užas.

Kad se spojio sa zvijezdom, vrismula je pod njegovim prvim udarcem.

Ovo će biti sasvim lako, pomisli on zadajući novi udarac, pa još jedan, i tako sve dok njegova srebrom prošarana tama nije obuhvatila skoro cijelu zvijezdu, a on se sunovratio prema njenoj nutriti. Jedino što je do njega dopiralo kroz povezanost koja ga je privozala uz zvijezdu bili su strah i panika – emocije koje su osjećala i najdrevnija od svih bića, ona stara skoro kao i sam svemir. Zvijezda se uopće nije branila, nije se opirala njegovom napadu, nije ga pokušavala istisnuti iz sebe – bez praktički ikakvog je otpora uranjao u vrele kovitlaci vodika i helija, plivajući fuzijom koja je okruživala zvijezdino srce, samu njenu srž skrivenu u najdubljim slojevima.

Srce mu je bilo nadohvat ruke – još samo trenutak i stisnut će ga svojom nesmiljenom energetskom šakom napunjrenom golemom energijom koju su naniti i matica neumorno stvarali, i ova će se zvijezda rasplinuti u šarenim oblak vodika i helija prije nego zauvijek zgasne, ostavljajući za sobom samo blijuđu ugljičnu stijenu okruženu jedva vidljivom maglicom.

Taman kad se Lovac spremao zadati konačni udarac, nešto ga silovito protrese, cijeli svemir zadrhti, a užasan krik, kakav nikad dotad nije čuo od jedne zvijezde, propara njegovu vezu sa Berehynijom. Negdje daleko, na nižoj razini postojanja, osjetio je kako mu se cijelo tijelo strahovito zgrčilo, do ruba pucanja kostiju. Umjesto da čeličnim energetskim prstima stegne srce zvijezde, njeni su energetski kraci iznenada stiskali njega, cijedeći mu energiju brže nego su je naniti i matica uspijevali proizvesti. Pred očima mu eksplodira crvenilo – srce se

naočigled pretvaralo u nešto kruto, željezno, ovijeno krvavim olujama vodika i helija koje su se naglo širile, gutale Lovca, preplavljalive njegovu energiju svojom.

Nemoguće, pomisli on uzbunjeno, pokušavajući se vratiti u svoje tijelo – no uzalud, zvijezda ga je držala u čvrstom stisku iz kojeg se nikako nije uspijevalo iskobeljati. Nemoguće, nije dovoljno velika da bi proizvela supernovu!

Nešto nalik smijehu zaori povezanošću koju je dijelio sa zvijezdom – nešto što njegov um, pogubljen u traženju puta natrag u tijelo, prepozna kao ruganje, nadmoć, zamku i osvetu, i još par pojmovea koje je poznavao, ali ih se u ovom košmaru nikako nije mogao sjetiti. Poželi preklinjati za milost, moliti Berehyniju da ga pusti da se vrati natrag, obećavati da se nikad više neće vratiti u njeno područje – no, nije znao kako. Nijedan Lovac na zvijezde nije posjedovao to znanje.

Po prvi put, Lovac osjeti zavist prema Lovcima na planine koji su umjeli komunicirati sa svojim žrtvama.

Upregnuo je sve sile, zadnji atom energije koji je imao kako bi se otrgnuo čvrstom stisku, odašiljući uzavreloj, od bijesa zarumenjeloj zvijezdi svu poniznost i žaljenje koje je uspio pronaći u sebi – *pustumolimtenećuvišemolimte* – i ona mu dopusti da se odvoji dovoljno kako bi mogao osjetiti svoje tijelo, polomljenih kostiju koje naniti nisu stizali pokrpati, zgrčeno na Pojačivaču koji se tresao od napora, u brodu čije su oplate škripale pod udarima solarne oluje. Svi jest mu se potpuno rascijepi – jedan je dio očajnički pokušavao pokrenuti tijelo, dozvati Grgu – *zaštonasdovragavećnjemaknuoodavdezaštokeskoći* – i pobjeći odatle prije nego se cijeli Velebit 15 raspade, a drugi je dio i dalje nemoćno ležao u čvrstom stisku Berehynijinih energetskih šaka, očajnički se pokušavajući otrgnuti.

Kao kroz maglu, vidio je Grgu kako ulazi – *makinisebudaloizvucinas* – i trese mu tijelo na Pojačivaču izbezumljeno vičući dok su svjetla na kontrolnoj ploči uzbunjeno bljeskala, a glavni se ekran rastakao, sve dok kroz njega nije mogao vidjeti nabujalu, golemu krvavocrvenu zvijezdu koja je rasla, rasla – *ideusupernovugotovismo* – i još nesmiljeno rasla. Istovremeno, vidio je Velebit 15 izvana – štitovi su bljeskali u zadnjim uzaludnim pokušajima da zadrže silovitu Berehynjinu vrelinu podalje, a potom su uz zadnji bljesak pali, prepuštajući brod zvijezdi na milost i nemilost. Svega trenutak kasnije

— *što jekasnije što je vrijeme* — brod se usijao, pa naočigled počeo topiti dok i njega nije preplavilo užasavajuće crvenilo. Vrištanje nanita i matice odjednom utihne, i Lovac u umirućem bunilu osjeti gašenje polovice svoje svijesti.

Berehynija je, ipak, ostavila drugu polovicu još na životu — *što je život gdje sam tko sam* — ako se uopće ovo što je doživljavao moglo nazvati životom. Pa ipak, iako mu je tijelo bilo mrtvo, zajedno s nanitima — *nikad neće prenijeti znanje umrloga je generacija* — maticom i Pojačivačem, Lovac je i dalje mogao vidjeti, a donekle i misliti. Njegov bestjelesni um nije mogao pojmiti što se zbivalo, iako su davno upamćeni pojmovi proljetali kroz kaotične, pogubljene i bunovne misli. *Sažimanje neutronskog jezgru će eksplodirati.*

Kad je Berehynija napokon u spektaklu nalik na eksploziju supernove izbacila svu nagomilanu energiju, rastačući zadnje ostatke Lovčeve svijesti u ništavilo, cijeli je svemir zadrhtao. Da je Lovac na zvijezde kojim čudom preživio, shvatio bi koliko malo njegova vrsta zapravo zna o svojim drevnim žrtvama i njihovim sposobnostima.

Jer, nakon što se sve umirilo, slavodobitna je zvijezda nastavila sjati u središtu nove maglice, prkoseći svim zakonitostima poznate fizike kao da se ništa neobično nije dogodilo.

A za biografiju... ne znam što više napisati, a što ionako niste stavili i do sada. Prestar sam za novitete :)

Tako ti je to Ede, kada pišeš toliko priča, a time i biografija. Ed nam dolazi iz Šibenika gdje radi kao nastavnik i do sada je objavio oko 80 priča, većinom tvrdog SFa, za koje je osvojio 6 nagrada SFERA. Objavio je i jedan roman...

Nazalost jedan, jer za ova druga dva čekam izdavačke kuće da se smiluju. Bit će jedan do ljeta, nadam se. Na ovog drugog što čami lektoriran u ladici izdavača jedva da više i računam.

Možda bi se trebao prebaciti na filmove? Jer priča koja slijedi je još jedan akcijski SF film kojeg samo treba snimiti...

ED BAROL

Ispod grada na nebu

za oronulih metalnih vrata treštala je glasna muzika. Prodorni zvuci gitare mijesali su se s frenetičnim bubnjem, jedva da se čulo kad je zalupao po boji istočkanoj hrđom. Trebalо je još nekoliko snažnih udaraca dok se vrata napokon nisu otvorila sa škripom. Lice koje je provirilo van bilo je obliveno znojem i upitnog izraza.

„Ti si Barki?”, prošaputao je staklenim očima, gledajući više kroz posjetitelja nego u njega.

„Ja sam Smesh”, odgovori mu visoki tip. „Barki je ovaj iza mene. Kontaktirao si me na darku, zar si zaboravio?”

Prilika iza visokog tipa približi se i nadviye nad njim. Za glavu veći od i znatno širih ramena. Dva sitna oka na krupnoj, čelavoj glavi promatrala su podozrivo, a iz grla dopre tiho režanje. Mladić znojnog lica podigne pogled i nelagodno proguta slinu.

„O kej, o kej. Ulazite unutra, jebem mu sve”, otvorio je vrata dovoljno da ih propusti, muzika iz unutrašnjosti sad ih je potpuno prelavila, udarajući ih gotovo fizički.

Barki sagne glavu da se provuče unutra. Ušao je prvi i osmotrio unutrašnjost. Nekoć velika industrijska garaža, sad je služila kao nešto između stambenog prostora i odlagališta svega

nepotrebnog i zaboravljenog. Još dva mladića nalazila su se unutra. Obojica su sjedila na pohabanom kauču, nasuprot zidu na kojem je svjetlucao namaz vid kristala, ispučan i dotrajao. Muzika je treštala iz visokih zvučnika iza njih. Smesh prstom pokaže na svoje uho, jedan od tipova na kauču shvati gestu i prstom povuče po zraku prema dolje. Senzor zvučnika reagirao je i smanjio zvuk na jedva čujan. Onaj sa znojnim licem pokaže im prema jednako dotrajalim foteljama uz kauč. Smesh prihvati poziv i zavali se u jednu, skinuvši prvo ruksak s leđa. Barki ostane stajati, iz njegove izbočene čeljusti još uvijek je dopiralo tiho režanje.

„Da vidimo momci, što vam treba?”, Smesh izvadi prozirni dlanovnik iz ruksaka, razmota ga i uključi. „Da čujem što vas tišti.”

„Imaš fentanila?”, momak znojnog lica spusti se s mukom u nasuprotnu fotelju.

„Naravno da imam. Vidim da je kriza. Ali nisi me za to zvao, zar ne? Što te kolje?”

„Adenokarcinom gušterače.”

„Jebeno.”

„Moj prijatelj također ima problem”, znojni glavom pokaže prema mladiću na kauču koji je do tada sjedio bez da se pomakao. Taj podigne glavu i desnu ruku, pa s lijevom smakne prekrivač s nje.

„Sranje”, namršti se Smesh na smrad tkiva koje se raspadalo.

„Ozljeta na radu. Ne da mu je nisu priznali kao takvu, još je i otkaz dobio. Otporan je na antibiotike, kao i većina danas. Zakrpali su ga na brzinu na hitnoj i odjebali. Kažu da treba amputirati ruku i staviti novu, uzgojenu. Kao da mu zdravstveno pokriva išta od toga. Čak ni amputaciju.”

„To možeš laserskim nožem, ali spaliti će živčane krajeve. Imam tipa koji ti to obavi povoljno i stavi batrljak u biogel. A imam i što tebi treba. I za njega i za tebe amigo.”

Sagnuo se pa iz ruksaka izvadio kutijastu kožnu torbicu, tridesetak centimetara dugu. Rastvorio ju je na malom pohabanom stoliću i razotkrio desetak kaskadnih redova malenih ampula. Iz ruksaka još izvuče malenu aluminijsku pločicu punu ispučenja i dobaci je znojnom.

„Imam fent samo u tabletama ali su šeststotine, skoro pa najjače. Poslužiti će, a i na račun kuće je ako budemo poslovali.”

Znojni ih drhtavom rukom jedva uhvati u letu i zahvalnog lica odmah izvadi jednu i proguta je. Licem mu se razlije blaženstvo a Smesh se iskrivljeno naceri gledajući ga, svjestan da je psihološki efekt odradio svoje prije tablete.

„Evo, pogledaj ovo”, dohvati jednu od malenih ampula pa je podigne prema svjetlu. „*Hexanchus griseus*, glavonja šestoškrgaš ili sivi morski pas.”

„Riba?”

„Ej blento, ne bilo kakva riba. Da samo znaš što nam sve Big Pharma ne govori. Znaš li da su morski psi imuni na tumore, oni sami popravljaju sva oštećenja u svojoj genetskoj strukturi, a vjeruj mi, i mi to možemo. Samo malo miksanja i truda. Evo, ovdje je ono što vam treba.”

„Memorijski čip?”, pitanje je došlo od tipa koji je smanjio zvuk, onoga kome izgleda nisu trebale Smeshove usluge.

„Aplikacija koju ne možeš skinuti s mreže. Nije neko srađe za osnovnoškolsko natjecanje iz biologije”, odvrati Smesh vrteći maleni čip među prstima. „A za prijatelja imam pravi hit, salamander i *Lacerta viridis*, zeleni gušter, miks od kojeg rastu otkinuti udovi.”

„Znaš latinske nazive robe koju prodaješ, ako ništa drugo”, odgovori isti mladić.

„Znam ja mnogo više”, naceri se Smesh, „oba su tetrapodi, ali jedan je vodozemac a drugi gmaz, i skupa daju savršeni spoj. DIY, do it yourself brate, s biološkim profi kitom kojeg vam uz to nudim, uz ovu aplikaciju i DNK koja je garantirano prava, ne neko smeće što možeš naručiti online gdje ti klinci prodaju babin prdac u staklenci.”

„Da, petljanje s ljudskim genetskim kodom pomoću aplikacije, jako mudro, prezivi li to itko? Ili, prezivi li to itko a da mu ne sprži mozak?”, pogled skeptičnog počivao je na Smeshu, pun neskrivenog prezira.

Barki napravi korak naprijed, rastvori svoju golemu čeljust i pokaže red zastrašujućih zuba. Slina se slijevala niz očnjake, a režanje ispuni garažu.

„Da ti otkinem glavu”, zagrimi njegov duboki bas, a golemi mišići stanu se valjati ispod tanke majice, „i da ti se poserem u nju, pa da vidimo koliko će tvoj mozak bit spržen?”

„Mir Bark”, odmahne rukom Smesh, dok su sva trojica domaćina sa stravom promatrala iskešene zube njegovog

tjelohranitelja. „Evo vam Barki, ima tu rotvajlera, pit bula, gorile i grizlja, i još par sitnica, mješavina je poslovna tajna. I uvjeravam vas da nije postao ništa gluplji nego što je bio, naprotiv, intuitivniji je. Možda ga ne ide matematika, ali jebi ga, nikad i nije, ali zna nanjušiti nevolju.“

„I gospodo“, Smesh raširi teatralno ruke, „što vam uopće preostaje? Jebena ste stranka, farmaceuti vam ove stvari neće dati jeftino, ma pizdim, neće ih takvima kao vi dati uopće. Skrivaju vam činjenicu koliko je to lagano i jeftino, prodaju vam nedostižne i uz to nedjelotvorne lijekove. Laže vam vlada, lažu vam velike kompanije, lažu vam svi jer ste običan višak. A sve se bolesti mogu jednostavno riješiti, priroda na sve već ima odgovor, trebaju samo uzorci DNK i dobro programiranje, a na ovoj aplikaciji vi birate što želite i u kojoj količini, i dijete bi je znalo koristiti, pokazati ču vam. I sve to po umjerenim cijenama. Sve po dogovoru, tko nema odmah plaća na rate ili odradi za mene par poslića, širi franšizu, da tako kažem, bolje ne može. Ili to ili ste uskoro jedan mrtvac i jedan bogalj. Jebi ga, zar zbilja može biti gore?“

„Njima dvojici ne, tu si u pravu“, nastavi skeptični, a Smesh nakrivi glavu i samo ga snishodljivo pogleda u odgovor, „ali možeš li zamisliti što će se dogoditi kad svi krenu petljati s vlastitim genima? Cijeli svijet će otići u onu stvar, opioidna kriza će izgledati kao mačji kašalj naspram ovoga.“

„Cijeli Svijet?“, Smesh se nasloni u fotelju i zamahne teatralno rukom „Pa, možda si u pravu frajeru, možda jesi. Samo, što misliš da ćeš postići budeš li ti odbio krenuti tim putem? Vojska ovo već koristi, bogati ovo već koriste. Cijele industrije stoje iza njih. Što nama malima preostaje ako ne želimo da nas u budućnosti pregaze kao strvinu na autoputu? Moramo biti maštovitiji, brži i spremniji da uradimo što god treba. Ne pitajući za cijenu. Da ih sjebemo prije nego što oni sjebu nas. Cijeli svijet će otići u kaos, tu si u pravu. I neka ode. Ovaj poređak treba slomiti jednom zauvijek. Iz kaosa se rađaju zvijezde, kaos rađa život. Nek zavlada kaos, kažem ja.“

×

Regeneracija dovršena, objavio je tihi glas uz ugodnu melodiju i Hena mrzovoljno otvori oči. Kapsula je trebala osigurati savršenu okolinu za čvrst san i optimalnu proizvodnju melanina,

dodajući i kemikalije za snižavanje razina stresa. Kod nje je očito plivao na vrhuncima gdje one nisu dopirale, jer se i nakon osam sati u tom sranju osjećala prebijeno, živčano i umorno. Odvukla se do kupaonice, razmišljajući kakav stimulans da uzme danas. Kofein joj se činio preslabim, a nešto jače uzbudit će senzore kad za sat vremena navuče onaj oklop na sebe, jer danas ih čeka ozbiljan trening.

Jučerašnja predavanja još su joj se motala po glavi. Sve ono što se događalo prije više od jednog stoljeća. Naravno da je i prije službe slušala o tome u školi, samo što je potpuna istina o genskim ratovima udarala mnogo žešće. Ako je i ovo što su im davali bila cijela istina. Neobuzdano petljanje s genima, sve ono što ih je dovelo tu gdje jesu, izgledalo je nekoć kao brza, jednolična promjena. Milijarde su putem izgubili živote, ubijani od vlastitih vlada, u međusobnim sukobima ili od bezbrojnih tumora i bolesti izazvanih nemuštim petljanjima po vlastitom genomu. Zaboravljene žrtve, nebitne u današnjem dobu kad je jedino bitno postalo mi ili oni.

Izašla je iz minijaturnog stana ipak samo s dvije šalice kave u želuci i proteinskom pločicom koja je, činilo joj se, plivala po toj smjesi odbijajući potonuti. Barem je imala mirnih pola sata ujutro, živjela je bez cimerica; jedina privilegija za to što je morala odslužiti svoju godinu u intervencijskim postrojbama i stalno nositi ružnu sivu radnu uniformu. Nije joj donijela željeno poštovanje, ali bila je iskrena prema sebi i priznavala da je i ona za vrijeme svog školovanja kroz sive prilike gledala kao kroz staklo, odbijajući tako pomisao da i nju to čeka nakon diplome. A tako su ih gledali i svi drugi mladi, osim jako malene djece. Odrasli stanovnici, koji su odgulili svoju obaveznu godinu vojnog roka, nisu pokazivali ništa više poštovanja ne želeći se prisjećati možda, ili nisu voljeli da ih uniforme među njima podsjećaju da ih se uvijek može pozvati u rezervne snage u slučaju krize.

Profesionalni vojnici, koji su služili i kao redarstvene snage u gradu i nosili mnogo upečatljivije crne uniforme, imali su ovlasti zbog kojih su ih ljudi poštivali. I zavidnu gomilu privilegija, nedostižnih običnom stanovništvu, koje bi zaradili svojom službom. U gradskim vojnim snagama profesionalci su služili kao časnici, dočasnici i specijalist. Nakon deset godina službe radili bi samo u gradu i na obuci novaka i više se ne bi

spuštali na površinu, iako ih trećina to ne bi dočekala. Duge godine površinskih misija uzimale su svoj danak.

Hena duboko uzdahne kad ju je lift spustio na razinu kasarni. Još tjedan dana obuke pa i nju čeka prva misija. Tri tjedna, toliko je ukupno trajalo učenje, koje se sastojalo najviše u tome da se upoznaju sve funkcije borbenog oklopa i da ih se zatrpa informacijama o tome što ih sve dolje može čekati. Ona sama imala je dužnost na obuku doći u savršenoj fizičkoj formi i da nije prošla test, produžili bi joj službu ovisno o tome koliko bi joj trajale osnovne pripreme. Uz to, svi stanovnici grada igrali su kao djeca samo jednu borbenu igricu, simulaciju onoga što ih čeka u godini službe. U početku bi svima bilo zabavno. Kad bi dovoljno odrasli a simulacije postajale teže, većina bi shvatila da povremeni neuspjeh u igrici ne znači mnogo, ali u stvarnom životu i jedan takav će biti dovoljan da se ne vrate živi s misije. Onda bi uglavnom zamrzili tu RPG pucačinu i strepili od dana kad će oružje u njihovim rukama ispaljivati bojevno streljivo umjesto digitalnih informacija.

Ušla je podignute brade u centar za obuku; pokažeš li strah instruktori te samo jače gaze, to je shvatila prvi dan. Prođeš li loše na testovima, teorije ili prakse, svejedno, opet slijedi produženje roka, a njoj se nije ostajalo ni dan duže od propisane godine. Čekao ju je zgodan posao u administraciji električnih postrojenja, za to je krvarila i na školovanju, a i na stažu kojeg je djelomično odradila sasvim gore, među vjetroturbinama.

Postrojila se s ostalim novacima, njih ukupno trideset i četiri, i čekala instruktora. Umjesto njega je, dvije minute kasnije, u prostoriju ušao viši časnik i oštro ih odmjerio.

„Novaci, treba mi popuna za vanjske timove. Po četvoro za svaki, imamo situaciju na tlu. Demirel, Kwitov...“

Opsovala je gotovo naglas kad je pročitao njeno prezime odmah u drugoj skupini. Trudila se ne biti na vrhu po rezultatima bez obzira na to što je shvatila da postoji možda jedan ili dvoje novaka koji bi joj bili ozbiljna konkurencija, jer nije željela da joj prikače zapovjedništvo pri kraju službe. Nastojala je, naravno, ostati pri vrhu, jer su ocjene službe također igrale ulogu prilikom stalnog zaposlenja. Eto što dobiješ od toga, pomisli, dok je sa zavišću gledala olakšanje na licima onih čija prezimena nisu prozvana.

„Opremit će vas u oružarnici i priključiti odabranom timu. Samo hrabro, budite pametni, slušajte nadređene i ne srljajte. Spremate se za ovo mnogo duže od protekla dva tjedna. Pomolimo se.”

Svi novaci spuste se na koljena, njena kvrgava uvijek su se bunila protiv toga, pognu smjerno glave i sklope dlanove ispred sebe.

„Podari nam Gospode Bože snage da pobijedimo u Tvoje ime”, povede časnik molitvu, „da savladamo sve opasnosti i prepreke što ih Sotona stvara za naš grad, da sačuvamo našu genetsku čistoću što nam Ti podari, stvorivši nas na sliku svoju. Neka naša ruka bude mirna, a oružje ubojito. Usliši nas Gospode. Amen.”

„Amen”, odgovori mu zbor novaka i krene ustajati. Časnik im samo mahne rukom na pozdrav i nestane. Dva dočasnika se pojave, oba u punoj bojnoj opremi osim kaciga, i pozovu svaki po jednu od odabranih skupina. Hena teških nogu pode s troje nesretnika koje je prozvalo zajedno s njom. Dva momka i jedna djevojka, nije bila u naročito prisnim odnosima s njima. Jedan od tipova joj je čak išao poprilično na živce svojim stalnim glasnim razmetanjem i idiotskim šalama. Glupan. Ipak, u oklopu i s oružjem postizao je zavidne rezultate na vježbama.

Opremili su ih u tišini. Ovo su već prolazili na vježbama, samo što na njima nikad nije imala toliko olovne noge i grč u želucu. Situacija na tlu koja zahtjeva da se ekipe popune novacima koji nisu prošli cijelu obuku sigurno ne predstavlja ništa dobro. Dočasnik je brižno provjerio sve što su stavili na sebe, naročito brtvljenje i zalihe kisika, pa ih propustio prema liftovima, da bi na koncu i sam krenuo za njima.

Sjeli su u liftu između profesionalaca i iskusnih regruta, nitko nije obratio previše pažnje na njih. I muškarci i žene zbijali su šale i čavrljali o koječemu, naizgled potpuno neopterećeni mjestom na koje idu. S njima ih je u liftu bilo ukupno dvadeset, uz dva dočasnika i jednog mladog časnika. Standardan broj za intervencijski tim pješadije. Hana odloži pušku u stalak ispred svojih nogu, pa zategne sigurnosni pojas najčvršće što je mogla. Ne da bi joj to pomoglo ako kapsula lifta doživi neki kvar; do tla ih je dijelilo gotovo pet kilometara.

„Opustite se”, obrati im se jedan od dočasnika, „zaglavila nam je gomila opreme dolje duboko, treba nam ljudi za držanje

perimetra dok je tehničari izvlače, ali ne bi trebali naletjeti na veće sranje.”

„Da”, potvrdi i jedan od profesionalaca koji je po izgledu mogao biti pri kraju svog roka za površinske misije, „samo nas pratite i držite glave dolje.”

„Osim ako ne zapadnemo u govna do grla”, odvrati jedna mlada žena u oklopu, Heni je djelovala jedva starije od nje, „tada držite glavu visoko.”

Nasmijali su se svi osim njih četvero novaka, čak je i onaj glupan koji voli prigluge šale djelovao zelen u licu i šutio.

„Barem nisu Cefui u pitanju, iako moramo duboko dolje, ali što god da dođe nije brže od strojnice”, dočasnik uzdahne i da znak operateru da su svi spremni pa lift kreće s blagim ubrzanjem, iako je Hena očekivala da će joj želudac doći do grla.

„Koga briga za Cefue?”, glupan je uspio svladati mučninu i pokušavao se praviti važan. „To su samo proklete biljke.”

„Gljive nisu biljke”, odvrati mu dočasnik, „to bi trebali znati iz škole, a pogotovo ne cerebro funghi. Mozogljive su opasne, ako ih slučajno ugledate ne približavajte se. Iako izgleda da ih je lako uništiti – baciš termogramatu, prebrzo se prilagođavaju, a i nikad ih ne ubiješ do kraja. Vjerujte mi, većinu ljudi vojska izgubi zbog njih. Stalno razvijaju nove kemikalije, stalno nas napadaju nečim još ubojitijim. Tek kad izgubimo vod onda razvijemo dodatnu obranu protiv toga.”

„Odvratno”, javi se i drugi dočasnik, „jednom sam ugazio među njih, srećom nisu mi uspjeli progristi kroz oklop. Na klobucima imaju samo tanku dlakastu opnu, ispod je siva tvar, kao da gaziš po gomili mozgova. I prokleti su velike. A očekivao bi da krvare zeleno, ali ne, krv im je tamnocrvena.”

„Jer ne sadrže kloroblaste, zato ne rade fotosintezu i nisu zeleni iznutra”, iznenadila je samu sebe kad je progovorila, ali proučavala je Cefue i nije imala namjere približavati im se ako ih negdje ugleda. Prvi dočasnik samo kimne glavom, izgledajući zadovoljan njenom primjedbom. Lift je sad vidno ubrzavao, makar ne toliko da postane neugodno, i šum vanjske atmosfere prodirao je u zaštićenu kabinu pod pritiskom.

„Ne razumijem te luđake koji su pomiješali svoju DNK sa gljivama”, javi se jedan od vojnika desno od Hene. „Shvaćam Grootove, kad si stablo živiš tisućama godina, to ima smisla, ali proklete gljive?”

„Mozgogljive su jedan veliki organizam, tehnički, tko god je to prvi napravio na neki način još je živ. A posljednji Groot spaljen je prije više od 30 godina”, zaključi časnik dok je sve gušća atmosfera stvarala sve veću buku. „U redu ekipa, zadnja provjera pa se spajamo na spremnike odijela, provjera pritiska, provjera telemetrije, provjera komunikacija i oružja. Za deset minuta smo na gornjoj platformi. Idemo, idemo, idemo!”

Završili su sa svim upravo prije nego što je lift, opet iznenadjuće za Henu, potpuno mekano stao. Izašla je među zadnjima. Sad su se nalazili na onome što su zvali pristanišni nivo, još uvijek 500 metara iznad tla, ali u vanjskoj atmosferi – onoj koju se nije smjelo udisati. Zagađenje ovdje dolje bilo je preveliko, a uz to su se mogle udahnuti i spore. Hodali su uz ogradu prema skladišnim zgradama, tako da je imala dobar pogled prema Megapolisu 3, dolje desno. Njihov nebeski grad držalo je preko pedeset potpornih stupova, promjera oko stotinu metara, a gotovo dvije trećine stajali su zabijeni u ostatke Megapolisa, čije razine su se ponegdje spuštale i kilometrima u dubinu. Ostatak je stršao iz Spunjene zemlje, kako su zvali dio Megapolisa koji je nekoć bombardiran toliko snažno da je magma prokuljala iz dubine i prekrila sve na površini. Bucky grafenski stupovi, ukopani dublje od Megopolisa i tristo puta čvršći od najboljeg čelika, izdržali su i to, ali jedva, iako su ih branili i tekućim dušikom, pa je plan da se na taj način potpuno zaštiti nebeski grad od napada s tla obustavljen. I tamo su s vremenom nastali tuneli kroz kojih je uz stupove pokušavalo uspuzati sve i svašta, ali to su rijetka atmosfera na visini od par kilometara, kao i obrambeni dronovi, rješavali bez poteškoća.

Kroz neke od stupova dobivali su geotermalnu energiju, a izvlačili bi kroz njih i sirovine, makar sve manje i teže. Imali su opremu koja je zalazila duboko unutar Megopolisa. Reciklatore, goleme oklopljen strojeve, , gusjenice i bušilice im strše na sve strane, poput stvorenja što su pobjegla iz najbliže noćne more. Mljeli su sve ispred sebe, izbacivali nepotrebni otpad i vraćali korisne materijale nazad u grad na nebu. Nešto što sadašnji stanovnici nekadašnjeg velegrada nisu prihvaćali bez otpora. I sad je jedan očito zaglavio negdje dolje i trebalo je pokrivati njegovo osposobljavanje.

Megapolis je izgrađen iznad starih gradova, dodavao se sloj na sloj, golemi stupovi arhibetona nosili bi sljedeću razinu,

dok bi se one na dnu prepustale truljenju i zaboravu. Beskrajni, nenadzirani podzemni prostori postali su uskoro staništa onih van zakona, neljudi koji su svjesno kršili stroge genske zakone koje je generalni kongres vjerskih kongregacija propisao na skupu u Adelaideu 2065. prihvativši stajališta koja su kršćanski koncili i sabori islamskih zajednica donijeli desetljeće prije. Tada su i službeno ugašeni Ujedinjeni narodi, rasformirana svjetska vlada, ukinute sve političke stranke, a Megapolisi podijeljeni prema vjerskim sferama. Pokrenut je sveti rat, a nakon njega su službeno, dva desetljeća kasnije, Božja stvorena osjetila poziv i uzdigla se u nebo, u svoje nebeske gradove. Neslužbeno, što je i Hena dobro znala, izgubili su kontrolu i prepustili površinu neljudima. Rat se nije vodio samo ljudstvom i tehnikom; kao nikad prije protivnike se nastojalo poraziti biologijom. Virusi i kemikalije koje su trebale razarati DNK korišteni su masovno, za te neljude, stvorenja koja su se odrekli Boga i čovječnosti nije vrijedila ni jedna konvencija o pravilima ratovanja. Na kraju, što god da su napravili, oni dolje su se prilagodili, stvarali su nove otporne mutacije i hibride brže nego što ih se moglo uništiti. Jedino što su postigli je da je površina planeta postala nenastanjiva za normalna ljudska bića. Oceane su izgubili desetljeće ranije, tamo ljudi više nisu imali nikakvu kontrolu nad dubinama. A ni nad vodenom površinom. Ljudi su već generacijama vladali samo nebom, ono dolje bio je pakao za Sotonine izrode.

Ušli su u skladište gdje ih je čekao oklopni transporter, ukricali su se i sjeli po jednakom rasporedu kao i u liftu. Do dolje je vodila zavojita cesta između dva potporna stuba, kroz maleni prozorčić mogla je vidjeti na njoj potpuno crne dijelove na kojima su bacači plamena odvraćali što god se pokušavalо povremeno popeti do pristaništa. Transporter je zujao postojano i uskoro su uronili u dubinu, a prozorčić je nestao kad se oklop vozila potpuno zatvorio.

„Reciklator je zarobljen 30 kilometara dalje i 600 metara u dubinu”, objavi časnik. „Tehničari kreću u svom oklopnjaku za nama, mogu ga ospособiti, čim im račićistimo perimetar. Nakon toga se svi vraćamo što je prije moguće nazad. Pazite na senzore, ne oslanjajte se na svoja čula, sve dolje je brže, jače i vidi bolje od nas. Pucajte na sve što se bude kretalo, malo ili veliko, nebitno, na sve što je toplo, a i ono što baš i nije,

gmažovi imaju promjenjivu temperaturu. Vi novaci, držite se u pozadini, pratite ostale. Zaboravite sve ono što ste nekad prošli u igricama, samo iskustvo ovdje dolje nešto vrijedi, ostalo je puka smetnja.”

Vožnja je postala grbava, protreslo ih je nekoliko puta žeštoko, a i vozač je često izbjegavao prepreke. Naglo skrećući, ubrzavajući i kočeći nadoknadio je svu onu nelagodu koju je očekivala doživjeti prilikom dugog spuštanja prema površini. Zbog svega toga trebao im je gotovo sat vremena da stignu do odredišta iako su se mogli smatrati sretnima njegovom blizinom, jer su strojevi zadnjih godina odlazili i po stotinjak kilometara u unutrašnjost.

Još jednom su provjerili tlak svojih odjela i razine kisika, a onda ih je časnik pustio van. U tamu gotovo potpuno neprozirnu, osim svjetla kojeg su bacali odozgo reflektori zaroobljene grdosije. Stroj je rovao između naslaga arhibetona, koji je ionako predstavljaо izazov i za najbolji alat, pazeći da se struktura starog grada ne uruši potpuno po njemu. Vidjela je da je nakriviljen, dio gusjenica otopljen, i da ne može nigdje bez popravka. Iza njega pružala se čistina, dio kuda je prošao i razrovao sve pred sobom. Sa strana ih je čekao koloplet labirinta, noćna mora ruševina obraslih lјigavom biološkom masom, nekom vrstom biljki koje su se hranile zračenjem i za koje je znala da ih stanovnici podzemlja čak koriste kao hranu. Slabo je vidjela u polumraku reflektora, ali i to što je vidjela djelovalo je jezivo. Senzori su projicirali sliku na njenu kacigu, sive crte između kojih trenutno ništa nije treperilo crveno. Osrvnula se oko sebe i u čudu pogledala rastaljenu gusjenicu, dvostruko višu od nje, a široku barem deset metara. Ono što je uništilo tu slitinu moglo je lako uništiti i njen oklop, pa se nadala da je to rezultat nekog kvara mašinerije, energetske jezgre mogle su razviti zastrašujuću temperaturu kad bi zbog neke havarije rastalile.

„Očitavam kretanje”, jasno je unutar kacige čula glas vojnika s dalekometnim senzorom u rukama. Trenutak kasnije i na njenom su viziru zaplesale crvene točkice. Zauzela je svoje mjesto u formaciji, prebacila na automatsko ciljanje kao nekoć u igrici i čekala, nastojeći da joj se oružje u rukama ne trese previše. Trzaj, kad je ispalilo prvi rafal, jedva je osjetila. Nije vidjela što je pogodila i je li uopće, crvene točke i telemetrijski

podaci plesali su prebrzo po njenom viziru da bi mogla pratiti što se zbiva.

U idućem trenu paljba je stala. Iako su se točke još uvijek vrtložile po displeju vizira, sad su bile iza crte koja je označavala siguran domet. Pokušala ih je prebrojiti ali kretale su se prebrzo, software njenog odjela nije mogao dati ni približan broj. Gađala je puškom lijevo, desno, za naboje nije brinula; oružje je imalo čvrstu vezu s leđnim djelom njenog oklopa i tamo je uskladišteno vatrene moći za neprekidno rešetati desetak minuta, a u slučaju da i to potroši trebalo se samo nasloniti leđima na jednu od punionica na transporteru i u roku od deset sekundi napunila bi spremište.

Potres koji je uslijedio trenutak kasnije zatekao ju je potpuno nespremnu. Stisnula se uz transporter i pokušala zaštитiti glavu, ali tlo je jednostavno propalo pod njom, a i ona s njim. U prvom trenutku se uhvatila za nešto, kao utopljenik za komad plutajućeg drva, ali joj je kliznulo iz ruke i ona zaroni u dubinu.

Činio joj se da je pad trajao predugo, da će, ako i preživi, ostati na tlu s gomilom smrskanih kostiju i kašom od organa, ali kad se podignula na koljena biometrija na viziru pokazivala je da je s njom sve u redu. Osim otkucaja srca koje su divljali i hiperventilacije, no s tim si zasad nije mogla pomoći. Pogleda prema gore, ali u tami nije mogla odrediti odakle su propali. Vidjela je lijevo od sebe ostatke Reciklatora – niti polovica golemog stroja nije virila iz ruševina. Zaludu su dolazili, pomisli, ovom nema spasa. Malo naprijed ugleda jednu ruku u oklopu kako viri iz šute – sve što je ostalo od vojnika koji je maloprije stajao gotovo do nje.

„Prijavak, prijavak!”, prepoznala je glas onog prvog dočasnika, panika u njegovom glasu mogla se jasno čuti. Časnik se nije oglasio, loš znak.

„Okupite se”, ponovi dočasnik, sad već drhtavog glasa. Hena se nekako osovī na noge, tlo ispod nje i dalje je naizgled klizilo. Doteturala je do dočasnika, ona i još četvero, među kojima se nije nalazio nitko od njenih drugova s obuke.

„Prokletinje su nekako srušile arhibetonske temelje po nama. Odnosno ispod nas. Ovdje dolje nije čak ni trebalo biti još razina. Sranje. Moramo nazad, drugi transporter je petnaestak minuta iza nas, moramo se probiti nazad gore. Štedite municiju, naš transporter je potpuno zatrpan. Idemo, idemo!”

Iako je po ruševinama bilo teško trčati, nije zaostajala dok su nastojali naći put koji bi ih odveo na gornju razinu. Prvi susret s neprijateljem dogodio se samo par minuta kasnije. Odozgo, negdje sa stropa, zaskočile su ih tamne, krupne prilike. Senzori su ih uočili na vrijeme, dovoljno da ih gotovo sve zaustave. Osim dvojice koji su doskočili točno među njih. Tri metra visoki, krznati, ruku abnormalno snažnih i torza prekrcanih mišićima. Željezna šipka kojom je vitlao jedan od njih zdrobi prsni oklop vojnika prije nego što ga rafal pokosi s leđa. Drugi svoju batinu zavitlao u kružnom pokretu. Okrznuo je vizir Henine kacige i udario po ramenu čovjeka do nje, koji je odletio metar dalje. I njega je srušio rafal preostalih vojnika.

Dočasnik se spusti do momka kojemu je prsni oklop pukao. Hena je mogla čuti njegovo sipljivo disanje u komunikatoru, jezivo glasno u tišini koja je uslijedila nakon njihovih neprekidnih urlika i vriskova. Trenutak kasnije iz zvučnika je čula još samo statički šum nalik na gušenje, a nakon toga uslijedio je muk. Provjerila je očitanja na displeju kacige i gotovo opsovala. Na viziru se ukazala sitna napuklina, dugačka nekih pet centimetara. Za sada je njen odijelo držalo tlak. Popusti li – gotova je.

„Dobro sam, dobro sam”, oglasio se onaj što je primio udarac u rame, „slomljena ruka ali mogu dalje. Oklop nije pukao.”

„Idemo dalje!”, dočasnik krene prvi, ostali za njim, Hena poprilično na začelju, trenutno potpuno zaboravljena od ostatka jedinice. Izgubili su jednog čovjeka iako su se jedva pomaknuli, dok je drugi gotovo onesposobljen, a napalo ih je samo nešto nalik na glupe gorile.

Sljedeći napad došao je iz pravca u kojem su se kretali. Stvorovi su skakali naprijed, nazad, trčali po stropovima, nestajali u zaklonima i pukotinama zidova i izbjegavali njihove kratke rafale. Tu i tamo bi nešto sjevnulo prema njima i odskočilo. Nisu uspjeli pogoditi ništa, na kraju je dočasnik zapovjedio pokret u desno, izbjegavajući područje ispred njih, vodeći ih dužim putem. Na leđima jednog od vojnika Hena ugleda četiri duge i duboke brazde u spremniku streljiva. Mačke, pomisli, u onim rijetkim treptajima u kojima bi nešto jasno vidjela izgledali su kao goleme, užasno brze mačke. Crne i sive. Provjeri svoj spremnik. Pao je ispod polovice, iako su nastojali pucati kratko i samo kad vide metu. Ili kad bi pomislili da su

je ugledali; čak su i senzori u zadnjem napadu jedva pratili njihove protivnike. Na sreću, na ovom su putu našli prolaz i funkcionalno stubište, pa se popeli šest metara uvis, na iduću razinu. Stalno je provjeravala pukotinu na kacigi, imala je osjećaj da je dulja nego ranije i da se grana u tankim linijama

„Do... krat...str...”, zvučnik u kacigi donosio je samo odlomke riječi, pa je kucnula sa strane po njoj, ali vidjela je po osvrtnjima ostalih da nije jedina koja gubi vezu. Dočasnik im značkovima ruke i dlana počne izdavati naredbe i usmjeravati ih dalje. Jedva je uspijevala svrnuti pogled prema njemu, previše ustrašena onime što vreba u sjenama. Reflektori na kacigama nisu probijali daleko u tvrdoču tame podzemlja, a senzori trenutno nisu pokazivali ništa u dometu. Ali ako je komunikacija zakazala, tko može biti siguran da i oni rade?

Ovdje dolje strujao je zrak, vidjela je to u povremenim kovitlacima lišća koje je letjelo pored njih. Mora da su nekako usisani s površine Megapolisa koju je prekrivalo bujno zelenilo neuništivog, toksičnog korova. Jedan se zalijepio za njenu podlakticu. Svrnula je pogled i protrnula, mada je gotovo odmah odhujao dalje na struji zraka koju ona u oklopu nije osjećala. Prokletinja je imala izrazito duga, gotovo nevidljiva vlakna, gomile njih, koja su na tren električno zapucketala. Okladila bi se da nije vidjela samo iluziju izazvanu njenim svjetlima. I djelovalo je mesnato, mada je bio zelen. Naprijed se sve više tog lišća kovitlalo u zraku i ona vikne upozorenje, zaboravivši da je nitko naprijed ne može čuti.

Njen strah se obistinio kad je lišće u hrpmama počelo padati po vojnicima ispred nje, hvatati se za oklop i ispuštati električne izboje. Dočasnik je jedini reagirao ispravno, prebacio pušku na plamen i kratkim mlazom zasuo svoje drugove, znajući da će to oklopi izdržati. Ostali su paničarili jer im je lišće pokrilo i vizire i očito ih ostavilo u mraku, lišene i vida i elektronike. Hana je ostala zamrznuta u pozadini, gledajući kako se iza dočasnika formira prvo klupko, pa onda golema masa lišća. Vlakna su ih povezala u kompaktnu cjelinu, nakon čega masa poprimi gotovo humanoidni oblik, a iz nečega nalik udu sijevne munja elektriciteta i obori časnika. Još lišća prokulja niz prolaz dok se ona držala čvrsto priljubljena uz zid, i prekrije ostatak vojnika. Elektricitet je sijevao, kiselina se cijedila, oklopi raspadali. Panika je nadvladala, a puške stale ispaljivati

naboje uokolo kao bijesne stršljenove. Ništa nisu postizali s tim, lišće je samo pristizalo, a jedine mete koje su pogadali bili su njihovi drugovi. Jedan naboј čak zvekne o njeno rame, drugi o kacigu, i ona vrisne kad ugleda kako se pukotina širi.

Uto ispred sebe ugleda otvor ispunjen blagim svjetлом kojeg do tada nije primijetila i u njemu nestvaran prizor; malenu djevojčicu kako je doziva pokretima ruke. Krupnooka, čupava i musava, ali sa smiješkom na izrazito blijedom licu, nije mogla biti starija od četiri godine. Dozivala ju je dok je vizir njene kacige pucketao i popuštao. Halucinacija ili ne, Hena se baci naprijed, još jedan naboј je pri tome zvekne u leđa, i zaroni u otvor pored djevojčice. Ova je već zamicala naprijed, gegavo trčeći sasvim pristojnom brzinom za tako malo dijete. Pukotina na viziru nastavljala se širiti dok je trčala, mogla je čuti pucketanje, a onda se dogodilo neizbjježno. Prasak i šištanje zraka kas se vizir raspao. Viši pritisak njenog odjela izbacio je gotovo trenutno zrak koji je do tada disala a hladnoća vanjskog zraka oplahnula je njeno znojno lice. Pojavio se otvor kroz koji je viši pritisak njenog odjela krenuo snažno izbacivati van zrak kojeg je do tada disala. Vizir se raspao i nestao, ostavivši je potpuno izloženoj je okolnoj atmosferi. Uspjela je trčati držeći dah gotovo cijeli minut, a onda je s užasom udahnula prvi srk vanjskog zraka i brzo ispunila pluća s njim, i dalje prateći brzu djevojčicu koja je stalno zamicala iza uglova.

Nakon što je skrenula iza još jednog, izgubi tlo pod nogama i klizne niz betonsku rampu. Uletjela je u prostoriju koja je nakon mraka podzemnih razina djelovala raskošno osvijetljena, i tresnula bučno na leđa, točno ispred djeteta kojeg je pratila i koje ju je gledalo s osmijehom na okruglom licu i čuđenjem u očima. Uspravila se u sjedeći položaj i osvrnula oko sebe, pipajući desno i lijevo. U velikoj podzemnoj prostoriji skupilo barem dvadesetak osoba i trenutno su svi buljili u nju. Upala je u stanište ljudi, nije tu bilo zabune. Od starijih sijede kose do malene djece kao curica za kojom je i došla. Obični, mršavi, blijedi Homo sapiensi.

„Gdje sam?”, promuca, teško dišući, njena razbijena kaciga izgubila je svu funkcionalnost. Otkopča sigurnosne spone bezkorisne opreme i smakne je s glave. Ostala je ograničena na vlastita čula. I bez oružja kojeg nije mogla vidjeti ni napisati.

„Kako je ovo moguće? Kako preživljavate ovdje dolje među mutantima?”

Nitko joj ne odgovori. Umjesto toga priđe joj još jedna curica, možda godinu ili dvije starija od one za kojom je trčala i koja je još uvijek stajala ispred nje smiješeći se. Ova druga je u ruci nosila veliku plastičnu čašu koju pruži Heni. Unutra se ljeskala prozirna tekućina. Možda voda, a možda tko zna što. Okljevala je. Čak se malo odmaknula, na što djevojčica prinese čašu svojim ustima, otpije gutljaj, pa je opet pruži Heni. Što mogu izgubiti, pomisli, primajući posudu iz ruke djevojčice, ionako već udišem njihov zagađeni zrak.

Otpila je prvo jako mali gutljaj, obična voda po svemu su-deći, hladna i ugodna u grlu. Odbaci sav oprez pa nagne čašu i iskapi sve u njoj, žeđ ju je nadvladala na trenutak, sad je već požalila, ali osjećaj je bio tako dobar. Pruži čašu natrag uz mucavu zahvalu. Krenula je ustajati ali joj se zavrti u glavi, osjećala se omamljeno.

„Što?”, uspjela je samo promucati kad je djevojčica prema njoj ispružila dlan i puhnula u njega. Oblak nečega sitnog, gotovo nevidljivog, prekrio joj je lice. Udahnula je i osjetila malakslost. Spuznula je na tlo i ostala ležati, još uvijek potpuno svjesna ali kao da sve gleda i sluša uronjena u dva metra vode. Nije mogla pomicati glavu, ali krajem oka vidjela je približavanje zelene prikaze, mogla je čuti šuštanje njegovog lišća dok se kretao, pokušala je vrhnuti kad su je ruke od mesnatih listova podigle i ponijele u dno prostorije. Položio ju je na jedan ležaj i udaljio se, a nad njom se nadvije naborano lice starca s rijetkom, potpuno sijedom kosom i gustom bradom iste boje.

„U redu je”, blago progovori sjedokosi, ili je to njoj samo tako zvučalo kroz omamu. „Sve je u redu, nećeš se ovoga sjećati. Lisnati su naši prijatelji, trenutno naša najbolja kreacija. Evo, uzmi i ovo, da zaštitimo sjeme od vaših strojeva.”

Nagnuo se nad nju, ispružio dlan i približio kažiprst druge ruke. Iz njega je izronila kandža, duga i oštra, i on s njom zareže po dlanu. Rana je zjapila zelenilom, gusta tekućina curila je sporo iz nje. Starac prinese dlan njenim usnama i pusti da nekoliko kapi padnu na njen otežali jezik.

„Iz kaosa se rađaju zvijezde, kaos rađa život, ali da bi kaos zavladao prvo sidra prošlosti moraju nestati, njihovi lanci slobodljeni i pretvoreni u prah. A vaši nebeski gradovi su upravo

to, sidra i lanci koji sputavaju kaos da rodi novi poredak, da povede planetu na put oporavka. Ubijate nas uvjereni da ste baš vi vrhunac evolucije, vi bića puna nedostataka, da ste kraj davno započetog procesa, ali mi u njemu aktivno sudjelujemo i ta promjena će još dugo trajati. Spavaj sad dijete, kad se probudiš postati ćeš glasnik kaosa.”

×

Bauljala je kroz ruševine, s glavoboljom toliko snažnom da je na trenutke mislila da joj je glava postala prevelika za kacigu. Pogled joj je bježao u jednu točku vizira, nije se mogla sjetiti zašto, ali tamo nije bilo ničega. Vukla je svoju pušku za sobom, više kao štaku nego kao oružje, jer je sve naboje negdje potrošila. Komunikacija još nije radila, navigacija takoder, ali vidjela je da se približava površini, tama je postajala sve slabije prisutna. Gorile, gušteri, mačke, potresi, sve joj je postala jedna zbrka u glavi, nije mogla suvislo posložiti misli i sjetiti se nečega što ju je grizlo negdje u dubinama pamćenja. Nema veze, zaključi i odbaci to, što god da je; vidjela je i previše sranja danas kojeg se ne želi više sjećati.

Komunikacija je napokon proradila, a s njom i sva telemetrija i veza s lokacijskim bovama. Odredila je svoj položaj, oko 20 kilometara od grada. Odaslala je hitni poziv za evakuacijom i nastavila se s mukom probijati prema površini. Potrajalo je desetak minuta dok nije začula zujanje letjelice negdje gore iznad sebe. Odšepesala je prema mjestu s kojeg se vidjelo nebo, iznad nje nalazio se otvor dovoljno velik da se može proući kroz njega. Trenutak kasnije spustio se kabel, zgrabila ga je i drhtavim rukama pokušavala prikopčati na oklop. Dahtala je, tresla se cijelim tijelom i gotovo zajecala kad je nespretno promašila zahvat i treći put. Četvrti pokušaj pogodio je pravo mjesto, kabel se spoji, letjelica primi signal i snažno je povuće prema gore. Odzujala je u nebo, ostavljajući iza sebe samo tišinu i uskovitlana zrnca prašine.

×

Dekontaminacija dovršena, objavio je melodiozan glas, probudivši joj sjećanje na početak užasa jučerašnjeg dana. Nije se uspjela prisjetiti ničega više od onoga što je znala kad se osvijestila i krenula probijati natrag prema gradu na nebu. Sve je

ostalo u magli, a snimke iz odjela su, nakon napada mačaka, bile beskorisne. Provjerili su temeljito tlak i integritet njenog oklopa, zadovoljni što nije bila izložena vanjskoj atmosferi, ali i bez toga je provela duge sate u komori za dekontaminaciju. Da je odijelo pokazalo neka oštećenja stavili bi je na mjesec dana u karantenu. Ovako je mogla već danas u svoj stančić, na dopust u kojemu će slijediti beskrajna ispitivanja, molitve, post i psihološke procjene. Što se nje tiče, mogu joj dati zabranu odlaska u površinske misije koja vrijedi u nedogled.

Mjesec dana kasnije dobila je odgodu služenja vojnog roka na osnovu psiholoških trauma, zbog gubitka svih drugova u prvoj misiji, i to nakon nepotpune obuke, što je izazvalo dosta previranja unutar časničke strukture i osude same Sinode. Njoj od cijele avanture ostaje samo mrlja u dosjeu, to svakako, ali nije marila za to; ambicija je iz nje iscurila kao zadnja kap iz probušene kante, više nije marila za mnogo toga, ono što je željela je biti što više na otvorenom prostoru punom sunčevih zraka, daleko od mraka podzemlja. Za par dana morala se javiti na posao, ponudili su joj mjesto za rang niže od onog što je očekivala, ali i to je smatrala sasvim dobrim i nije se nimalo bunila na degradaciju.

Hodala je po javnim prostorima nebeskog grada, glave prazne i kao uronjene u vatru. Kad se trgnula i osvrnula, shvatila je da je u botaničkom vrtu, mjestu koje je tih dana izbjegavala.

Mučnina ju je obuzela pri pogledu na sve to zelenilo i na trenutak je mislila da će povratiti sadržaj želuca. Umjesto toga se iskašljala nekoliko puta, snažno i iz dubine pluća. Trepnula je nekoliko puta jako, da otjera suze iz očiju. Kad se osvrnula pored nje je stajalo dijete. Dječak od nekih sedam, osam godina, ali zbog nečeg je na tren vidjela djevojčicu umjesto njega i to joj je potjeralo jezu niz kralježnicu.

„Nešto ti je izletjelo iz usta, neki oblak nečeg sitnog, fuj”, objavi dječak zgađenog izraza na licu.

„Molim?”, jedva je pokretala jezik, dok su joj u mozgu glasno klepetale prazne ladice. „Što, što to...”

Ali dječak je već otrčao dalje, a ona se opet zbumjeno osvrne oko sebe, pa otrese iz svoje glave ono nešto što se prikradalo poput skrivene šumske životinje. Spusti ponovno čvrstu braunu na suho korito sjećanja, a misao što je plutala u pozadini nestane kao dim usisan u procjep.

Udaljila se brzo, tresući se zbog nečega za što je znala, jer su joj tako rekli, da je posttraumatski stres. Podigne lice prema Suncu koje je grijalo kroz debele krovne ploče hermetički zatvorenog grad na nebuh. Dobro je, prošaputa sebi i nikome, sve je dobro, ovdje si sigurna.

Kaos, šapnulo je nešto u pozadini njenog mozga, nešto što nije htjela čuti, nešto daleko ispod grada na nebuh.

Emanuel je odrastao u Pazinu, a sada živi u Zagrebu gdje radi kao prevoditelj i lektor. Studij komparativne književnosti i engleskog jezika je ostavio traga na ovoj priči u dašku engleskog humora koji se njome proteže.

Ovo mi je prva dovršena priča u životu i prva priča poslana na neki natječaj. Znači, drago mi je ako sam uspio prikazati tu satiru primjene modernih tehnologija.

U nekim trenucima nam se čini da se priča može čitati kao SF epizoda Mučki...

Što bi Del Boy sve izvodio da je imao pristup CRISPR tehnologiji?

Gdje bi bio kraj lokalnim kvartovskim genetičarima...

EMANUEL JEŽIĆ-HAMMER

Kad zamorci svjetlucaju

Grgur se Stazić tog jutra u laboratoriju probudio i utvrdio da s njegovim zamorcem nešto nije u redu. Nije svjetlio u mraku.

Zamorcu je Grgur editirao DNK tako da njegove stanice proizvode protein koji mu je trebao dlaku učiniti fluorescentnom kao u nekih tropskih bioluminiscentnih meduza. Na fakultetu su učili o sličnom mehanizmu koji su znanstvenici koristili da bi potvrdili ekspresiju editiranih gena kod pokusnih životinja. Miševima koji su proizvodili protein su pod ultraljubičastim svjetlom svijetlile uši i repovi. Pokus je imao neke veze s istraživanjem raka.

Kakva dosada! Kakvi luzeri bez vizije!

Grgur je odmah imao viziju. Svjetleći ljubimci! Po narudžbi. Za odabranu klijentelu dubokog džepa, naravno.

Dakako da će se s dizajnerskih životinja s vremenom proširiti i na stočarstvo i medicinu, bilo je i tu para za zgrnuti, ali to je spadalo u kategoriju „kakve dosade“. Krava modificirana da prdi manje metana donijet će hrpu para i spasiti mesnu industriju od pošasti klimatskih promjena, ali neće nikog odvesti na crveni tepih. Ali kad Kylie Jenner na Instagramu podijeli svoju novu fluorescentnu čivavu...

Grgur je stvarao budućnost. U garaži svojih roditelja, kao i svi velikani: Jobs, Gates, Wozniak. Bio je brukoš na biologiji, ali već je osjećao da je nadrastao fakultet. Tamo je odlazio uglavnom kao ustupak roditeljima koji su mu to postavili kao uvjet da mu ustupe garažu. Ako ništa drugo, bar su drage volje poštovali njegovu želju da ga tamo puštaju na miru. Njegova mlađa sestra Damjana je pak bila jedanaestogodišnja curica i tu, srećo, hvala ti, nije bilo ničeg što bi je zanimalo. Nitko od njemu važnih velikana ionako nije imao diplomu. Nekadašnjih velikana, bolje rečeno. Digitalna je tehnologija bila stvar jučerašnjice. Novi posljednji krik tehnologije bila je biotehnologija. Novi posljednji krik tehnologije donijet će Grgur. Volio je promatrati svoj kućni laboratorij, svoje bilješke i razmišljati kako je u žizi zbivanja. Kako radi što još nitko nije. Čak mu je i odraz u ogledalu bio kao malo čiji. Sam je sebe biohakirao na svakom koraku. Spavanje, tjelovježba, prehrana, suplementi... Sve proračunato da maksimalno optimizira njegove biološke performanse i temeljeno na najnovijim istraživanima koja je internet mogao isporučiti. Na rubu znanosti, ali s prave strane! Ipak, pravo biohakiranje odvijalo se u laboratoriju.

Nije mogao vjerovati da se nitko dosad toga nije sjetio. Bit će to hit! A i Grgur s tim. Dugo se već pripremao za to. Opremio je laboratorij. Dobro, starci su mu ga opremili, ali po njegovim uputama, to je ono bitno. Nije čak bilo ni toliko skupo, a i da jest, mogli su si to priuštiti. Bili su pravnici, stari se bavio računovodstvom, a stara kaznenim pravom. Zaštitili su dovoljno pravnevjerenih i opranih para da opreme pedeset takvih laboratorijskih. I hoće, ako se Grgura pitalo. Nije svako zlo za zlo, mozgao je on, osjećajući se vrlo filozofski. To što su neki krali sad omogućava napredak čovječanstva. Kao kad su Rockefeller i Carnegie zgrnuli novce na monopolima i iskorištavanju radnika, a potom osnivali sveučilišta, škole i knjižnice. Naravno, napredak nikad nije jednolik, nego djelomičan. Uvijek napreduje samo jedan dio čovječanstva. U ovom će se slučaju taj dio uglavnom sastojati od Grgura. Ali napredak nije zato manji.

Metoda CRISPR-Cas9 činila je za jednog genija sve vrlo jednostavnim. Nova sekvenca DNK, enzim nukleaza Cas9, vodeća RNK i virus nositelj, sve je to bilo dostupno za narudžbu. Na njemu je bilo samo da definira parametre onoga što mu treba. To je bio najteži dio. Bilo je potrebno mnogo biokemijskih

proračuna i netko manje sposoban i upućen od Grgura lako je mogao načiniti grešku. Te su narudžbe bile i najskuplji dio, skuplji od same opreme, ali kad proradi ekonomija razmjera, a proradit će, cijene će padati. Sreća pa se glupa država nije sjetila zabraniti genetički modificirane organizme izvan prehrane. Njemu je samo preostalo da izvrši sintezu komponenti i umetanje u prvog pokusnog zamorca. I da čeka.

I dočekao je čorak. Životinja nije svijetlila. Ni u mraku, ni na svjetlu, ni na ultraljubičastom svjetlu. Dobro, treba se strpjeti, možda je krivo proračunao vrijeme. Bacio se na proučavanje svojih kemijskih jednadžbi da vidi u čemu je greška. Usredotočio se na vrijeme sinteze proteina, a kad tu nije pronašao pogrešku kroz ostalo je frustriran samo ovlaš prošao. Tri dana kasnije glupa životinja i dalje nije svijetlila. Ali je zato kad je ruku približio kavezu nasrnula na njega i počela divljački gristi rešetke. „Opa, ovo je novo”, pomislio je, „promjena ponašanja. Znači, nešto se ipak događa.” Ovaj rezultat nije baš bio idealan za ljubimca, ali odmah su mu pale na pamet borbe zamoraca. Pravi poduzetnik je uvijek spreman poraz pretvoriti u pobjedu. Doduše, glupa se država davno sjetila zabraniti borbe životinja, ali to se možda ne odnosi na borbe genetički modificiranih organizama.

Tko čeka, taj dočeka. Nakon pet dana prokleta je životinja napokon počela svijetliti. Doduše, samo u mjestimičnim mrljama. Tri je dana zamorac tako izgledao, vrtio se po kavezu i silovito nasrtao čim bi mu Grgur ušao u vidno polje, a onda su se mrlje preko noći pretvorile u fluorescentne izrasline nalik pupovima, slične onima kojima se meduze razmnožavaju, a beštija se primirila. Kad je napokon krepala, Grgur je obdukcijom utvrdio da su pune spora. Nije si to mogao protumačiti, nešto mu je sigurno izmicalo.

Osim toga, strašno ga je dekoncentrirao osjećaj da mu u laboratoriju nešto nije kako treba. U suprotnosti sa svim pravilima o zaštiti na radu i rukovanju opasnim i reguliranim tvarima i materijalima koje je glupa država nametala, Grgur je u interesu napretka svoj laboratorij održavao u stanju kreativnog kaosa. Nijedna stvar naizgled nije imala svoje mjesto, ali se on u tome uvijek bez problema snalazio i uspijevao se držati eksperimentalnih protokola. Nije mogao biti siguran, ali zadnjih dana kao da je neke stvari teže pronalazio. Sad kad je pomnije gledao,

svugdje je pronašao sitnice koje kao da nisu štimale. Sad mu se tako naprimjer činilo i da zamorčev kavez nije tamo gdje ga je na početku pokusa postavio, da je pomaknut nekoliko centimetara udesno. Pričinja li mu se to, hvata li ga paranoja? Gotovo kao da mu se netko uvlačio u laboratorij kad bi ga gnjavaža od faksa iz laboratorija izvlačila. Ali tko? Nije valjda već postao žrtva industrijske špijunaže, razmišljao je.

Grgur je laboratorij smatrao svojim teritorijem i s vremenom je sve rjeđe iz garaže odlazio u kuću. Bio je to aranžman koji je svima u obitelji s vremenom sve više odgovarao. Roditelji su bili sve sigurniji u uvjerenju da im je sin radišan i ambiciozan, a Grgur sve sigurniji u uvjerenju da su ga roditelji bili spremni finansijski podržati i na dirati ga. Gotovo kao da je količina uzajamne ljubavi i uvažavanja bila obrnuto proporcionalna količini vremena koje su provodili zajedno. Damjanu za mišljenje nitko nije pitao. Roditelji bi je možda pitali zašto ona nije više kao Grgur, ali im je druga garaža trebala za terence. Ima vremena za nju, taman dok se Grgur iseli.

Počelo je s preskakanjem obiteljskih obroka, da bi se s vremenom garaža pretvorila u njegovu jazbinu, s ležajem i malim hladnjakom. Poput vuka samotnjaka, kako bi Grgur rekao za sebe, uglavnom je napuštao jazbinu samo da ode u lov u veliki dvokrilni hladnjak u kući gdje bi ga čekale namirnice koje bi porukom naručio od majke. Te je večeri prilikom lova načuo roditelje kako razgovaraju.

„Nikad se nije tako ponašala”, rekla je majka usplahireno, na rubu jecaja. Doduše, poznavala je prilično ograničen uzorak Damjaninog ponašanja, ali ovaj je put bila u pravu. I slučajan pogodak je pogodak.

„Nedopustivo je da rođena kći digne ruku na nas”, ljunio se pak otac. „Mi na nju nikad nismo ni glas podigli.” Ovo je također bila istina, iako također temeljena na ograničenom uzorku interakcija.

„Samo smo joj rekli da ne hoda naokolo onako smiješno namazana”, opet je gotovo zajecala majka, „a ona pobegne.”

„Bez brige, Nevenka”, priklopio je otac, „vratit će se čim ogladni. Bit će to puno prije nego što susjedi išta primijete.”

„Imaš pravo, Mario”, primirila se malo majka.

„Prva svađa s roditeljima oko šminke i prvi bijeg od kuće”, pomislio je Grgur. „Sestra mi ulazi u pubertet.” Tada ga je zapekla

pomisao da bi se od njega moglo očekivati dadiljanje ili kakav sličan angažman. Grozomorne li mogućnosti! „Ma valjda me drama neće ometati u radu”, sam je sebe nastojao umiriti.

Sljedeći je tjedan dane provodio na fakultetu, rastresen, razmišljajući o neuspjelom pokusu i zagonetci spora u zamorcu. Jedva je čekao da uhvati vremena i vrati se svojim bilješkama, a onda ga je jedne večeri kod kuće dočekala drama kakvu nije očekivao. Kad je ušao u dvorište zatekao je majku kako pred kućom pod miškom pridržava Damjanu dok je otac izvozio automobil iz garaže.

„Brže, Mario”, požurivala ga je majka. „Koliko nam treba do Hitne?” Damjana se jedva držala na nogama, oči su joj bile zatvorene i nesuvislo je mrmljala. Zabacila je glavu i neartikulirano urlknula. „Brže”, zasiktala je majka. „Čut će je susjedi!”, sad je pak zarežala dok je gurala Damjanu na stražnje sjedalo. Damjanina je odjeća bila zablaćena i poderana, manje dizajnerske krpice, a više krpe. Po licu, rukama i cijelom tijelu, fluorescentne su se kvrge probijale kroz rupe na odjeći.

Dok se ostatak obitelji odvozio u terencu bitno iznad ograničenja brzine za rezidencijalnu četvrt Grgur je više oteturao nego otišao u laboratorij. Stvari su počele poprimati užasan smisao. Kakva industrijska špijunaža! Damjana je jednostavno mogla htjeti maziti zamorca. Grgur je kao student na uglednom zagrebačkom PMF-u i biohaker u budućoj zloglasnoj garaži bio pravi znanstvenik i držao se svih pravila predostrožnosti u ophođenju s predmetom pokusa. Ako je pak Damjana ulazila u laboratorij, ona bi bez ikakvih ograda, a kamoli rukavica, otvarala vratašca kaveza i igrala se sa slatkom životinjicom.

Ne gledajući, spotaknuo se preko kutije za biološki otpad, lijesa njegovog prvog pokusnog subjekta koji je čekao svoj skromni pogreb, da ga Grgur odnese na institut Ruđer Bošković gdje je podmitio laboranta da zbrinjava Grgurov otpad zajedno s institutskim. Da, da, nije očekivao neuspjeh, ali pripremio se na njega. Na sve se pripremio. Mozak je bio Grgur. Mozak... da...

„Otpočetka si mi kamen spoticanja!”, zaurlao je na kutiju u nemoćnom bijesu i jedva se savladao da ju svom snagom ne šutne preko garaže. Na vrijeme se podsjetio što je unutra i kakav bi nered morao čistiti. Eto, već opet misli unaprijed. Mozak je on. Da. Znao je da se mora baciti na bilješke. Još do prije nekoliko minuta djelovale su mu tako primamljivo, a

sad se morao prisiliti da pogleda u njihovom smjeru. Činilo mu se da svjetlučaju zeleno. Morao je nekoliko puta trepnuti, odmahnuti glavom i obrisati suze iz očiju da razbije iluziju.

Jednom kad se prisilio da zgrabi papire počeо je po njima grozničavo kopati, razbacujući ih naokolo. Satima je posve neznanstveno i nesistematski zvjerao po jednadžbama i parametrima, sad ovdje, sad ondje – naći će pogrešku, sve će shvatiti, mozak je on, da – dok mu nije bljesnulo. Gotovo mu je slučajno za oko zapeo jedan pogrešno definiran bazni par. Jedan jedini. „Jedan jedini”, misao mu se po glavi vrtjela poput ringispila dok ga iz snatrenja nije prenuo zvuk motora. Tek je tada shvatio da je već jutro. Roditelji su se vratili s vijestima: Damjana je bila u komi.

Grgura je to sastavilo sa zemljom. Jedva je nekako propentao priču sa zamorcem roditeljima. Bilo je lijepo rasteretiti se. Da, oni će znati što treba.

Otac je uputio prvi lijevi kroše – čudno, pomislio je Grgur, inače je dešnjak – i temeljito ponovo sastavio Grgura sa zemljom, ovaj put doslovno. Udarali su i šakama i nogama, i laktovima i koljenima, a potom se bacili na njega uz grebanje i ugrize. Navalili su kao dva pijanca na trećega koji im je nakon fajrunta spomenuo majke. Grgur je i bio kadar braniti se poput nekog tko se do sitnih sati natakao rakijom, samo je lamatao rukama i nogama. Na koncu se skvrčio u položaj fetusa i dok su nasrtaji pljuštali počeо tonuti, tonuti...

Grgur je nepomično ležao dok se strop okretao. Manje su veze s tim imali sami udarci – osim onog kad ga je majka zgrabilo za kosu i tresnula mu potiljkom o pod, taj je utjecao – a više činjenica da je po prvi put u životu primio udarce. I od roditelja i od sudbine. Damjanina je koma stvarno bila udarac ispod pojasa, baš nepošten prema njemu. Kad je strop malo usporio, Grgur je, još uvijek na tlu, počeо kopati po džepu, tražeći čvrstu točku u tom kružećem svemiru. I našao ju je, glatki kvadar zaobljenih rubova. Previše gladak, jer mu je iskliznuo iz ruku. „Dobro”, pomislio je, „neka se strop još malo primiri.”

Kad je strop to obavio, Grgur se s mukom dopola pridigao i naslonio leđa na kuhinjski ormarić. Sad je uspio mobitel uzeti u ruku i upiti plavičasti sjaj ekrana koji je trenutačno malkice anestezirao bol. Sad je mogao pozvati upomoć. Koga? Tko bi mogao povjerovati u tu ludu priču?

Dok je razbijao glavu oko toga, mahinalno se probijao kroz šumu notifikacija koje su se nakotile na početnom ekranu. Nije bio sasvim svjestan što radi, prsti su mu mehanički ponavljali radnje na koje su navikli, skrolali i svajpali za odbacivanje, skrolali i svajpali, bilo je to umirujuće, nikad nije jednostavno odbacivao sve, skrolali i svajpali... Tada mu je pogled zapeo za vijest: „MUP izašao sa zabrinjavajućom statistikom. Maloljetnići...” Nije bio siguran zašto je poželio saznati koja je to statistika, ali bio je siguran da će tu želju požaliti.

Biti genij je ponekad teret, naravno da je bio u pravu. Prokleta bila njegova nepogrešiva intuicija! U posljednjih tjedan dana zabilježen je dosad neviđen skok maloljetničkog kriminala i delinkvencije. Nasilni incidenti u koje su bila umiješana djeca i mladi najednom su bili svuda. Ne razmišljaj o tome, skrolaj i svajpaj, skrolaj i svajpaj...

Opet se izdajničko oko zaustavilo na naizgled nasumičnom naslovu: „Nova moda! Nikad nećete pogoditi kakvu su šminku mladi počeli nositi! Posljednji krik mode u klubovima i na ulicama Zagreba...” Grgur se ponosio time što se, po njegovom mišljenju, nije dao lako namamiti na mamiklik, ali ova mu se udica zakvačila ravno za želudac. I opet je imao jako loš predosjećaj dok se stranica otvarala. Nastavak članka za promjenu jest bio zanimljiv. Tu će stvarno biti kričanja koliko hoćeš. Posljednji krik među mladima u zagrebačkim klubovima i na ulicama bile su fluorescentne mrlje.

David se poslovno još uvijek smuča u game development krugovima u ulozi game designera...

A posebno iskorištavam iskustvo iz zbirk u pisanje game narativa!

Izvršno, to je još jedan razlog zašto treba pisati! Eh da, David nam je priču poslao s napomenom da nije Pokemon generacija...

Istina, ali mi se 'Moraš skupit sve' redovito vrtjelo u glavi dok sam ju pisao!

I tu svaka slučajna sličnost s animiranim fantastičnim životinjicama vrlo brzo nestaje...

DAVID KELEČIĆ

Biomoni

„**O**ki, napad tintom na tučak!” Jasno mi je što Majka želi od trenutka kad su joj misli uobličile ovaj plan. Glasovne naredbe služe samo za zabavu publike, a Majka želi da nas publika voli. Ja se već zalijećem kroz vodu te izbijam van pred Flosaura. Nisam mogao znati da će biti tamo, ali sam mogao osjetiti da ga Majka vidi sa svoje trenerske bine. Majka želi, ja provodim.

Znam da Flosaur zaprima upozorenje svoje trenerice, ali njihov Emo-link je sporiji. Ta sekunda razlike koju Flosaur treba da bi osjetio i razumio što mu trenerica javlja dovoljna je da u skoku naciljam golemi tučak žutog cvijeta na njegovim leđima. Napinjem mjeđur tinte i pucam ravno u središte cvijeta. I bez potvrde znam da sam pogodio i da će Majka biti sretna, ali znam da mogu još više.

Gledaj me, Majko. Nepotrebno riskiram, ali odlučujem iskoristiti trenutak Flosaurove dezorientacije da mu se približim. Na zemlji nisam ni približno brz kao u vodi, ali uporno sam vježbao za Majku. Skupljam vrhove svojih osam krakova u dvije improvizirane šake i počinjem trčati prema meti. Flosaur vršti jer mu je tinta slijepila tučak, sada ne može koristiti peludni top kojim me držao na distanci.

Oki, oprezno! Osjećam Majčinu zabrinutost, ali iza njenih riječi vidim zadovoljstvo. Želi da to učinim. Zgazit ćemo protivnika, pobjeda je naša.

Izdvajam četiri kraka i svom silom udaram Flosaura. Čak i van vode, moji udarci su moćniji od većine biomona. Flosaur ih dobro prima, ipak ima iznimnu masu i tvrdnu kožu. Kandže su mu oštре poput metala, ne smijem dopustiti da me dohvate. Ja pak nemam drugih oružja osim tinte i snage, ali znam da sam pametan biomon. Veoma pametan.

U trenutku fizičkog kontakta, sva pozornost biomona fokusirana je na sukob pred očima. Emo-link s trenerom postoji, ali ga je teško pratiti. Zato znam da Flosaurova trenerica vidi kako moja druga dva kraka dohvaćaju drveni trupac pored nas, ali on ne čuje njena upozorenja. Umjesto toga, Flosaur nasrće čistom silom prema meni, a ja ga udaram trupcem ravno u glavu. Nemam drugih prirodnih oružja, ali krakovi i pamet daju mi alate. Ovo je bio moj plan, ne Majčin.

Flosaur je dovoljno ošamućen da iskoristim trenutak i po-pnem se na njega kako bih ga uhvatio u stisak. Moji pipci obuhvaćaju grubu kožu i lijepe se za njega silom koju može prekinuti samo moja volja. Preko Majčinog Emo-linka čujem urlanje publike iz arene i, čak i u jeku fizičke borbe, osjećam Majčino zadovoljstvo. Majka mi je davno rekla da publika zna da je bitka gotova kada izvedem ovaj potez.

Flosaur je nedvojbeno prije bitke dobio upute svoje trenerice što mora činiti u tom trenutku. Nezgrapan gmaz poput njega predvidljivo će se pokušati baciti na kakav kamen kako bi me zgnječio i natjerao da popustim stisak. I zato, Majka je tražila da vježbam. I iako je boljelo, vježbao sam često. Zašto i ne bih? Ako pobijedim, Majka će biti zadovoljna.

Šljunak s poda mi bolno ubada osjetljivu kožu, ali ne popuštam već stežem Flosaura u još jači stisak da ga ugušim. Stotine oštřih kamenčića otvaraju mi rane, a moj superiorni živčani sustav ne pomaže prilikom navale boli. Svejedno, ja sam jak biomon. Vježbao sam i učinit ću sve za Majku. Flosaur polako slabi, osjećam pod krakovima kako mu mišići gube snagu, a pluća mu se prazne. Zatim ga stežem jače i jače, optimam mu dah.

Zvono. Flosaurova trenerica je predala meč. Pobijedio sam.

Popuštam stisak i borim se s Flosaurovom masom da izvucem bolne zgnječene krakove. Nemam kosti koje mogu slomiti, ali koža me peče i želim natrag u vodu. Srećom, bol je mnogo lakša kako postajem svjesniji Emo-linka s Majkom. Znam da dolazi i da je sretna. Znam da sam bio dobar biomon.

Vidim je kako mi dotrčava i prima me u naručje. Napokon osjećam njene tople ruke i znam da više ne moram biti jak. Zaslužio sam Majčin zagrljaj jer smo pobijedili, bio sam pametan. Obavijam majku krakovima, ali pazim da sam nježan, ne želim je ozlijediti.

Osjećam promjenu Majčinog stiska ruke. Na žalost, skinula je Emo-link s uha odmah u trenutku zvona tako da joj više ne čujem glas. Svejedno, dobro znam kako ide postupak. Puštam je iz stiska te mašem publici i kamerama. Gledaju nas milijuni, ovo je naša prva bitka najvećeg *BioSpesovog* turnira. Izvodim *Oki pozdrav*, moju specijalnu piruetu s kojom mahnem publici sa svih osam krakova. Vidim još veće komešanje publike u areni i znam da je Majci drago. Ja sam pametan biomon.

Vrijeme je da krenemo nazad, na svoju stranu arene. Osvrćem se da provjerim Flosaura. Majka mi je rekla da to ne radim, ali želim ga vidjeti iako mi je malo nelagodno od bolnog prizora. Flosaur leži u krilu svoje trenerice, mislim da sam mu polomio nekoliko rebara. Nije da me to pogada, mi smo biomoni i naravno da ćemo biti ozlijedjeni. Niz Flosaurovo lice cure suze, žao mu je što je izgubio. Njegova trenerica još uvijek drži Emo-link na uhu i dijeli njegovu bol dok ga tješi. Mazi ga po obrazu i njeguje tamne kružne tragove stiska mojih pipaka. Ne čujem što mu šapće, ali razumijem da ga tješi.

Okrećem se nazad prema svome izlazu i krećem za Majkom. Njena sjena je već nekoliko koraka ispred i bolje mi je da požurim.

×

Majka me vadi iz transporteru i uranja u akvarij gdje se napokon opuštam. Nismo kod kuće tako da ovo nije moj pravi akvarij i pomalo je dosadan, ali Majka je barem ponijela moje omiljene igračke. Ne volim boraviti u stranim prostorima, ali kako smo puno putovali po turnirima uspio sam se nekako naviknuti. Najgori mi je let avionom kada me Majka mora

ostaviti samog u zatvorenoj kutiji. Mrzim to, ali rekla mi je da su takva pravila i da ne mogu izvojevati poseban tretman.

Ozlijedjen sam i koža me peče. Srećom, imam dovoljno vremena za oporavak, turnir je tek počeo. Majka mi je davno pojasnila da su tijela biomona posebna i da se brže oporavljam. Tada sam prvi put vidio i da će zato živjeti kraće, ali to mi Majka nije pokazala izravno, već sam to osjetio među njenim sjenovitim mislima.

Emo-link s trenerom ne prenosi samo misao, već i slike, osjećaje, namjere... Mislim da je puno bolji od zvučnih vibracija koje ljudi koriste za govor. Samo... mislim da sam ja malo poseban biomon jer preko Emo-linka osjetim i te druge, sjenovite misli. Majka ne zna da ih vidim, a bojim joj se priznati jer... u njima vidim stvari koje ona ne želi da znam. Prije ih nisam video, a kad sam ih naslutio, nastavio sam vježbati jer mi je to u prirodi. Shvatio sam da Majka ne vidi moje osjećaje, reagira samo na jasne misli. Na taj način sam saznao puno stvari, kao i ideju da će živjeti kraće, ali nisam je mogao shvatiti.

Zato sam pitao Majku koliko imam godina i odgovorila je četiri. Pitala me odakle mi to pitanje pa sam se snašao i rekao da sam to video na crtiću. Pošto sam pametan biomon, mogu čitati slova na ekranu i razumijem što pričaju. Zanimalo me koliko je i ona stara pa mi je odgovorila da ima trideset i dvije godine. Malo sam zastao i shvatio da ona ima mojih osam krakova puta četiri. To mi je djelovalo užasno puno pa sam se uspaničio i pitao je hoće li umrijeti prije mene. Odmah me umirila i obećala mi je da će biti sa mnom do kraja. Zato sam odlučio da se neću brinuti koliko će živjeti, jedino je bilo bitno da sam s Majkom.

Mislim da ostali biomoni ne vide sjenovite misli njihovih trenera, ali ne znam ni kako bih to pitao. Majka mi je puno puta rekla da sam jako pametan. Osim moje inteligencije, naš Emo-link je dobio najveće ocjene na BioSpesovom testu! Ni kako nisam najbolji biomon za borbu jer ima mnogo jačih od mene, ali Emo-link nam daje prednost. Majka i ja odlično surađujemo tijekom borbe. Ako se desi nešto što nisam video, Majka će mi uvijek reći. Lako razumijem njene planove i sugestije kako da iskoristim alate u okolini. Tako možemo lako iznenaditi druge, mnogo jače biomone. Zato smo sada došli do najvažnijeg biomon turniru na svijetu!

Napokon, Majka dolazi i vidim da donosi živog raka. Konačno večera! Otvara vratašca na vrhu akvarija te ubacuje raka, ali ne nasrcem odmah na jelo. Mašem Majci s dva kraka u obliku slova V, znak da bih htio pričati s njom preko Emolinka. Rastužio sam se kada mi je odmahnula glavom i pitam se je li zbog... onoga, ali znam da joj moram dati vremena za odmor. Emo-link je jako umara, pogotovo jer i ona isto osjeća moje ozljede. Svejedno, htio sam joj poželjeti laku noć i osjetiti njenu blizinu. Naravno, potajno sam se nadao da će mi još jednom reći kako sam danas bio izvrstan i da je ponosna na mene. Nema veze, znam da je tako. Idemo dalje u turnir, a to je Majci najvažnije.

Majka zatvara akvarij, a ja se okrećem prema raku i hvatom ga postrance da izbjegnem kliješta. Ima snažan oklop pa uzimam kamen s dna akvarija i udaram ga. Majka mi je puno puta rekla da moram puno jesti da bih bio snažan i zdrav tako da se trudim pojesti svaku mrvicu. Kad sam gotov, skupljam sve ostatke i guram ih u stražnji dio akvarija. Ne volim nered i nadam se da će ih Majka sutra ukloniti. Pomalo sam nezadovoljan jer još uvijek nije uklonila ljušturu od prije dva dana, ali shvaćam da ima puno posla oko turnira.

Znam da neću moći zaspati jer smo danas bili u areni. Zato se odgurujem do drugog kutka akvarija gdje je par mojih omiljenih igračaka. Uzimam šarenu kocku i gledam gdje sam stao prije borbe. Svaka stranica kocke je podijeljena na tri puta tri pokretnih elemenata u bojama. Kad se kocka izmiješa, cilj je okretati elemente sve dok kocka ponovno ne dobije jednobojarne stranice.

Volim premetati krakovima elemente kocke. Nisam baš najbolji u tom cilju jer mi uvijek ostanu dvije stranice kocke s pokojom krivom bojom i ne znam kako ih ispraviti, ali svejedno pokušavam. Znam da Majka nije baš sretna što imam tu kocku i ne voli me gledati dok se igram s njom. Kocka je bila poklon od nepoznate djevojke koja nas je posjetila dok smo bili kod kuće. Sjećam se da su se jako svađale. Iz akvarija sam mogao vidjeti kako se ljute i znam da sam ja bio razlog svađe jer je djevojka upirala prstom na mene. Bio sam jako zbumjen zašto je tako jer sam okretao stranice kocke kako mi je djevojka pokazala da trebam činiti, a to je jako zasmetalo Majku. Zašto tada nije bilo dobro da sam pametan?

Djevojku nisam više nikada vidio, ali sam je našao u Majčinim mislima. Kad sam je preko Emo-linka pitao tko je to bio, Majka je rekla da nije važno. Svejedno, sjenovite misli su mi pokazale puno starih slika. Djevojka je bila njena Sestra, obitelj. Nisam se usudio kopati dublje u sjenovite misli jer su bile nabijene teškim osjećajima Obitelji. Vidio sam Oca i Majku moje Majke, sjene od kojih je moja Majka bježala. A njena Sestra je budila snažan bijes i neodobravanje jer negdje u pozadini svega toga... bio sam ja.

Majka mi je taj dan pokušala oduzeti kocku iz akvarija, ali je nisam htio dati. Bio je to jedan od rijetkih trenutaka kad sam se usudio pobuniti. Ljutito je mahala mrežicom oko mene i vikala putem Emo-linka da pustim kocku, ali sam uvijek bježao na drugu stranu akvarija. To je bio poklon za mene, nešto što sam JA dobio! Zato taj dan nisam dobio večeru jer sam bio neposlušan. Drugi dan sam mahao Majci u V znaku i kad je spojila Emo-link rekao sam joj da mi je žao i molio sam je jako, kako da mi ostavi kocku. Svidjelo mi se premetati te elemente i rekao sam da će puno vježbati rad s krakovima, nešto što je uvijek tražila od mene.

Kocka je ostala. Dok sam molio Majku da bude po mome, slušao sam jeku Sestrinog glasa kako odjekuje kroz Majčine sjenovite misli. *Gledaj ga! To ti je sin!* Nisam razumio što to znači. Naravno da sam bio Majčin sin, njezin biomon. Svejedno, dok je Sestra to govorila, te riječi su bile pune ljutnje i tuge. Što sam skrivio? Zar nisam bio dovoljno dobar biomon?

×

Već sam bio spavao kad se Majka vratila u sobu. Na moje iznenadenje, nije bila sama. Boris! Razgibavam sve krakove i protežem se da se razbudim. Na moje iznenadenje, vidim da je za Borisom ušla i Kirka, njegov graciozan biomon. Kirka liči na lisicu, samo rep joj je magičan. Prelijeva se u dugim bojama i njime hipnotizira protivnika. Nikad se nismo susreli u areni, ali Majka je rekla da moram gledati snimke svih borbi biomona tako da sam znao što Kirka radi.

Boris se na kratko odvaja od Majke i prilazi mom akvariju. Veselo mu iza stakla mašem u V znaku dok mu s drugim kраком pokazujem svoju obojenu kocku. Dvije plohe na kocki nisu čiste, nikako ih nisam mogao dobro posložiti. Boris otvara vrh

akvarija i ja mu pružam igračku. Vidim da ga njegova Kirka slijedi i znatiželjno promatra našu interakciju. Majka stoji sa strane i toči si vino. Ne volim kada to radi jer mi tada izgleda kao da će se razboljeti, ali barem je Boris tu pa danas neće pretjerati.

Gotovo se lijepim za staklo akvarija dok promatram Borisa kako vrti rubove moje kocke i premeće njene boje. Ja sam pametan biomon, a Majka mi je rekla da je Boris pametan čak i za čovjeka. Prošlo je tek par trenutaka i složio je kocku kako treba. Vidim kako mi se smiješi iza stakla. Pružam jedan krak van akvarija kroz otvor i Boris mi polako vraća kocku. Sve boje su točno raspoređene, kocka je napokon ispravna!

Razigrano se okrećem po akvariju i potom Borisu ponovno pokazujem V znak da mu zahvalim. Žao mi je što ne možemo uspostaviti Emo-link, to je moguće samo između biomona i njegovog trenera. Najbolji treneri su uvijek kao Majka jer mogu roditi svoje biomone. Boris i Kirka su iznimke, njihov Emo-link je isto snažan, ali to je više zbog Kirke jer je ona hypno biomon koji čita misli.

Vidim kako Boris prilazi Majci, a ona mu pokazuje natrag prema akvariju. Boris se vraća i zatvara poklopac akvarija. Tužan sam jer vidim da mi Majka više ne vjeruje, ali stvarno bih volio da ponekad mogu izaći bez njenog nadzora. Ne volim boraviti van vode tako da to ne bih činio često, nedostaje mi istraživati sobe u kojima boravimo. Znam da bi se Majka ljutila jer bih bio sav mokar i ostavio nered iza sebe, ali što ću kad volim doticati stvari i gledati što rade. Uvijek me zanimalo pogledati što se nalazi ispod kreveta gdje bi Majka spaval. Tepisi su bili neobični na opip, a svako malo bi se u naslagama prašine našla neka zalutala stvar koja nije pripadala tamo.

Majka i Boris su se povukli u sobu gdje ih više ne vidim. Kirka skače na stol pored akvarija i prilazi staklu. Uzvraćam gestu i promatram je, rijedak trenutak da biomon pred mnom nije neprijatelj. Nesigurno joj odmahnem u V znaku. Njene crne oči uspostavljaju kontakt, a rep kojim polagano maše me smiruje. Gotovo kao da se dodirujemo.

Voliš... igračku? Čuti njene misli u glavi djeluje mi potpuno normalno. Priča mi na sličan način kako vidim majčine sjenovite misli. To nisu riječi poput misli, više osjećaji njihovih značenja.

Da. Sada je opet složena, boje su svuda iste. Kirka mi šalje osjećaj zbnjenosti. Vidim sliku moje kocke okružene osjećajem ljubavi, ali oko nje je sjena nerazumijevanja što je Boris radio s njom. No tada ponovno mijenja sliku: *U redu je. Ljudska posla.*

Ljudska posla... slika koju mi Kirka daje mješavina je stvari njenog svakodnevnog života, Borisovih navika i stvari koje ona prihvata, ali ne razumije. Znam da bi Kirka također trebala biti među pametnijim biomonima pa sam iznenađen da ima toliko nerazumijevanja. Iako slike traju samo kao bljesak i većinu ne raspoznajem, u njima osjećam mir i toplinu na kakve nisam navikao.

Čekaj! Pokaži mi još... Molim te!

Kirka je zaintrigirana. Pokazuje mi sliku Borisa dok sjedi za stolom i ispija kavu, a Kirka ga gleda ispružena na udobnom podlošku. Negdje su u *BioSpesovom* prostoru, ali ljudi oko njih svejedno promatraju Kirku sa znatiželjom. Boris čita knjigu i... opušta se. Kirki nije bitno zašto su tamo, to je ritual koji Boris voli, a Kirka se voli opuštati s njim. Zijevanje.

Zašto... ljubomora? Kirkino pitanje ubada poput žalca Mantamona. Hvata me strah i guram je van iz svojih misli. Što je još vidjela? Što ako sam joj pokazao nešto što nisam smio? Što ako... Majka ovo nekako sazna?

Mir... Kirka dvaput poliže staklo akvarija gdje se nalazim, kao da sam mladunac kojeg njeguje kao što to rade životinje na televiziji. Ne napada me mentalno, tiho me čeka na rubu misli kao što sjedi ovdje pored mog akvarija. Hvatom svoju omiljenu kocku s tri kraka i prinosim si je ispod plašta gdje je polagano stišćem i osjećam njenu tvrdoću. Blizina igračke me opušta.

Drugačija si. Šaljem joj sliku drugih hypno biomona s kojima sam se borio. S njima nikad nisam pričao, jedva da smo se i dotali. Napadali su me valovima boli, straha i sumnji. U takvim bitkama mi je bila nužna pomoć Majke da me održi prisebnim. Znam da publika baš i ne voli takve bitke. Nisu im zabavne jer je prava bitka nevidljiva.

Posebna, Kirka me ispravlja. Vidim sliku kako je Boris grli i ponosno mazi po krvnu nakon pobjeda. Slično je mojoj slici kada znam da sam ja pametan biomon. Uspoređujemo naše slike i Kirka šalje osjećaj odobrenja.

Ti si drugačiji, Kirka mi odgovara. Slična misao kao i moja, ali sam iznenađen kada vidim sliku koju mi Kirka daje. Vidim

skupinu biomona gdje je ona i... skupinu ljudske djece, gdje sam ja. Kako to misli? Pa ja sam biomon! Gledam svoje krakove i šaljem joj malo ljutnje. Zar mi se ruga?

Takav osjećaj, Kirka odgovara bez ljutnje. Iako ne mogu shvatiti zašto njoj to tako izgleda, vidim da ona to stvarno tako osjeća. Osim ako mi nekako ne laže? Ali... zašto bi? Zbunjeno vrtim kocku ispod plašta mojih krakova, a Kirka zijeve. Šalje mi osjećaj umora i vidim kako traži udobno mjesto gdje će leći. Majka i Boris su nestali, zatvoreni u sobi gdje Majka spava. Iako sam je pitao, Majka mi nikad nije rekla što to rade. Zato... što ako...? Šaljem sliku njih dvoje prema Kirki i pitam je što se dešava.

Oni skupa... Boris je voli. Kirka mi šalje osjećaj koji ne razumijem, njegov trag je drugačiji, razlikuje se od njenog stila. Kirka ga ponavlja i tada shvaćam da mi pokazuje što ona vidi da Boris osjeća. U središtu tog osjeta, shvaćam da vidim Majku, a njena slika je okružena Borisovom željom da bude pored nje. Osjećam snažnu toplinu koja izvire iz te slike, ali na njenim rubovima crni štipavci straha nagrizaju njen mir. *Tako Boris osjeća moju Majku.*

Ne! Naginjem se na rub stakla dok gledam na zatvorena vrata Majčine sobe. *Boris će je oteti!* Osvrćem se oko sebe i osjećam se skučeno, bez izlaza da spasim Majku. Boris želi biti s njom! Želi je imati za sebe! Ne želim da me Majka ostavi samog, ne smije mi je oteti! Osvrćem se prema Kirki koja me zbunjeno gleda. *Pomogni mi! Pomogni!*

Mirno. Kirka mi odgovara osjetom mira, ali strah je prejak. Kako da budem miran ako bih večeras mogao ostati bez Majke? Moram nešto poduzeti!

MIRNO! Ovog puta, Kirka me napala i uhvatila posve nespremnog. Gledam kako širi hipnotički rep dugih dlaka i prelijevanje boja me potpuno obuzima. Moje tijelo staje, otpuštam kocku koju sam grčevito držao i misli nestaju. Da smo u areni, Kirka bi pobijedila. Tada mi se polako počela vraćati kontrola nad mislima, a potom i nad krakovima. Nekako, ostajem miran kako mi je naredila i slušam je. Vidim da ne razumije zašto se bojam, govori mi da se ništa nije dogodilo. Moja Majka će ujutro biti sa mnom, kao što će Boris biti s Kirkom.

Pokazuje mi brojne slike kad su Majka i Boris radili isto pa se ništa nije promijenilo. Mi smo njihovi biomoni, a oni

samo rade ljudske stvari. Shvatio sam da je u pravu jer Borisa znam već jako dugo, samo mi je Kirka pokazala kako se on u biti osjeća. Svejedno mi se nije svidjela ideja da moram dijeliti Majku s Borisom.

Spustio sam se na dno akvarija i ponovno primio kocku. Kirka se sklupčala na naslonjač i više je nisam čuo. Razmišljao sam o tome što mi je pokazala. Mnogo toga mi je bilo teško za shvatiti i uznemirilo me, ali je bilo tako drugačije i... novo. Osjećao sam se kao kada me davnih dana Majka pustila u veliki akvarij s pravim ribama. Sve je oko mene bilo drugačije i prostrano! U njenom umu sam naslutio da je to samo djelić nečega beskonačnog, oceana koji bi zapravo trebao biti moj pravi dom. Slično i sada, Kirka mi je pokazala neke slike za koje nisam ni znao da postoje. Istina, mogao sam vidjeti neke od tih stvari na televiziji, ali s Kirkom je bilo drugačije, njene slike su bile potpunije. Nisam ih gledao, nego sam ih osjećao!

Kirka? Poslao sam mentalni upit dok sam gledao prema naslonjaču. Nisam je čuo pa sam joj mahnuo krakovima u V znaku, ali mislim da me nije vidjela. Vjerojatno je već zaspala. *Kirka?* Pokušao sam još jednom, jače. Iako sam bio pametan biomon, nisam imao hypno moći kao ona. Ako me nije slušala, nisam je nikako mogao probuditi.

Samo sam htio pitati... da mi budeš... prijateljica.

×

Sutradan provodim vrijeme sam u akvariju. Tako je uvijek nakon bitke. Majka je namjestila ekran televizora prema akvariju kako bih mogao pratiti današnje bitke biomona na turniru. Dok sam bio mali, znala me voditi u arenu na gledalište u velikoj staklenci, tada još nisam mogao izdržati dugo na suhom. U to vrijeme sam tek učio o svijetu i o borbama koje su nas tek čekale, a oboje smo učili kako koristiti Emo-link i slušati jedno drugo.

Ne znam što se desilo, s vremenom se nešto promijenilo. Znam da se od mene očekivalo da budem pametan biomon, Majka mi je rekla da je to izričito tražila od *BioSpesa*. Unatoč tome, kako sam rastao i učio koristiti Emo-link, osjetio sam da se Majka ponekad znala iznenaditi mojim pitanjima. Nisam baš razumio zašto i ubrzo sam naučio da je ponekad bilo mudrije prešutjeti neke stvari. Kada sam još počeo vidjeti njene

sjenovite misli, shvatio sam da nešto nije u redu. Majka me se nekako... bojala. A činilo mi se da je počela nešto slutiti jer je sve rjeđe pričala sa mnom.

Borba koja se prikazivala na televiziji je tek trebala početi kada sam najednom osjetio čudno škripanje u mislima. Jedan dio osjeta mi je bio poznat, kao da se uspostavlja Emo-link, ali misli koje su dolazile su bile gotovo bolne, grube i nerazumljive.

Majko? Pokušao sam se probiti kroz škripu do nje. Je li me pokušavala doseći s nekog drugog mjesta? Možda nešto nije valjalo s opremom?

Majko, čuješ li me? Osjeti koje sam primao su bili uznemirujući, neprestano su se mijenjali. Činilo mi se da se u njima miješala neka ljutnja i napor, ništa od toga nije bilo razgovijetno. Grčio sam mišiće, a misli nisu nikako prestajale, nisam ih mogao izbaciti van. Nervozno sam plivao lijevo i desno, stalno u krug i bez pomoći, nemilosrdno me napadalo. Nisam mogao razumjeti što se dešava, a imao sam osjećaj da je nešto bilo veoma krivo.

Majko, pomozi mi! Počeo sam se bojati. Što je moglo krenuti po zlu? Mogu li pobjeći iz akvarija i pokušati naći pomoći? Mnogo puta sam se bavio idejom bijega iz akvarija, maštao da istražujem vanjski svijet. Tada sam mislio, što ako uzmem kamen s dna akvarija i upotrijebim ga da razbijem staklo?

Ooo-oo-o-k... Oookiii... Okiii? Stao sam usred akvarija i pomno promatrao sobu. Ovo nije bila Majka. U sobi oko mene nije bilo nikoga. Zar je bilo moguće da još netko koristi Emo-link? Majka mi je rekla da je to nemoguće, da sam ja samo njen biomon.

Tko je to? Smirio sam se i počeo osluškivati. Kako sam počeo razumjeti jeku svoga imena, shvatio sam da se Emo-link ustabilio. Ovo nije bila moja Majka, to sam bio siguran, ali... nešto je u njemu bilo poznato, jedan osjet koji nisam mogao odmah prepoznati.

Oookkkiii? *Ssslusssssssaaaaasss?* Osoba koja mi se obraćala je tek učila koristiti Emo-link. Ovako su izgledali prvi počeci komunikacije s Majkom. Za razliku od tada, sada sam bio stariji i iskusniji, mogao sam se snaći. Pomalo sam se bojao odgovoriti toj osobi, ali ovo je bila dragocjena prilika da iskušam nešto drugo... Emo-link je dvosmjeran, a osoba koja misli na mene je otvorena i ne zna što je uobičajeno dok priča s biomonom. Osjećam se kao da sam ponovno u areni. Imam plan i krećem

u napad. *Majko, ja sam tvoj pametan biomon. Bit ćeš ponosna na mene!*

Tko si ti? Postavljam pitanje i pokušavam doprijeti do druge osobe kroz svu tu škripku između nas. Majka misli da Emo-link prenosi samo riječi i emocije, ali kao i s Kirkom, Emo-link mi otkriva puno više toga. Da bi osoba odgovorila tko je, mora osjetiti niz slika i sjećanja koje doživljava bitnim za sebe, a ja ih mogu vidjeti u njenim sjenovitim mislima.

Odgovor koji nalazim me tjera da stanem. Tada čujem njezin zakašnjeli odgovor u mislima i znam da mi govori istinu jer napokon razumijem zašto mi je njen otisak poznat. Samo... taj otisak sam susreo tek posredno, u umu moje Majke. A Majka... Majka nije nimalo voljela tu osobu. Spuštam se na dno akvarija i uzimam omiljenu kocku u krakove. To je osoba koju sam vidojao jednom, koja mi je dala ovu igračku.

Tetka Hana?

Oki, stijena na tvojih pet sati! Samo me trenutak dijelio od sudbonosnog sudara s gromadom kamena koju je Virilmon bacio na mene. Majka me upozorila na vrijeme, ali ovo sam trebao i sam uočiti.

Oprosti Majko, ljutiš li se na mene? Skačem s ruba arene natrag u vodu iako znam da će Virilmonu trener zabraniti da krene za mnom.

Koncentriraj se na borbu! Predlažem napad tintom s prednje strane, očekuje te s leđa. Drži ovaj smjer. Brzim zamasima krećem se kroz kružnu rijeku oko rubova arene. Svaka arena ima biome vode, kamena, šume i livade kako bi svi biomoni imali komadić domaćeg terena.

Majko, što ako izgubimo ovu bitku? Znam da imam još desetak sekundi prije nego što trebam izletjeti iz vode. Boravak na domaćem terenu je vremenski limitiran radi dinamike borbe. Ako se predugo zadržim skriven, bit ću diskvalificiran.

Oki, pobijedit ćemo, možeš ti to! Za četiri si na položaju. Tri, dva, jedan... Izlijećem po planu ispred Virilmona. Majka me upozorava na novu stijenu, ali ne treba, vidim je kako ide prema meni. U zraku skupljam svoje fleksibilno tijelo u grudu mesa i gromada prolazi ispod mene. Odmah zatim, gađam Virilmona tintom. Majka će mi reći jesam li pogodio, ja krećem trkom prema šumi. Protivnik je reptil koji hoda poput čovjeka, trener ga je čak učio ljudskim borbenim vještinama.

Majko, žališ li što nisam snažan biomon poput njega?

Trči brže da te ne sustigne, vježbali smo to. Kao i uvjek, Majka drži savršenu koncentraciju. Ako dosegnem šumu na vrijeme, mogu koristiti kamuflažu i verati se po granama. Ali, to je samo pod uvjetom da uspijem. Pomalo je komično kada mekušac trči na improviziranim nogama svojih krakova, ali tinta u Virilmonovo lice je kupila dovoljno vremena.

Hajde Oki, što ti je danas? Možeš ti to! Po planu, ulijećem u šumski biom, zalijećem se pored kamere u krošnju i, sebi za volju, u preletu pokazujem publici znak V. Ispada da kontroliram situaciju, a to opušta Majku. Također, lakše će joj čitati sjenovite misli dok nije u grču.

Ušao je za tobom. Sami ste, pratim glavnu kameru. Trener nema pregled nad šumskim terenom sa svojebine. U šumi se svaki biomon bori sam. Trener može samo dati moralnu podršku dok prati isto što i gledatelji na kamerama. Pravila nalažu da se tijekom borbe lokacije biomona ne otkrivaju pred kamerama kako ih suparnički treneri ne bi javili putem Emo-linka.

Majko, bojam se. Što ako me ozlijedi? Moja koža se automatski kamuflira kao drvo i lišće oko mene. Moram postati šumski predator, a već sada osjećam nedostatak vode. Također, nemam ni kandže za veranje, ali osam krakova mi zapravo daje iznimnu mobilnost.

Oki, ovo smo vježbali puno puta. Budi predator, uspjet ćeš. Moje oči su navikle da love u mračnim vodama, a uz par naručenih prilagodbi, savršeno se snalazim i u šumi. Iako biomon dominantno koristi gene jedne vrste, miks dodatnih gena je nužan kako bi borbe u arenibile što raznovrsnije. Izgleda da je Majka prilikom mog dizajna uistinu mislila na sve. Naravno, to mi nije rekla ona sama, saznao sam to iz priloga koje sam gledao na prijenosima turnira. Moji statusi inteligencije i kvalitete Emo-linka su uvjek bili pri vrhu zelene zone.

Majko, ja sam pametan biomon, zar ne? Za razliku od mene, Virilmon to nije. Znam, jer sam video njegove statistike na televiziji. Ovdje u šumi bez trenerovog nadzora, lako je bacati grane s visoka i smesti ga na krivi trag. Prikradam mu se s leđa, spremam baciti se na njega.

Majko, Kirka mi je rekla da sam poput ljudskog djeteta. Zašto? Skačem na Virilmona i moji kraci mu se obavijaju oko vrata. Dovoljno je zbunjen da čak ne čuje ni trenera kako mu govorí

da se baci na pod da me zdrobi. A dok ga davim, čitam galopirajuće sjenovite misli moje Majke, oluju emocija i slika koje skriva od svijeta. Tijekom bitke ne može isključiti Emo-link i izolirati se, a tu su pravi odgovori na svako moje pitanje, ono što moja Majka stvarno misli. Skrivenе tajne u njenom umu koje počinjem nagrizati. Ja sam pametan biomon.

×

Otkako je Emo-link poslije bitke prekinut, Majka ne priča sa mnom. Vodi me u prijenosnom akvariju do sobe gdje me smješta u privremeni dom. Ignorira moj V znak i odlazi van. No... gdje je moja večera? Piljim u izlazna vrata koja se više ne otvaraju, a glad počinje rasti. Imao sam bitku i to me uvijek izmori, Majka bi morala znati da trebam hranu... i svejedno me kažnjava.

Uvlačim se u rupu na dnu akvarija i čekam. Nalet samopouzdanja tijekom bitke je potpuno nestao, sada mi ostaje samo grižnja savjesti. Jesam li otišao predaleko? Osjećam kako me prolaze trnci dok razmišljam o svojim pitanjima. Bilo je teško boriti se i pratiti Majčine sjenovite misli, ali... previše stvari me mučilo da bih propustio priliku dokučiti što se događa. I sada... dolazi cijena te istine.

Bilo je jasno kako se Majka sve više udaljavala od mene. Ni prije nije sve bilo idealno, ali barem sam razumio što je htjela od mene. Znao sam kako zaslužiti njenu prisutnost i odobravanje. Nije bilo neuobičajeno da se biomon između borbi na turniru samo odmara, ali Majka je uvijek bila temeljita u svim pripremama, nešto što je sada zanemarila. Najprije sam mislio da samo umišljam i da je zaposlena, da priča s novinarima, daje intervjuje... No, nakon što se javila tetka Hana, shvatio sam da si lažem; nešto se promijenilo.

Problem sjenovitih misli je da ih je teško razumjeti. Nemaju čistu pouku, zamuljane su i otežane dubokim emocijama, višeslojnim otiscima misli i nejasnim slikama sjećanja. K tome, moje biomon iskustvo svijeta se razlikuje od Majčinog, mnogo toga mi je nedostupno i neshvatljivo. Tako da... nisam mogao shvatiti *zašto*, ali današnja pitanja su mi potvrdila one najgore sumnje... Majka me se boji i... na rubu svega... moja slika u njenom umu je okružena dubokim osjećajem gađenja.

Počinjem si gristi rubove krakova od nervoze i, iako boli, to je lakše nego osjećati težinu ove istine. Grizem se i.. *Ahhh...* stvarno me probada! Proždirem se jer ne znam čime sam to zaslužio. Možda sam pametan biomon i zato znam da me Majka sigurno odbacuje s razlogom, ali ne znam što sam trebao učiniti drugačije. Jesam li je previše gnjavio? Vjerojatno da, sad si iskreno priznajem da su joj moja pitanja uvijek stvarala nelagodu, ali me moja prokleta znatiželja uvijek navodila da pitam dalje. Kada sam joj poslao sliku ljudskog djeteta, Majka me gotovo napala mentalno. Jedini smislen zaključak bi bio da sam bio loše dizajniran biomon, da je uložila previše vremena u stvorenje koje joj neće moći ostvariti snove.

Što god da je bilo, očigledno nisam bio dovoljno dobar. Tako bih htio da se vrati u sobu i da mi kaže da će sve biti u redu, a znam da nisam dobio ni večeru što znači da će biti samo još gore! Grizem se još jače i... *Aaaaarrrggghhh!* Izlazim iz rupe samo da bih dohvatio svoju kocku u te se odmah vraćam nazad u tminu zidova. Premećem kocku bez svrhe i... uh, kako me bole mjesta gdje sam se ozlijedio... ali barem se više ne grizem. Počinjem prevrtati kocku u svim smjerovima, Borisove složene boje nestaju i ponovno dolazi moj kaos. Više nema lijepo kocke, kao što nema ni lijepog biomona.

Dok prevrćem kocku, mislim i na tetu Hanu. Bilo bi bolje da me ostavila na miru. Da se nije javila, ovakve gluposti mi ne bi ni pale na pamet. Što ako je Majka saznala da sam pričao s tetom? Sigurno misli da sam je izdao i sada već planira novog boljeg biomona da me ne bi morala gledati.

Okkkii... ti ssssi... čudo. Teta Hana nije mogla koristiti Emo-link kao Majka, ali ono što sam osjećao od njenih sjenovitih misli je bio... šok? Nevjerica koju osjeća svakim mojim odgovorom. Ne razumijem zašto, ali... kao da nije očekivala da će osjetiti... mene? Dio nje se nadao tome, ali čak i uz ograničeni Emo-link, teta Hana je bila šokirana lakoćom mog... shvaćanja.

Pitala me znam li što znači obećanje i potvrdio sam da naravno da znam. Tada me molila da obećam kako neću otkriti Majci da je pričala sa mnom. Rekla je da ima pomoć, mnogo ljudi iza nje i da mi svi žele... *dobro?* Govorila je da me moraju spasiti, ali nisam razumio od čega. No kako sam joj čitao sjenovite misli, jasno sam shvatio da ona vidi kako me spašava od Majke. *Okkkii... jee llippi... MAJKA... dooobraaa teebeiii?* Isprva

sam bio zatečen tim pitanjem, ali video sam da teta Hana ne voli Majku. Ponavljala je kako Majka ne smije saznati za razgovor i molila me da joj to obećam.

Tada sam joj poslao sliku pobojane kocke i obavio je osjećajem ljubavi. Teta Hana ju je odmah prepoznaла i pitala me znam li se igrati s njom. Rekao sam da mi je teško složiti je, ali da će šutjeti ako mi ona obeća još igračaka poput nje. Tada sam osjetio nešto što baš i nisam razumio, neobičnu boju emocije koju gotovo nikad nisam video kod Majke. Teta Hana je bila tužna i... plakala je? Pitao sam je što je krivo jer sam sliku kocke obavio sretnim osjećajem, ali tetka Hana je samo uspjela obećati da će mi dati koliko god još igračaka želim.

Oki, je li Majka dobra prema tebi? Dok sam osjećao glad i nervozno čekao u jazbini, nisam znao što da mislim. Jesam li izdao Majku zajadno obećanje običnih igračaka? Je li nekako doznala što se dogodilo i zamrzila moju izdaju? Ne, odbojnost prema meni je bila dublja, dugotrajnija. Nešto nije valjalo sa mnom već dugo vremena. Ako sam se i dalje htio smatrati pametnim biomonom, morao sam naći način da to popravim i opravdam Majci svoje postojanje.

I opet, od čega me uopće teta Hana htjela spasiti? Možda je znala da Majka nije zadovoljna sa mnom pa mi je htjela pomoći? Nastavio sam prevrtati kocku. Morila me glad. Ima li uopće šanse da se popravim? Da opet budem Majčin pametni biomon?

×

Duboka je noć. Krakovi su mi umorni od prevrtanja kocke. Sada me samo bole od vlastitih ugriza. Umoran sam, ali ne mogu niti zaspati niti nestati. Ponekad se pitam, bi li mi bilo lakše da nisam pametan biomon? Nisam bio u kontaktu s puno biomona, ali nikad nisam sreo sebi ravne. Kirka je barem vidjela moje slike i osjećaje, shvaćala je da mi je kocka bitna, ali nije razumjela igru njenim bojama. Iako sam bio ponosan na svoju pamet, zapravo sam bio usamljen. Možda bi mi bilo lakše da nemam ništa od toga?

Napokon, vrata se otvaraju. Majka nije sama, s njom je i Boris. Oboje teturaju. Ponovno grčim krakove, sada od ljutnje. Mrzim kada pijem. Mrzim kada me ignorira i kada... više nije moja Majka nego... teturavo biće. Isprva sam htio poletjeti iz jazbine i mahnito mahati da želim pričati, ali ne ovako. Nije ni

da se moram brinuti, ne doživljavaju me. Majka nije ni bacila pogled prema akvariju. Gledam kako se pijano ljube i teturaju do sobe. Želim da odu i ostave me samog.

Ovo je daleko od prvog puta da vidim majku ovakvu, ali uvijek je bila sama. Znala je dolaziti kući s bocama i najprije nisam ni razumio što radi. Nakon što sam video kako je izgleđala poslije ispijene boce, molio sam je da to ne ponavlja jer... bojao sam se vidjeti je takvu. Naravno, nakon toga više nikad nismo pričali o tome, koliko god se često događalo.

Pitao sam se gdje je sada Kirka. Htio bih da je ovdje, da imam nekoga tko može osjetiti kako sam. Ne znam kako se Boris osjećao prema njoj, je li imao slične osjećaje kao Majka prema meni? Možda su zato i provodili vrijeme zajedno, dvoje roditelja razočaranih svojom djecom. Tada sam se sjetio kako varam samoga sebe, Kirka je od Borisa osjećala samo toplinu.

Iako ne razaznajem ljudski govor, registriram neobičnu buku. Vidim nagog Borisa kako izlazi iz sobe, a za njim izlijeću komadi njegove odjeće. Obraća se Majci koja je još u sobi, širi ruke u obrambenom stavu. Njen glas je očigledno ljut. Bojam se izaći iz svoje rupe, a istodobno se brinem za Majku. Što se dogodilo? Treba li je zaštiti? Vidim je kako izlijeće iz sobe i udara Borisa, pokazuje mu izlazna vrata. Boris nije agresivan, pokušava je smiriti, a ona divlja. Ponovno baca stvari na njega, a on odustaje. Skuplja komade odjeće i izlazi iz sobe.

Majka ostaje sama i pada na tepih. Naga i pokunjena, poznajem dovoljno njenih kretnji da mi je jasno kako plače. Što se dogodilo? Što joj je Boris učinio da je tako reagirala? Iako želim pomoći, bojam se izaći iz svoje rupe. Što bih uopće mogao učiniti? Mahati joj iz akvarija? Ionako ne želi pričati sa mnom pošto me... ne voli. Bi li neki drugi biomon znao bolje postupiti? Iako je voda moj prirodni teren, ponovno se osjećam kao u kavezu, odijeljen od Majke u njenom svijetu zemlje i zraka. Bi li neki topliji biomon s mekim krznom bio bolji od mene?

Konačno, Majka se pridiže i odlazi do hladnjaka. Vidim kako uzima novu bocu pića i tetura prema sobi. Njen letimičan pogled prema akvariju me odmah tjeran iz rupe te se prislanjam na staklo. Naši pogledi se susreću na trenutak i vidim kako s jednom rukom drži piće, a s drugu zabrinuto postavlja na trbuh.

Majko, molim te! Mahnem joj, ali ignorira me i zatvara vrata sobe. Ponovno sam sam, moja kocka i ja, moja glad i ja.

×

Oookiii... Osjećam ponovnu uspostavu Emo-linka i znam da je teta Hana. Nervozno promatram okolinu. Tek je zora i Majka je još uvijek u sobi. Emo-link koji ja nosim bi trebao biti poput ključanice, a Majčin link u glavi je imao jedini ključ. Može li Majka uhvatiti trag ovog razgovora?

Šaljem joj sliku svoga V znaka, nešto što će razumjeti jer znam da je vidjela moje borbe. Osjećam da se Emo-link ustabilio, moj odgovor ju je umirio.

Kaaaakooo siii? Pitanje me pomalo iznenađuje. Što bih uopće mogao odgovoriti u ovome trenutku? Tetka Hana teško razumije moje slike, lakše joj je poslati čistu misao bez puno asocijacija.

Gladan sam, odgovaram. I tužan. Slika Majke s bocom bježi mi u mislima, to je nešto što me sada zaokuplja i ne mogu to sakriti.

Žao mi je Oki... U pozadini Haninog odgovora osjećam duboku tugu, težinu stotinu slika koje mi samo kažu kako se između Majke i tete desilo mnogo loših stvari.

Tetka mi zatim šalje sliku koja mi je dobro poznata, simbol *BioSpes pokala*, najveće nagrade za pobjednika biomon turnira. To je nešto što Majka i ja duboko želimo i razlog zašto tako naporno treniramo, da dokažemo da smo najbolji par biomona i trenera na svijetu! Zato me iznenađuje kako iza tetkine slike osjećam potpuno drugu emociju! Hanine slike su teške i ljute, ispunjene slikama biomona koji grebu, grizu i krvare, suzama ljudi koji ne uživaju gledajući naše borbe.

*Ljudi nas ne vole? Zbunjen sam. Moj svijet je ispunjen publikom koja navija i bodri. Imam svoj klub obožavatelja koji mi šalje poruke podrške i Majka mi je ponekad prenosila što su nam pisali i zašto navijaju za nas. Ljudi su voljeli moj *Oki pozdrav* i često sam na programu koji je pratio borbe mogao vidjeti da su ga prikazivali između oglasa. Odakle sad ovo?*

Booorbe su... oookrutneeee. Oooki, tii sii paametan i... svjeeestaa-an. Zadnja Hanina riječ mi je teška za shvatiti, ali vidim da za nju ima veliku težinu. Hanine sjenovite misli mi nalikuju kao da se tu radi o borbi, ali ovdje nema udaraca i boli. Čini mi se

da postoje ljudi koji se ne slažu oko biomona i to mi nije ugodna spoznaja. Je li to razlog da me Majka nije voljela? Nisam se dovoljno svidio svoj publici?

Prijaateljiii suu pristaali, želiimo teee spaasiitii. Tiii sii... kljuuč.
Hana mi je u prvom razgovoru rekla da ima snažne saveznike koji joj pomažu. No, pomoć nosi velike rizike na koje će pristati samo ako tetka potvrđi da sam ja... dovoljno pametan? Tome je služio naš prvi kontakt. Najčudnije je bilo što je tetka tada rekla da je moja razina pameti bila lažirana. Kako je to bilo moguće ako su me uvijek stavljali u najvišu klasu? Gdje sam onda spadao? Svejedno, još uvijek nisam razumio najbitnije. Spasiti me od čega?

Svijeeet tee moora čuutiii. Maajkaaa nee goovoortii iistiinuuu.

Tetka Hana mi pojašnjava kako mnogi ljudi misle da se bionomi ne bi smjeli boriti u arenama, da to nije u redu. To me buni jer ne znam što bi onda drugo trebalo raditi, a ona mi odgovara da bih trebao biti *slobodan* i spasiti druge biomone od borbi. Kako dalje pričamo, vidim da u njenim sjenovitim mislima tamo nema moje Majke i to mi se ne sviđa. Slike onoga što mi teta Hana govori i što poznajem od Majke su potpuno različite. A što više čitam njene sjenovite misli, vidim da Hana negdje duboko u sebi zapravo želi zamijeniti moju Majku.

Shvatio sam da na televiziji postoje neke druge emisije osim ovih koje mogu gledati. Vidim da ima ljudi kojima se naše borbe nisu svidjele i da im je to bilo važno. Simbol *BioSpesa* je nekim ljudima bio omražen. No, čini mi se da oni nisu shvaćali zašto su te borbe bile bitne nama biomonima i koliko smo mi htjeli postići najbolje za naše trenere. Moja Majka nije bila sretna sa mnom i svejedno, ja sam je volio i nisam je htio mijenjati. Zašto bih htio biti spašen? Zašto bih pomogao ljudima koji su htjeli odvojiti biomone od njihovih trenera?

Oookiii, znaaaš lii štoo je ooceeee?

×

Sati prolaze i Majka se ne budi. To je u redu. Iako sam jako zburnjen i shvaćam da puno toga ne znam, razmišljjam što će učiniti. Jedna stvar mi postaje sve jasnija, a to je da sam svima potreban. Donedavno je moj maleni svijet imao samo Majku, a sada je postao mnogo veći. Ljudska djeca uvijek moraju narasti. Možda je bilo vrijeme da i ja krenem tim putem.

Izlazim iz jazbine i uzimam kamen s dna akvarija. Još uvijek nisam jeo i više nisam imao ništa za izgubiti. Čvrsto prianjam pipke nekoliko krakova za kut akvarija, a s dva stežem kamen. Ako sam specijalist za korištenje alata u areni, zašto ih ne bih iskoristio i u akvariju? Započinjem udarati kamenom o akvarij.

Naravno, staklo akvarija je debelo, ali već od prvog udarca vidim pukotine, nisam bez razloga došao do najvećeg biomona turnira. Na drugi udarac sam spremam za puknuće stakla te se s tri kraka prianjam na poklopac akvarija da me val ne bi odnio na krhotine. Trenutak prije udarca zastajem. Znam da će ovo promjeniti sve i... to je u redu. Možda je vrijeme da prihvatom da moj život nije tako jednostavan kako sam htio.

Kamen udara i staklo puca. Litre i litre vode slijede krhotine stakla te se slijevaju po podu hotelske sobe. Zrak dopire do mene i sada je to dobrodošla promjena. Gledajući nerad koji sam napravio, hvata me mala panika, ali svejedno se osjećam dobro. Otpuštam se s poklopca akvarija te oprezno iskačem iz rupe na mokri tepih. Bacam pogled prema Majčinoj sobi. Ne dolazi... izgleda da je prošlonoćno piće učinilo svoje.

S nešto olakšanja, grčim krakove u mala stopala i krećem prema frižideru. Imitiram Majku kako ga otvara i nakon laganih stiska, zapljesne me val hladnoga zraka. Odmah pronalazim što sam htio, pakete mojih raka. Pomalo nespretno skidam omotače folije s njih te vidim da nisu baš svježi. Glad ne pita. Napokon, prvi obrok u toliko dana! Kada sam barem malo zadovoljio glad, krenuo sam razmišljati o Majci i koliko je njen ponasanje postalo besmisleno. Znam da je htjela doći na ovaj turnir i da joj je najveća želja bila pobijediti. Zar me se toliko bojala da je bila spremna riskirati pobjedu do mjere da mi je uskratila hranu i izbjegavala treninge? Zašto nije htjela pričati sa mnom?

Kada sam se zasitio, dopustio sam si osvrnuti se po sobi. Pritisnula me krivnja kada sam video kako je voda razlivena po cijelom prostoru. Znam da će Majka biti ljuta, ali ovo je bila moja mala osveta za tretman koji mi je priuštila. Ponovio sam si da ovo činim za naše dobro, a potom sam potražio uređaj za Emo-link koji je Majka obično držala na stolu. Nije ga bilo teško pronaći. Dok ga važem u kraku razmišljam koliko sam htio da ga Majka napokon upotrijebi i kaže mi da je sve opet u

redu. Znam da mi ovo drugo neće reći, ali tako mi svega, dobit ću svoj razgovor.

U tom trenu, uviđam komešanje na rubu sobe i vidim je kako стоји на вратима и саблаžњено проматра неред у соби. Вода на мокром текићу, комади стакла и камена из акварија... Разбачане фолије код фриžidera и одбаћене крљусти pojedenih ракова... И ја, на стolu, маšем јој с Emo-linkom те, у покушају мале исприке, показујем V знак.

Majko, moramo razgovarati.

×

Hvala ti Oki.

Vidim како ми Majka полако изговара захвалу доц уранја у каду. Нема Emo-link, али зна да ово могу прочитати с нjenih usana. Помало застажкујем, али ipak posegnem jednim krakom uz njenu podlakticu и blago je stisnem, nježno koliko god могу. Držim je par sekundi и потом puštam, razumijem da јој je neugodno.

Današnja борба против Kriomona је дошла с великим cijenom. Imam brojne smrzotine на tijelu и како vrijeme prolazi, sve jače osjećam štetu. Bol je intenzivna, а Majka mi je davno pojasnila da је мој osjetilni sustav izuzetan и подлоžan boli. Moja omiljena kocka је u kadi. Uzimam je te se zavlačim u improviziranu kantu за čišćenje koju је Majka stavila како bih imao osjećaj rupe. Na žalost, kocka ovaj put ne pomaže, ozeblime me previše боле dok pokrećem krakove.

Majko, zašto me ne voliš?

Nisam mogao u potpunosti razumjeti odgovor koji mi je dala mentalno, а čak su i sjenovite misli koje su ga pratile bile vrtlog slojeva i slojeva emocija и слика које су mi bile previše strane да bih ih pratio. Svejedno, Majka mi je dala odgovor и bila je iskrena. Toliko sam mogao razumjeti i... istina je boljela.

Sada dok držim моју kocku u krakovima, shvaćам зашто ју је Majka mrzila. *Pametan biomon*, нешто с чиме сам се toliko ponosio и mislio да засlužujem Majčinu ljubav je istodobno bilo izvor njenog straha. Moji rezultati inteligencije су uistinu bili lažirani jer да ljudi znaju istinu, zabranili bi нам sudjelovanje u borbama. Shvatio sam да су о tome говориле тета Hana и Kirka. Moj um nije bio kao u biomona, previše sam... *čovjek*.

Majka kaže da je *BioSpes* odobrio ekstremnu promjenu u genomu intelekta, ali nitko nije očekivao da će doseći ovu razinu... *svijesti*. Prepostavili su da je baza mekušca hobotnice iznimno dobro prihvatile promjene. I tu se ostvarila najveća noćna mora moje Majke. Jer, dogodilo joj se nešto što se zaklela da nikad neće imati... dijete. Dogodio sam joj se ja.

Majko... Svaki puta kad bi čula moj glas u Emo-linku, osjećala je sve dublju agoniju koju sam slutio u njenoj sjeni, ali je nisam htio priznati. Svaka naša interakcija i moja potreba za njenom ljubavlju tjerala ju je da bude ono što nije htjela biti. Trebao sam biti pametan biomon, da, ali rodila je ljudsko dijete u krivom tijelu... njen malo, pametno čudovište.

Borbe su se nizale jedna za drugom, *BioSpes* joj nije dopustio povlačenje, a ja sam se mentalno razvijao bez prestanka, bez znaka da će stati i ostati samo napredan biomon. *Majko, Majko, Majko...* Kada je uklonila sve mentalne obrane i priznala kako se osjeća, shvatio sam u njenim sjenovitim mislima što sam ja bio za nju, što je bila ova kocka koju sam toliko volio...

I svejedno, tada me dodirnula pored oka kao da drži ljudsko lice. I rekla je da joj je žao. Obavio sam je krakovima u zagrljaj i stisnuo jer, oboje smo znali istinu. Majka me nikad neće voljeti i to nismo mogli promijeniti. Svejedno, to nije mijenjalo činjenicu da je ja jesam volio. I iako sam htio zasluziti njenu ljubav i prihvaćanje, zid koji sam video u njenim sjenama bio je prevelik. Možda sam bio kodiran da je volim, uvjetovan da se tako osjećam bez obzira na okolnosti, ali ta informacija iz njenih sjena nije mogla ništa promijeniti.

Oooookiiii... No, nisam bio gotov. Postigli smo još jednu pobedu i čekalo nas je još puno posla na turniru. Pozdravljam tetku Hanu, vjerojatno znaju da je Majka izašla iz sobe pa mi se zato tako brzo javlja.

Vriiiijeme je... zaaa tvoj... bijeeg.

×

Danas je taj dan. Čekam da otvore vrata bazena kako bih ušao u arenu. Na Emo-linku osjećam Majčino uzbuđenje dok se penje prema bini za trenere. Znam da joj nije lako. Postao sam njeni noćni mori, pametni biomon koji zna što se događa. Uz to, sada zna da joj mogu čitati misli, a ona meni ne. Možda sam biće koje bi je moglo izdati svakoga trena. Svakako, oboje

smo svjesni da do jedne izdaje mora doći i kako god gledali na to, rezultat će biti iznimno bolan. Dok se to ne desi, moramo igrati ovu predstavu.

Vrata se otvaraju i ulijećem u arenu. Skok iz vode zaključujem svojom Oki piruetom, svjestan da mi je ovo možda posljednji pozdrav publici koja me voli. Čudno je to, znati da se neke stvari više nikad neće ponoviti i svejedno u tome pronaći duboki mir.

S druge strane arene vidim poznato lice na trenerskoj bini. Moja protivnica graciozno skače na visoki kamen i širi svoj predivan rep dok se klanja publici. Kirka i Boris... Uistinu, tetka Hana je bila u pravu. Ove borbe su bile pogrešne. Nisam htio nauditi Kirki, htio sam je zvati prijateljicom. Jesu li treneri bili krivci koji su nas biomone tjerali na ovo? Je li krivac bio *BioSpes* koji je stvorio nas biomone i potpuno nadzirao svaki naš trenutak postojanja? Ili je to bila publika, koja je te borbe htjela gledati, a sponzori za njih plaćati? Pitao sam se... je li tetka Hana uistinu mogla zaustaviti sve ovo?

Okršaj će početi svakoga trena i slušam Majčine upute. Vidim da je uznemirena i mutne slike njenog posljednjeg susreta s Borisom plutaju mi u glavi. Kao i s tetkom Hanom, imam gorko slatke slike Borisa koji mi slaže kocku, gotovo kao da mi je otac, a imam i Majčino sjećanje na onu noć kada ga je istjerala iz sobe. Gotvo kao da čujem njegov upit koji joj je postavio... *Hoćemo li napraviti dijete?*

Bitka počinje i, kao što je Majka predvidjela, Kirka je oprezna. Držim fokus očiju na podu dok tražim kamenje za bacanje i slušam Majku gdje da gađam. Pod svaku cijenu, moram izbjegići vizualni kontakt s njenim repom. I bez toga, osjećam kako mi Kirka napada um i mentalno se steže oko mene.

Oki, fokus! Majka također osjeća Kirkine napade kroz Emolink, nisam samo ja umoran. Prelazimo u drugu fazu borbe gdje skačem u vodu i pokušavam je napasti vodenim topom, ali Boris ju je odlično istrenirao. Kirka ne izbjegava napade brzim okom i gracioznim skokovima, ona sluša moj um i miče se tek kada zna da je imam na meti.

Možda sam sebičan biomon, ali ne želim dijeliti svoju Majku, kakva god ona bila. Ne razumijem dovoljno ljudske odnose da bih mogao prosuditi što je najbolje za moju Majku, ali mislim da jadan Boris nije mogao razumjeti dubinu njene boli. Samo ju

je ambicija natjerala da podnese gorku ideju donošenja novog bića na svijet, a bolno iskustvo mog podizanja joj je reklo da je bila u pravu. Kako bi takva osoba mogla voljeti svoje dijete, makar i ono prirodno, ljudsko? Isto je vrijedilo i za mene, bio ja pametan ili glup biomon, s mojom Majkom nikad neću znati kako je uistinu biti voljen. Kako je tetka Hana rekla: *Oki, koja bi majka donijela dijete na ovaj svijet da ga baci u ovu arenu? Moraš otići od svoje Majke.*

Kirka se polako, ali sigurno približava. Krajičkom oka vidim prelijevanje boja njenoga repa i spremam se na završni test. Majka je bila protiv ovoga plana, ali ovo je moja kušnja, moje veliko pitanje na koje sam htio čuti odgovor. Prvi puta u hotelskoj sobi kad sam se suočio s njenom hypno moći bio sam uspaničen i... nedorastao izazovu. Stvari su se sada promijenile. Naizgled slučajno, dopuštam Kirki da me zabljesne potpunom raskošnošću svoga repa. Emo-link s Majkom se gotovo prekida i ostajemo samo Kirka i ja.

Gotovo je. Moja prijateljica Kirka drži me u klopci svoga uma. Slušam njene naredbe dok mi se tijelo naizgled, protiv moje volje, potpuno opušta. Svejedno, ne opirem se i iza njenog uma promatram daleke sjene Borisa povezanog putem Emo-linka. Uzbuđenje pobjede, ushit uspjeha, ponos.

Ne miči se. Shvaćam kako Kirka daje jednostavne naredbe, kratke rečenice. Razmišljam o njenoj statistici. Ona je primarno empat, ali inteligencija joj je sekundarna karakteristika. Službeno, nije daleko od mene. Tek sada, zarobljen u njenom umu, shvaćam razliku koje se moja Majka toliko bojala. Ovo nije prvi put da sam susreo hypno biomona, ali je prvi put da im bez otpora dopuštam da me bace među rešetke svoga uma. I shvaćam... koliko je ovo žalosna razlika.

Sudac upravo odbrojava sekunde moje nepokretnosti. Kada dođe do nule, proglašit će Kirkinu pobjedu. U daljini osjećam Majčin uspaničen zov te je guram dalje od sebe, želim svoj mir.

Što radiš? Kirka zna da nešto nije u redu, ovo nije um biomona pod njenom vlasti. Odgurujem i njene mentalne rešetke, smiješno su malene za um jednog čovjeka. Ne znam dokle sam stigao po ljudskim mjerilima, ali sada jasno vidim odgovor na veliko pitanje, znam gdje uistinu spadam. Ovo nije poštena borba. Grabim Kirkin um i iza njega, posežem korak dalje kroz Emo-link, ravno do Borisovog uma.

Vidim da je šokiran, ne razumije što je prisutnost koju osjeća i kreće se boriti. No, ne treba mi puno za ono što sam naminjeno. Dajem mu jasnu sliku moje kocke i kako sam ga gledao dok je slaže za mene. Vidi samoga sebe kroz moje oči i taj šok je dovoljan da otpor popusti i čuje me. *Borise, hvala ti što si bio tako brižan.* Okružujem sliku posložene kocke s dubokom ljubavlju. *Hvala ti i... oprosti za ovo.*

Vraćam se nazad u tijelo i s lakoćom se budim. Krakovi se pomicu i zahvaćaju Kirku koja je izgubljena od šoka. Sudac prekida brojanje i publika je poludjela, obrat koji nitko nije očekivao. Znam da moja posljednja pobeda nije poštена, ali svejedno volim ovaj trenutak. Nedostajat će mi.

×

Ulazim u mali transporter koji drži Majka. Prolazimo standardne kontrole u podzemlju arene dok se vani odigrava novi spektakl. Ulazimo u automobil te nas vozač vodi ravno u hotel gdje ponovno prolazimo sve provjere da bi došli do naše sobe. Biomonii ne smiju izlaziti u javnost bez kontrole. Majka mi je davno pojasnila da čak i obična dlaka ili komad moje sluzi može biti izvor podataka za *BioSpesovu* konkurenciju. Zato je sve gdje se krećemo pod strogom *BioSpesovom* kontrolom, tvrđava do koje nitko izvana ne može doći.

Majka me stavlja u novi akvarij, ali ovoga puta ne stavlja poklopac. To je dio našeg novog dogovora, uvjet koji sam izričito tražio da ga se drži. Pretpostavio sam da je bilo lakše pristati na to kada sam joj skrenuo pozornost na činjenicu da i idući akvarij mogu razbiti lako kao i stari. Čekam da ode iz sobe, slijedi još novinarskih intervjuja i službenih pojavljivanja koja po ugovoru mora odraditi. Kratko joj mahnem u V znaku te spaja Emo-link.

Oki, znaš da moram sadaći.

Znam, ali... htio sam samo da znaš... bila si u pravu.

Na što misliš?

Ja izgledam kao biomon, ali ti si jedina koja je putem Emo-linka vidjela istinu. Publika, BioSpes, treneri... nitko nije znao što je u mome umu. I shvaćam zašto si se bojala, bilo je opravdano.

Bilo je opravdano mrziti te?

To ne znam. Ti si moja Majka i kako god se osjećaš prema meni, opravdano je. Samo želim reći... razumijem zašto. Sa mnom si dobila mnogo više nego što si tražila. Ja... ja nisam biomon.

Majka šuti neko vrijeme, ali polako uči da mi ne mora ništa odgovoriti, vidim njene emocije i razumijem kako se osjeća. Bez obzira na to što se desilo između nas, ona će uvijek biti moja Majka i prihvatiće sve njene misli, koliko god mi to bilo teško. Isto tako, morat će prihvatići i težinu ove izdaje koju sam se spremao počiniti.

Napokon, sam sam u sobi. Nakon što sam pojeo raka, uzimam kocku i vrtim je krakovima dok čekam da mi se tetka Hana javi. Plan mog bijega je jednostavan. Na Hanin znak putem Emo-Linka, izlazim iz akvarija i dolazim do prozora sobe. Otvaram prozor u koji ulazi dron s tobolcem u koju se sam ukrcavam. Dron me podiže i odnosi u nebo, visoko iznad svih ulaza koje BioSpes štiti od napada izvana. Tko bi očekivao da će biomon svojom voljom sudjelovati u svom bijegu?

Dron me ostavlja na jednom mjestu, a zatim me drugi preuzima i vodi na neko drugo mjesto. Nervozan sam, ali odlučio sam na ovo gledati kao na svoju posljednju bitku. Ne znam gdje sam i što se događa, ali moram vjerovati u plan. Prolazi puno vremena, u nekom trenutku osjećam i ljude koji preuzimaju moj transporter. Bez Emo-linka ne znam što rade i misle, ali znam da me na kraju puta čeka tetka Hana. U krakovima držim njenu kocku, jedina stvar koju sam ponio iz svog akvarija.

Satima kasnije, stavljaju me u akvarij. Ne znam tko su ljudi oko mene, ali mahnem im V znakom te mi veselo odgovaraju. Vidim da se smiješe i mašu mi, neki od njih se grle. Kao što je tetka obećala, vidim da je akvarij pun svakojakih igračaka, za puno njih uopće ne razumijem čemu služe. Pitam se što sve ovi ljudi žele od mene i koliko bi njihovi planovi uistinu bili mogući za ostvariti. Može li skupina malih entuzijasta uistinu pokoriti golemi BioSpes?

U nekom trenutku, dolazi i tetka Hana koja je morala pobjeći iz hotela gdje sam ranije boravio. Vidio sam je samo jednom davno, ali prepoznajem uzbuđenje u njenim kretnjama, suze koje joj teku niz obraze dok me gleda kroz staklo akvarija. Uočavam i male sličnosti s Majkom što mi pomalo stvara nelagodu.

Sve se više mrzim zbog ovoga i potreba da ponovno grizem krakove postaje sve veća. Od toga me odvraća samo činjenica

da nekoliko ljudi intenzivno prati svaki moj pokret, među njima i tetka Hana. Vidim da priprema spojiti Emo-Link pored uha i užasavam se tog trenutka. Ne želim sada pričati s njom dok me duboko iznutra izjeda krivnja. Hana to naravno ne zna, moje tijelo nema ljudsko lice koje bi pokazalo emocije koje proživljavam.

Tetka stavlja Emo-link i osjećam uspostavljanje veze. Misli su joj čišće, zastarjeli Emo-link koji koriste radi puno bolje na većoj blizini. Pitam se koliko žrtava su Hanini saveznici morali podnijeti da tako vrijedan komad opreme otmu *BioSpesu*.

Oki, uspjeli smo!!!

Vidim kako je uistinu sretna i oduševljena. Gledam joj sjene vitez misli i shvaćam kako smatra da će mi ona sada biti Majka. Zamijenit će svoju sestru u zabludi i postati osoba koja će mi uistinu dati ljubav i toplinu, sve što želim. Ona me nikada ne bi tjerala na borbe, nikada mi ne bi htjela nanijeti zlo.

Tetka Hana, kada ču vidjeti ocean?

Vidim da je svjesna naše nagodbe, ali kao što mi je rekla, nije odmah vrijeme za to. Najprije idu mediji, sučeljavanja. Veliki izlazak pred javnost gdje Oki pokazuje svoju inteligenciju, upućuje na nepravednost biomon borbi. I u svemu tome, tetka Hana je uvijek uz mene, moj prevoditelj koji jedini može uspostaviti Emo-link sa mnom zbog genetskog podudaranja s Majkom. Tetka Hana postaje veliki borac za prava biomona, zvijezda pravednijeg svijeta koju će se pamtitи kao rušiteljicu *BioSpesa*. Moj ocean... će ipak malo pričekati, na kraju, kada se sve završi, kada su svi vidjeli sve što treba.

Možda mi je zato malo lakše. Ako uspoređujem Majku i Hanu, činjenica je da me obje žele koristiti kao alat za postizanje svojih ciljeva. *Oki, napravi piruetu*. Bilo to pred publikom u areni ili pred publikom u TV studiju, u oba slučaja ja sam poslušan biomon koji njih čini zvjezdama. Možda je Hanin kavez malo ugodniji, ali Hana nije moja Majka. A ja... ja sam kodiran da volim svoju Majku.

Očekivano, dešava se nagla promjena. Ja tek razaznajem neobične zvukove, ali tetka Hana postaje vidno uznemirena. *Oki! Našli su nas*. Tetka Hana je rastrgana između ideje da me uhvati u naručje ili da odmah bježi, ali pucnjevi koje čuje joj govore da nema vremena čak ni za to. Na žalost, Emo-Link

mi pokazuje desetine uspaničenih misli koje Hana vrti dok pokušava shvatiti gdje su pogriješili. Plan je trebao biti savršen.

Tetka Hana, hvala ti za kocku.

Vidim osobe u crnom kako upadaju u sobu. Maske im skrivaju lica, a zeleni laserski ciljnici na puškama ukazuju gdje da pucaju po mojim nesuđenim spasiteljima. Tetka Hana se skriva iza debelog pulta i prestravljeni vrišti i plače. Nisam siguran je li me uopće čula, još uvijek pokušava vidjeli ima li im spasa. Na moju žalost, uopće ne shvaća tko je krivac za ovu situaciju. Kako je uopće mogla slutiti da je *BioSpes* znao da će me pokupiti dron i da ga moraju slijediti? Što joj je ikada dalo naslutiti da bi potlačeni Oki bio spreman učini nešto toliko užasno?

Emo-link ostaje spojen dok je ranjavaju. Po prvi puta osjećam bol druge strane dok krvari i tek sada vidim koliko je Majka morala izdržavati tijekom mojih borbi. Bol je toliko intenzivna dok je Hanin um proživljava da mi se krakovi grče kao da je moje tijelo u patnji. Da, bio sam ljut na Majku dok me tjerala da na treninzima trpim sav onaj šljunak što se zabija u moje mekano tijelo, ali ona mi nikada nije pokazala koliko ga je i ona osjećala sa mnom. Njen Emo-link je uvijek bio čist i jasan. Tetka Hana nije prošla taj trening, njena bol prožima našu vezu. Ako ništa, barem znam da je hvataju živu. Ne znam je li to dobro ili loše.

Oprosti Oki, oprosti Oki...

Nemam joj srca reći istinu. Ona misli da je ovo njen krivnja, vidi me poput djeteta koje je upravo usvojeno, a hirovita sudbina mu ipak otima priliku za normalnim životom. Znam da bih svejedno opet učinio ovaj odabir, ali nisam znao koliko teško će biti proći kroz sve ovo.

Hani napokon skidaju Emo-link s glave i jecaji nestaju iz mog uma, postaje lakše. Naoružani vojnici koji sada kruže slobom dubok su kontrast s veselim licima koja sam gledao pred par minuta. Njih ne zanima moja Oki pirueta, moj pametni um, niti što radim u svome akvariju. Samo hladno izvršavaju zapovjedi i ne obaziru se na krvave tragove koje im čizme ostavljaju po podu.

Kasnije me ponovno stavlju u transporter i odvode me daleko od mjesta izdaje. Kocku sam ostavio ondje, više je nisam bio dostojan i nisam htio razmišljati o osobi koja mi ju je darovala. Ponovni premještaj je dug i mučan, kao da me

stotinu hypo biomona mori sa svih strana. Na kraju me napokon dovode me u poznatu sobu gdje me dočekuje Majka. Daje mi zagrljaj, a ja se stišćem uz nju i ne puštam. Ne puštam je jako, jako dugo.

Kada sam Majci rekao da tetka Hana stoji iza plana moje otmice, Majci je bilo nelagodno, ali nije bila iznenađena. No, kada sam rekao da Hana može održavati nestabilan Emo-link sa mnom, osjetio sam duboku ljutnju u Majci. Hana se usudila taknuti njenog biomona, biće koje ju je mučilo, ali i u koje je uložila toliko svog života i truda. Unatoč tome, Majka se tresla od pomisli da predaje Hanu u ruke *BioSpesu*. U njenoj glavi, sve je bilo bolje od te opcije. Svejedno, ja sam tražio da idemo po mom planu, htio sam napokon napraviti nešto za sebe.

Ne znam što je Majka sada mislila o teti Hani i koliko je brinula, ali odlučio sam biti snažan Biomon i zaštitići je od slika koje sam vidoio. Zaustavio sam je kada je posegnula za Emo-Linkom i odmahnuo sam krakom. Ne sada. Nisam htio da Majka osjeti odjeke Haninih krikova u mome umu, ta krivnja je bila samo moja.

×

Oki, hvala ti za sve.

Tehničar *BioSpesa* me uzima u naručje i daje mi injekciju. Ne osjećam promjenu, ali efekt bi ionako trebao krenuti za tri dana. Majka ih je molila da bude bezbolno, no rekli su joj da to nije moguće. Raspad mog genetskog koda će neizbjegno donijeti užasnu bol, ali nisu smjeli dopustiti da tragovi pametnog biomona isplivaju u prirodi. K tome, čak je i *BioSpes* mogao biti gonjen za ilegalne modifikacije intelekta poput mojeg, ja sam bio uspješan eksperiment za kojeg se nije smjelo nikada dozvati.

Žao mi je što nismo završili turnir.

Iskreno sam žalio zbog toga, ali ovo je bio jedini način. *BioSpes* će reći da su me teroristi u pokušaju otmice smrtno ozlijedili. Kako inače objasniti da je polufinalist nestao? Svejedno, pitao sam se bi li mogli uspjeti, Majka i ja, zajedno do vrha, najbolji na svijetu. Ako ništa, Majka će barem dobiti priliku za slobodu. Ne znam hoće li se ikada više usuditi roditi drugog biomona, ali sam siguran da neće biti pametan kao ja.

U redu je Majko, volim te.

Vidim kako duboko uzdiše i osjećam da joj se ruke tresu. Iako me rodila, nije me mogla voljeti kao svoje dijete, niti mi je mogla dati željenu toplinu. Oboje smo znali da jednom kad odem da će joj biti lakše jer će velika greška nestati iz njenog života. Svejedno, krivnja ju je izjedala sa svih strana. Greška je rekla da će se ukloniti sama, baš zašto što je neizmerno voli.

Oki... shvaćaš li da si tako kodiran? Razumiješ li da je tvoja ljubav... umjetna?

U redu je Majko. To ne umanjuje činjenicu da se tako osjećam.

Uistinu, to sam i smatrao. Možda bi mi tetka Hana uistinu dala bolje uvjete, ljubav koja je bila *prava*. No, njena osnovna greška je bila što nije shvaćala da sam, iako daleko inteligentniji od ikojeg biomona, još uvijek bio neizbjegno lojalan svojoj Majci. I bila je u pravu, biomoni se ne bi smjeli boriti u areni, no to je bila naša svrha, naš način da uzvratimo ljubav našim trenerima.

Izvode me van iz vozila i, uistinu, pred očima mi se proteže nepregledno plavetnilo. Ocean. Kada sam rekao Majci sve o tetki Hani, dao sam joj svoje uvjete. Majka ih je dalje prenijela *BioSpesu* i plan je bio pokrenut. Nismo mogli znati hoće li se držati pogodbe, jasno sam video u Majčinom umu koliko ih se boji, ali uručio sam im bio teroriste koji su im gotovo ukrali zabranjenu tehnologiju. Moja nagrada je bila tri dana oceana, moja sloboda.

Oki, izgleda da je to to.

Majka me uzima u naručje i korača prema oceanu. Stišćem se uz nju po posljednji put i kažem joj da je volim. Možda je moja ljubav kodirana, ali je stvarna. I znam da Majka koja me drži ne osjeća to isto za mene, ali meni to ne čini razliku. Baš zato sam tražio tri dana. Biti odvojen od Majke na dulje od toga postalo bi neizdrživo. Požalio bih svoju odluku, genetski kod bi rekao svoje i htio bih nazad. Moja volja više ne bi bila uistinu moja, a novostećena sloboda oceana bi se pretvorila u nepodnošljivi kavez.

Majko, u džepu je.

Uistinu se nadam da me nitko iz *BioSpesa* nije primijetio. Trenutak prije nego mi je njihov djelatnik ubrizgao injekciju, sklupčao sam krakove pod plašt, ništa čudno za nervoznog biomona. Prinio sam jedan krak pod kljun i odgrizao vršak.

Boljelo je, ali to nije bilo ništa naspram Hanine boli koju je trpjela za mene.

Taj mali komadić tkiva ima sve informacije o *BioSpesovom* ilegalnom eksperimentu zvanom Oki. Uvijek su bili pedantni u kontroli bilo kakve krađe genetskog materijala, ali nadam se da im neće pasti na pamet provjeriti Majčin kaput nakon što me pusti u ocean. Ne znam što će Majka učiniti s time, vidim da to ne zna ni ona sama. Nema sumnje da će *BioSpes* shvatiti odakle je procurio zabranjeni materijal, ali unatoč strahu, u Majci se također rađao komadić prkosa u ime osvete svoje sestre. Hana i Oki, bića koja su oduvijek tražila od nje da bude bolja verzija sebe. Iako bi bila sretnija bez njih, nije mogla poreći da nisu ostavili traga.

U redu Oki, razumijem.

Polaže me u vodu i oprezno opipavam kamenje u plićaku. Ne znam što me očekuje u dubinama oceana, ali što god da bude, znam da će mi dati mir. Okrećem se po posljednju put prema Majci dok me ljujaju morski valovi. Pokazujem joj V znak. Majka mi kimne, a zatim mi uzvrati V znakom.

Zbogom Majko.

Krećem u ocean.

Marko je u SFeru upao kao klinac, dovoljno davno da ga SFerosauri prime pod svoje.

Kad sam ušao u SFeru prvi put, Krst (Mažuranić op.ur.) me posjeo za stol i pitao, „A jesи ti, mali, čital...“ Ostalo je povijest.

U međuvremenu si pročitao i izanalizirao jako puno, a u doba Borisa Švela si bio i dio Parsekovog „uredništva u sjeni“. Je li došlo doba da se pisati proba?

Bilo je i vrijeme. Ranije sam se brusio na radionicama, ali nisam baš bio zadovoljan rezultatima.

Uvodna scena s pećnicom ti se stvarno dogodila?

Uf, da, ne podsjećaj me! Radije najavimo promociju novog lokalnog podžanra — krkanskog SFa! Ova priča je jedan od primjera...

MARKO ŠTENGL

Hvala na lijepim željama...

Dakle ima dana u mjesecu kada je vrijeme za spontano održavanje higijene, a ne kak raspored stambenih sekcija veli. Višak vremena i želja za zabavom napravili su svoje. Odlučil sam se malo poveselit, ali rekoh rano je, osam dogovoril bum se s malom oko deset. Taman prije smjene, fini početak radnog dana.

Optimizam, dosada i jutarnje bunilo su, nažalost, isto tako napravili svoje, probudil se Glas odgovornosti u glavi i rekel: „Kaj ne bi sredil pećnicu, to je pol vure, vura. Odgadaš od ne znam kada, a pečenka od mesa uzgojenog u tanku je uvijek use-re. Smradom buš otkril da imaš ilegalnu aparaturu u smještaju.“

Izvadil sam Ribmetal za odmašćivanje kliznih sklopova kaj mi je dala ekipa iz održavanja, gumenu zaštitu i krenul optimistično. Špricam bijelu tekućinu svud po pećnici i razmazujem, pa pauza petnaest minuta da proradi i mislim si: „Dobra mera, operem obrišem i to je to.“

Koja. Greška.

Prvo me dočekala smeđa pjena. Kad sam ju počel skupljati, pretvorila se u crno-smeđu leplivu tekućinu kak mazivo.

Zemem kantu s vodom, moram to ostrugat van – ne ide. Rifljaj žicom i ispiri, a opako kiselo smrdi... Uzaludna katastrofa, usrana cijela kuhinja, a pećnicu sam tek načel i nema nazad.

Da skratim... Moral sam sve ponovit još dva puta i ni trajalo pola vure, neg sam jedva stigel pod tuš i na posel na vrijeme. Usput sam od početne ideje šprical-bum-okolo-od-sreće-kaj-fontana-vječne-mladosti, došel do cjelojutarnjeg macanja po vječnoj gadosti. Zabava bu očito bila sam nakon smjene, pa makar otišel u salon na doku...

Posel ko posel je bil rutina, niš ni crklo, dečki i cure su odrađivali svoje i nisam ih moral dovoditi u red. Perspektiva za boljim nastavkom dana je narasla kad sam si potvrdil da me opako snima mala kontrolorka biološkog tereta kaj ja došla pred par tjedana. Kak se ono zvala? Martina Spielfelder.

×

Dragutin Vukić. Kako neugodno. Suze istisnute centrifugom ponjenja, srama, osamljenosti i očaja slijevale su mi se niz obraz. Kako ču dalje raditi s njim? Eto mi kad pokušam biti šarmantna, a koristim trećerazredni vokalni softver da izgovorim njegovo ime na njegovom jeziku...

„Dragu-Tinu Fukic?”

Kako sam glupa! Kako sam glupa! Kako sam glupa! Skoro je pao sa stolca kad je to čuo. Onda je video slušalicu u uhu i techpad sa softverom... i umro od smijeha dok sam ja zbumjeno stajala... a onda mi je pustio engleski prijevod moje hrvatske vokalizacije s njemačkim izgovorom.

„Would you fuck dear Tina?”

Počela sam crveniti od pete skroz do potiljka od srama. Kao sam mogla biti tako glupa i uletavati. I to na poslu. Pobjegla sam od tamo. Bar je bio pristojan u usporedbi s ostalim kretenima. Znao je kako se zovem, znači zanimala sam i ja njega. Ispala sam ili glupa ili očajna ili nesposobna. Ne znam što mi je zadnjih par dana, ne funkcioniram normalno. Ovo nisam ja. Kao da me nešto mijenja. Moram se koncentrirati na posao. Samo da odradim i uvučem se u svoju sobicu. Sutra ču promijeniti smjene da ga ne srećem.

×

Dolazil sam sebi od smijeha od njenog izraza lica i kak je po-crvenila. Okvir duge tamne kose na njenoj bijeloj koži sam

je naglasil crvenilo i oči kak se šire i rastu od užasa dok ih je probala nekak skriti. Bila je tak slatka i smešna. A ak se tak crveni, mogla bi biti i vatrena. Poslal bum joj poruku i onak slučajno ju dočekal na izlazu... Moram ju umiriti, inače opet lutka silikonka u salonu do prvog partya, a plastika čini jadnika.

Bip-tut-bip.

„Ublažavanje duševnih boli AFTERom nakon posla? Ja častim kao isprika.”

×

Nevjerojatno. Sad me i zove na cugu. Ignorirat ću ga. Pripremala sam se za svemir, ali ne za to koliko tu ljudi polude. Nema normalnih, žena ni muškaraca, svi ili piju ili se jebu da ispučavaju stres ili oboje. Šta raditi? Video feed, odvratni saloni i kockarnice, Alcoholic Fermented Tonic Esterified Refreshment za ‘opuštanje’? Kako ću preživjeti ovo? Preda mnom je sto i pedeset tjedana do povratka...

×

Red je uvijek isti. Izlazak s posla je strogo kontroliran. Šugavi Corp je instaliral monitore i špigne da pojača osjećaj promatraanja, kontrole, neugode, izloženosti i pritiska da te svi gledaju. Prvi idu van carinici, onda moji š-tehiji i biolozi, onda mi iz nadzora i upravljanja, a na kraju naši kontrolori iz corpsa s murjom. Bez veze, šverc i onak prolazi drugačije kao i uvijek. Mrzim te ekrane i kak nas snimaju i pokazuju u tišini. Neda mi se gledat tuđa jajca i pimpeke kada vide ispred sebe žensku u vrsti na pregledu. Fuj, kak zoološki vrt.

×

Zamrzila sam Talijane zbog kontrole na kraju radnog dana. Vjerljivo im dok su mali svima mama stisne jaja, pa kad narastu mogu samo biti neugodni, glasni, sliniti ili drpati. Ne mogu se naviknuti na to da me svi gledaju ogoljenu skenerom. Nikako. Mogli su bar staviti odvojene screenove, ovako svi vide sve. Dio radnika to koristi da se pokaže drugima. Kasnije se nađu. A Pietro bulji.

Kako sam se osramotila danas, valjda Dragutin neće gledati danas prije nego zamijenim smjenu, inače zatvara oči kod skeniranja.

×

Riiiiing. Zvono za kraj pregleda pokrenulo nas je van. Uspel sam se zgurati u njenu grupu. Eno je! Opet se crveni slatkica mala...

„Hej Martina!”, nastavila se crvenit, ja bum se razletel od smeha.

„Bok...”

„Oprosti za ono danas, dovel sam te u neugodnu situaciju. Ni baš bilo profesionalno, a ni fer jer si tek došla... mogu to resetirat s cugom da se iskupim?”

×

Karanje nije varanje! Ne mogu vjerovati. Četiri sata cuge s, kako je ono rekao, Dragecom? Parenje je varanje? Ako frajer napravi dijete ovdje, mora ga sufinancirati dok dijete ne može putovati na Zemlju. Zarobi mamu i sebe u svemiru jer nigdje drugdje ne može zaraditi toliko da financira dijete tu. Ako ženska zarobi tipa s djetetom, on puno manje šalje na Zemlju, jer djeca ovdje koštaju u parama, ali i vremenu za koje ti produže boravak u svemiru. Ako rikneš u svemiru, dijeli se lova na cijelu obitelj, zakidaš one na Zemlji i ove ovdje.

Karanje je barenje? Navodno nitko nema vremena jer ne znaš hoćeš li se vratiti s iduće ture van stanice, pa je bolje zabaviti se i isprobati, jer ako je OK možemo dalje ili duže. I još sto stvari... Moram to prespavati. Kud sam došla? S kim imam posla? Ako je polovica od toga šta mi je napričao istina poludjet ču tu, a on, on ovako sirov je premija civilizacije. Ali ima pravo, Svemir mijenja nešto, više mi je seks na pameti nego ikad u životu.

Idem spavati.

×

Jebem se v glavu škrtog. Jebem ti žene. Jebem ti salon. Opet bum karal lutke i silikon. Baš sam ju moral pitati zakaj je tu i kak je došla? Dobro jesam, jer pristojno je i to, nisam moral držat tečaj umjesto da fukam, a ta niš ne kuži. Došla bu kad doživi ovo pačeničko mjesto za plaćenike, kad bu shvatila da je to kaj sam joj rekel istina.

Dobro, nisam ni ja bil manje naivan kada sam u Ličanki 1 potpisal ugovor da si riješim doživotno egzistenciju s toplicama u Zagorju, a ona? Potpisala je kamatu od osam posto na kredit

za školovanje i sad se vadi nakon pet let na skupljeg studija biološkog dizajna organizama. O-čaj, al bez čaja jer ga tu nema.

Kaj je slobodno od lutaka... Neka egzotika... neću životinje, al nekaj živahno...

Realno, nismo imali izbora, rat u kojem smo rođeni se svršil kak se svršil. Dvadeset posto ljudi pobrisali su projektili i nuklearna jesen nakon rata Indije i Kine oko Afrike. Četvrtinu populacije, bokčiju, stare, bolesne, slabe i gladne je obrisala Indijska prehlada. Mi smo ostali živi i još uvijek zviška zbog potpune automatizacije kaj se dogodila, kak i miljoni drugih kaj su trebali posel.

VR scenarij, Arapska noć? More...

Moji su prodali sve osim komada s toplim izvorom da me pogurnu kroz školu. Baka je to dovršila nakon kaj su moji umrli, a onda i ona za njima. Tinini su riknuli na kraju osnovne, spasili ju je lokalni pop kaj je vodil sirotište za takve... Sve je morala sama. Koja kurčina od života.

Programske postavke BDSM... More...

Konglomerati korporacija organiziraju ekonomiju, drže skoro sve i sa svim upravljaju. Politika i država je farsa za bedake. Organiziraju život u obliku četiri države s vojskama koje mogu razvaliti udružene korporacije, pa su kontragevih konglomeratima. Jebeno. Sve vodi deset posto pametnih i sposobnih, nebitno jesu na strani konglomerata ili države. Oni umru sa sto dvajst i plus godina.

Trajanje... ma nek bude vura.

Mali ljudi žive u iluziji zabave, i zaprav su potrošni i još ih je preveć. Umru sa šezdeset let, a višak se još uvijek šalje u svemir, u bržu smrt od zračenja. Mi od nedavno imamo Bioprotect koji nas štiti, valjda jer nemamo zviška kak drugi. Ne dam da me jebu. Neda ni Tina, zasad ni meni. To nam je zajedničko. Hoću stvarati, živjeti. Želim više, želim duže.

Uloge... Čovjek neutralan... lutka 1&2 submisivna, lutka 3 dominantna.

Koji dan. Od pećnice do edukacije. Bez zajebancije i ejakulacije. Pizdumaterinu opet pričam sam sa sobom kad nemam s kim, ajd bar bum se rješil stresa.

Tjedan dana smjena... počela sam voditi audio dnevnik, jednom za budućnost da ne poludim. Stavili su me na dodatnu obuku za ljude koji ulaze i izlaze. Imam bijelu uniformu, srećom. Zaziru od mene ili su agresivni, ali uglavnom se raspadaju na nebrojeno primjetnih i neprimjetnih načina. A ovdje je dobro. RUEUAR i Konglomerat korporacija pod njima imaju Bioprotekt i živimo bez štete od kozmičkog zračenja. Bar neka korist od ujedinjenja Arapa, Rusa i EU nakon 'pročišćavanja', odnosno eksterminacije. Tako su i dovodili u red višak populacije, pa imam šansu za život nakon ovog ugovora. Jadnici iz Kanadskih Amerika, Kineske Australije i Afričke Indije nisu te sreće... Kina je osvajanjem Australije postala mekša, gotovo pazi svoje stanovnike, sada samo viškove šalje u svemir, gotovo bez zaštite. Afrika je fasovala... Indijci su ju osvojili, a da ne istrijebe život na kontinentu, uveli su podkastu parija – crnce.

Hvala ti Europo. Hvala ti na bakteriji što si nam ju dala ruskom rukom u gradnji postaja na tvojoj uglađenoj površini. Hvala ti ludošti, gluposti, nepažnjo i ilegalnom alkoholu. Hvala ti o govno vječito, nikada se više neću buniti da smrdiš. Hvala vam svima na životu. Dugujem zdravlje bakterijskom mutantu iz tankova crne vode u koje su pijani russi nalili uzorke izvađene ispod kilometara Europine kore. Pritom su debili krivo varili i stvorili džepove prije sterilizacije i reciklaže, a budala od projektanta nije pazila da tankove izolira od radijacije. Rezultat nakon pet godina evolucije pod zračenjem? Bakterijski hibrid ljudske mikrobiote i Europine mikroflore. Otporan na zračenje, luči nešto što se još istražuje, ima protektivna svojstva od radijacije za stanice s ograničenom regeneracijom oštećenog tkaiva. Alexander Fleming II. Malo su ga moji profesori prilagodili, a konglomerat je upro svom silom da ga se proizvede i eto.

Bioprotekt u našoj mikrobioti. Ujedno i moj glavni posao. Da povratnike na Zemlju čistim od njega. Vidjela sam par prebjega između korporacija koji nemaju bioprotekt... Danas je bio jedan iz Kanadskih Amerika... Standardi mi nisu dopustili drugo... Poslala sam ga na Jupiterove crpke za vodik... Tražila sam nešto zdravo u njegovom tijelu... Oči. Njegove oči dok sam izgovarala: status – C. Presuda. Nema povratka na Zemlju. Ne može zaraditi za obitelj zbog koje je otisao jer je pod drugom državom pa je plaća trećina od naše i nema zaštitu ugovora za odlazak u svemir. Može samo raditi da plati egzistenciju ili se nadati da će skupiti novac za povratak na Mars. Sa svojim oštećenjima, nema vremena, može raditi jedino na

brodovima koji grabe tekući vodik s Jupitera. Smrtonosan posao za očajne, lude ili otpisane. Drhtaj mu je prošao kroz tijelo i srušio se. Oči. Pogled u očima prije nego je izgubio svijest, oči mrtve životinje, mrtav u živom tijelu. Ubila sam ga. Tehničari su ga odvukli. Osvijestit će ga. Stiže zadnji, petnaest minuta do kraja smjene. Učim što je rad na korporativnu normu.

×

„Tina! Tiiinaaa!”, stavio mi je ruku na rame okrenuo me i pogledao u oči. „Jesi ti dobro?” zvučao je iskreno brižno.

„Ma da, da, jesam...”, smeteno sam mu odgovorila.

„Jesi kurac dobro, treba ti alkohol. Kaj se dogodilo?”, odvukao me u prvu birtiju i natočio AFTERom. A onda sam prosula dušu. Šutio je i slušao. Čudno. Do sad je uvijek imao nešto za reći.

„Cuga ti nebu pomogla. Ideš k meni na doručak, imam po slasticu za ovakve situacije, a nakon toga put pod noge kam god hoćeš.”

„Ma ne treba. Sve je ok. Dobro sam. Hvala ti”, pokušavala sam zadržati distancu.

„Ne seri. Besplatnom doručku se ne veli ne.”

Bio je nekako je šefujuće pažljiv, ne znam, noge su me dovele do njegova stana. Alkohol i umor spustili su mi barijere, osim toga doručak nije večera. Dok je otključavao bezlična vrata identična mojima shvatila sam da smo u istom dreku. A onda me opio miris. Šok, halucinacija, nevjerica? Koliko sam popila? Šta mi je stavio u piće? Hoće me silovati? Stajala sam nepomično na vratima, potpuno zbunjena, a on me uvukao komentirajući da se pokrenem jer će dobiti globu ako netko nanjuši i prijavi. Kiselo zelje. Miris kiselog zelja i pečenja. Suze su mi krenule niz oči. Mamina kuhinja. Miris doma od pred deset, petnaest godina. Ovdje. Kako? To ne postoji tu. Koliko to košta? Transport sa Zemlje? Crno tržište? Ma nema on novaca za to. Koji kurac?

„Tu si moreš metnut stvari, ja idem izvaditi klopu i escajg. Ma znaš kad sam te videl na holu onakvu van sebe, ojađenu, pa šok od privikavanja na Europu. Ne znam, mislil sam si da bi ti dobro došla domaća kuhinja. Pomogne to, digne raspoloženje.”

Stavila sam stvari kraj ulaza i krenula u heksagon dok se on vratio po kuhinji i slagao stol za dvoje, nije me video ni doživljavao... Gledala sam skromni prostor identičan mojem. Suze su ispirale napetost i teret zadnja dva tjedna od kad sam ga zadnji put vidjela.

Izbacivale su absurd istinitosti svega što mi je ovaj sirovi dobrica ispričao. Ispirale su grozotu da zapravo ljude šaljem u smrt...

Imao je sliku obitelji. Jedini ukras. Dvoje braće, roditelji i valjda baka. A onda je navrla tuga, tuga za mojima, tuga od samoće, tuga iz slabosti. Dragec je u jednom dahu mljeo u pozadini.

„Ti si iz Münchena, to je Bavarska, trebali bi jest kak mi Zagorci, restani krumpir, pečenje, kiselo zelje... Tak mi je baka pričala: *Dobra hrana lječi sve rane, a rasol ih dezinficira*. Zato ti je sinek kiselo zelje hrana za bog bogova. A dobre je i za zatvor i žgaru. Imala je praf. Meni ti je to da se popravim, a bil je naporni teden. Nadam se da bu ti fino.”

Okrenuo se, pogledao me onim živahnim očima i počela sam plakati. Zamrznuo se otvorenih usta s krpom i tacom u ruci, a onda me nespretno zagrljio. Držao me dok nisam stala, u tijelu sam osjetila kako me prožima zvuk basa njegova glasa...

„Ajde, ajde sve bu u redu. Ti se skupilo... Al' bilo bu dobro.”

×

Klopu sam metnul u pečnicu na tajming da me dočeka doma toplo nakon smjene i još sretnem Tinu! Doručak i desert. A onda Tina. I još Tine. Kaj da radiš sa ženskom u suzama, to mi nikad ni bilo jasno. Nekak sam ju smiril i sjeli smo za stol i počeli jesti. Klopa mi je baš uspjela, a i spika. Doručak uvijek upali, djeluje nevino, a onda... Hopa! Selimo se na trosjed i juhuhuuuu...

„Mmm... dodži... daj...”, ja se namještam ona se izmiče. I njen super pametno pitanje „*Kaj radiš ti?*”

„Pa, seks.”

Okrenula me na leđa i sjela na mene.

„*Ne u guzu.*”

„A ne, ne, ne bumo tak, pa da ostaneš trudna, no way. Tvoje slatko dupe je jedina opcija. More i moje”, koji antiklimaks, jebote, neću slučajno dijete al' nemre sad ovo propasti.

„*Ma imam zaštitu i podvezana sam, imam potvrdu.*” Nadrkana je, pomislio si je Dragec.

„Imam i ja potvrdu da sam podvezan, pa nisam, jer nedam jajca. Ne vjerujem dok ne vidim”, popizdila je na ovo, ako me sad ne ubije nebu nikad. Ostal bum suha kurca jebemu...

„*I kaj sada?*”, uvrijeđeno mi je izgovorila Tina.

„Ma ne brini, nauživali bumo se jedno u drugom... Idem po igračke...”

×

Nakon pola sata ležali smo, sretni, opušteni, spokojni, znojni i iscrpljeni jedan kraj drugog.

„Dragec?”, mazno sam prebacila nogu preko njegove i polako ga milovala stopalom.

„Reci?”

„Kako si došao do potvrde?”

„Zakaj? Kaj buš me prijavila?”

„Ma ne. Nije mi jasno. Hrana koje nema nigdje, ilegalna aparatura u stanu, bezopasna pećnica, ali... Lažna potvrda... Tko si ti zapravo? Mafija? Policija u civilu? Što? Jel' me regrutiraš?”

„Kaj ti je? Ma ne!”, nastavio mi je uz nemireno objašnjavati. Šljakam na dokovima u tehnici i nadzoru, vidim sve kaj ide u stanicu i van iz nje. Jednostavno je. Znam puno ljudi jer sam na takvom mjestu, a ovdje uvijek svatko treba nešto. Sam spajim ljude. Ne uzmem ja nikavu zaradu, a kak ja pomognem drugima tak pomognu i meni.”

„Dragec ti si fikser...”

Sad se izbezumio

„Ma ne, si luda! To je kriminal! Ekipa na hidroponici se igra s uzgojem povrća zbog porasta broja djece da mali imaju OK klopu. Imale su problem s nekim dijelovima, pa dok to dojde od korporacije, sto godina... Povezal sam ih s nekim mojim tehničarima i riješilo se.”

Premjestio se i sjeo po turski. Ovo će trajati...

„Dale su mi eksperimentalno zelje, mislim išlo bi u reciklažu jer nije dobro za malu djecu, dobil sam i lactobaccilusa i malo acetobacteria i skisal sam si par glavica. Curka od jednog mojeg je ostala trudna, pa da ne zapnu tu deset let spojil sam ih s ekipom iz zdravstvene koje znam prek sanitacije pa se riješilo spontano. Mali mi je instaliral pećnicu. Tak i ovo sad... Znam super dečka s ultrazvukom da pogledamo dal tvoje kuglice stvarno blokiraju jajovode i sretno možemo dalje. Kemijska kontracepcija baš ne radi pouzdano u zadnje vrijeme, zato analno... al dobro, ak treba podvezal bum se i ja, pa bumo oboje imali kuglice.”

„Dragec to je mafijaško crno tržište roba i usluga uz blagoslov korporacije.”

„Nisam kriminalac! Ne uzimam novce! Šta je loše u tome da mi život bude ugodniji u ovom pačeničkom mjestu? Ne pijem, ne drogiram se, ne razbijam i mlatim, dobro saloni s lutkama i to, al nisam loš čovjek.”

„Pa ti stvarno ne kužiš?!? Jebote ili si naivan ili idiot. Nisi loš čovjek, upravo suprotno, ali daj shvati. To je kriminal. A svoje jajovode ču ti pokazati kod mene u ordinaciji u idućoj smjeni i gurnuti ti žicu s vatom do prostate da te testiram na sve.”

„Ok..., jebote, imaš prav... Bu to bolilo? Čekaj, pa ti se brineš za mene!”, Šljas! Doletio mu je šamari okrenuo mu glavu. Ne znam zašto sam to napravila pa sam ga primila za uši, i poljubila ga kao ispriku.

„Pa ti shvati žene”, promumljaо je kad smo se razdvojili.

×

Puno djece... Kuglice... kemijski implantati ne rade dobro, više trudnoća. Jebežljiva sam kao kurvice iz srednje škole, a zakačila sam se na krelca. Dobrog krelca i pažljivog, a ima nešto i u njegovom ku... Evo čak počinjem pričati kao on. Sama sam mu ponudila da me pregleda... To nisam ja. Dobro je da šamari rade, to ga dovede u red i čudom se ne buni. A šamar bi dobro došao i meni šta radim...

Svemir i Europa me nisu mogli promijeniti, ne tako brzo. Rekao je da mu je trebalo godinu dana da popizdi za seksom. Pred godinu dana su uveli Bioprotekt. Jebote moram provjeriti hormone.

×

Bip-bip. Opa, Tina! Stvarno je zagrizla. Mjesec dana ševe, a nema stop... Kaj piše... „Moramo ozbiljno razgovarati dodi k meni”, ma nije trudna, kaj se hoće ženit?

×

„Bok Dragec, udji.”

„Dobro, kaj je bilo?”

„Dragec, Bioprotekt nas razjebava.”

Šutio je.

„Jebe nam hormone i jebe nam mozak, doživljaj sebe i drugih. Naseli se na sve hormonalne žlijezde u tijelu i napravi okolinu preplavljenu hormonima povoljnju da se više razmnožava, usput potiče

plodnost i jebežljivost domaćina. Što da radim s tim... To nigdje ne piše. Da prijavim državnom inspektoratu?"

„Ne! Si luda?! Čekaj ne kužim... Svi bi se jebali jer ih Bioprotekt raspomami da bi se on umnožavao, a razmnožava i nas?”
„Da.”

„Ahahahahahah Jebi se i živi, ili crkni od radijacije ahahaha...”, Šljas! Morala sam ga odvratiti sa zezancije.

„Auuu. Dobro kaj ti je, pa di je problem... Ijudima i bakterijama je lijepo i korisno hahahaa...”, Šljas. „Auuu!”

„Pitala sam te da li da to prijavim. To nigdje ne piše u nuspojavama, ni u jednim podacima istraživanja sigurnosti preparata, a država to provjerava do bola.”

„Ček, ček, ček. Tog nema u knjigama?”

„Ne.”

„Šuti o tome. Korp mulja nekaj s tim. Ne bi bilo prvi put. Moramo saznati kaj je i dal’ nas truju... Možeš to provjerit? Mislim da se mi očistimo, zaštićeni smo tu dost dobro, puno su popravili zbog djece. Rešil bum da ne idem van... i tebi ak hoćeš.”

„Provjerit ću detaljnije, za sada nema ničeg, ali ću pratiti, i neću se čistiti, s tim riskiram da si skratim život ako nisu dosta zaštitili... A nisi ti prestao... s kriminalom...?”

„Ma jesam, ovo je drugo, život. A ti bi isto htjela bit sto i dvajstгодишnjakinja?”

„Pa zato smo tu... dug život s više para... Zato sam ugradila kuglice. To je jedino sto posto sigurno, a dolje je jeftinije.”

×

Da je bar malo sporija s tim šamarima, svaki put me iznenađi, ali je slatka kad se napizdi. Sam da mi to ne napravi pred drugima. Ima pravo oko čišćenja... Ne treba im vjerovati. Kak god, korp niš ne radi stvari slučajno... Zakaj su jednu verziju dali državi, a dodali jebanje u formulu? Ajd da krenem od kraja. Rezultat su djeca... RUEUAR nema problem s populacijom kao ostale tri države. Svemir je sifon za mali višak i kriminalce...

Cilj nije povećanje populacije na Zemlji, ak se vraćaju, vraćaju se bogati s djecom, to je premalo da destabiliziraju državu. Morti cijeli konglomerat ratuje s drugima, al to bi znali... Aneksi ugovora o djeci i povratku, pravila o finansijskoj brizi došli su nakon Bioprotekta kad je državna kontracepcija počela

štekat... Raste populacija i trošak za nju... Dugoročno pada trošak rada i transporta gore-dole, usput jebu državu da im podmeće... Napadni da zakamufliraš... Kaj je pravi cilj? Dugo-ročni rezultat je veća samodostatnost, autonomija i veći trošak.

Cilj je Konglomerat država u svemiru kroz trideset godina! Mogu Zemlji baciti asteroid na glavu jer nebuju trebali ljudi, niš sa Zemlje. Jebote. Uzgajaju nas da se otmu kontroli države! Moram sam provjerit energetske projekcije i planove izgradnje, Martina bu ostalo i ak se poklapa... ovo ni za poruke, moral bum do nje.

×

Riiing. Zaboravila sam na Drageca! Atif je još u kupaoni. O sranje.

×

Pa baš mi je lijepo to objasnila. „Šta se duriš, karanje nije varanje, i ne parimo se“. Nemrem niš reći na to, sve stoji, nismo skup, al nisam to očekival. Ne od nje, ne nakon šamaranja. Ni zgleđala da je taj tip, ili ipak je. Ili Bioprotekt čini svoje. Bar sam pregrizel jezik i nisam joj rekela da se bari okolo.

Sve se potvrdilo, razvoj prati projekcije djece, a ne stvarne potrebe, a Tina tvrdi da nema drugih bioloških posljedica.

Sve je tajno. Kontrola ni eksplizitna, al je maksimalno rigorozna, a za šest mjeseci sam gotov. Ništa od jebežljivih žena dole... osim ak nekak ne prebacim to na Zemlju. Tina nikad ne bi pristala, odjebala me danas. Jebi ga... Idemo dalje, odradi, a onda... Opet salon. I opet pričam sam sa sobom...

×

Dragec se ne javlja. Prošla su tri mjeseca, a ja sam postala biljka... Dosta mi je biti cvjetić. Muškarci slete i odlete, samo bi skupljali med. Fuj. Na kraju je Dragec najnormalniji. A njemu sam servirala njega samog, zapravo njegovu vlastitu glupu spiku. Izgleda da mu je ipak bilo stalo i htjela bih ga vidjeti. Možda na ‘zabavi’, rekao mi je da ide na to korporativno sranje, a i dobila sam poziv koji se ne odbija...

Nedavno su radnicima produžili smjene Europa-asteroidi-brodovi. Uveli su trajni boravak na Europi. Čak mi je i lakše kada duže gledam ista lica. Čak postoje prostori za život parova iz kojih se ne čuje kad se netko... Kopiraju i prilagođavaju moshave i kibuce od pre sto pedeset godina. Neki su napravili obitelji, to mi je zastrašujuće,

ali mijenja se sve. Do nedavno živjelo se iz torbe i uz sljedovanje potrošne robe. Dio ljudi više ne živi tako. Europa postaje stanica o kakvima sam gledala filmove kao klinka. S Dragecom sam možda mogla živjeti ... ali to je gotovo.

×

Zabava! Čekal sam ovo cijeli mjesec. Konačno neki novi ljudi. I dogovor s Giannijem da popravim bilancu. Ni loš, Rimljanin je, valjda je zato civilizirani mafijaš. Kak je ono išlo Palantin, Aventin, Kapitolij, Kriminal,... Kviral, budalo, Kviral! Jebote još bum se uvalil u sranja umjesto da smo si dobri. To me zajebala Tina s tim kriminalom... Majke ti, ja o njoj, a ona tu! Šta će, kog jarca, svetica u razbojničkoj špilji? Zapravo, tko ju jebe neka i priča s njom. Ja sam ostao na suhom tu, a prestaje suša kad se nešto kuša... Ignoriral bum ju...

×

Život je dobar, topao i lijep, danas idem kući pjevajući, a mogla bi se utopliti i rupica od moje sobice na neki period s ovom novom curkom. Kak je ono rekla... Jevgenija. Odradil sam i dogovore s talijanima odnosno mafijom. Je ilegalno, al' još kratko sam tu, a onda moje toplice med bregekim i lijepi život.

Prij spavanca putna FTERA. Koje glupo ime za cugu jer su dodali okus... Daj mi jednog Fteraj...

„*DDDragec vvv vodi me doma*”, oči su joj fiksirane ravno, zjenice ko’ filđan pun zoca, bez kapi krvi u licu, usne nakaradno crvene... Ukočena, al se kreće. „S čim si se ti urokala, pa tu nema droge, kaj si si zmiksala lijekove?”

„*Mhmolim te...*”, izgovorila je to jedva čujno. I gledala me u oči. Tina. Opet Tina.

„A u kurac. Idemo”, uzeo sam ju za ruku i izveo van. Šutjela je putem. Nije me puštala. Ušli smo doma.

„*Dragec, zvučna izolacija stvarno radi?*”

„Radi.”

U trenu tišine odbljesak svjetla u obliku mjeseca zasjao je na suzama koje su joj napunile oči, a onda su stigli jecaji. Raspala se. Zagrljio sam ju. Stajali smo tako i držao sam ju koliko je trebalo. Tina. Jebote kud baš nju od svih drolja tamo...

„Tko?”

„*Pietro.*”

„Do kraja?”

„Pobjegla sam. Nije dokazivo.”

„Javi da si bolesna”

Klimnula je.

„Hoćeš ostati tu?”

Klimnula je.

×

Ispričala mi je sve, cijelu scenu, Gianija koji joj nudi posel, kaj naravno ni skužila i kak ju je mali smrad pokušal silovati kad je Gianni otišel. S talijansko-ruskom mafijom se ne zajebava, a Pietro je bil smrdlivec kojeg ni oni nisu podnosili, al su ga trebali. Ni joj se svidjelo neke stvari kaj sam joj rekел, ni kak, ni da mi je ona to objasnila s time da sam kriminalac... Ipak nasmijal sam ju kad je saznala da je pećnica postala legalna. Ostala je cijeli dan kod mene i idućih pet, kolko je uspjela zavalit ekipu za bolovanje. A onda smo morali posložit stvari.

„Tina, jedini način je da ga zamijeniš. Nema druge.”

„Želim da pati. Jako. Dugo. Ne mogu na skener kad znam da je on gore. Ne mogu to.”

„Znam, al u paketu ide, kak ti veliš, kriminalni dio. Bez toga Gianni nikad nebu pustil Petra, kolko god mi dugoval. Godinu dana traje da mu njegovi pošalju novog i šest mjeseci obuke tu. Kad ga zamijeniš tebi to krati ugovor za godinu dana, ja tolko produžim, zajedno idemo dole i živimo sto dvajst godina.”

×

Dosta mi je mjerkanja drugih. Dosta mi je snalaženja i krpanja. Dosta mi je ponuda mala ševit ču te i spasit ču te. Dosta mi je prevare i dužničkog ropstva. Dosta mi je odrađivanja za puko preživljavanje i možda malo mira. Dosta mi je lažnih prijatelja. Dosta mi je biti tuđa lopta. Dosta mi je pravila koja vrijede za mene, a ne za druge. Dosta mi je iskoristavanja. Dosta mi je nepovjerenja. Dosta mi je da na kraju ja stradam. Dosta mi je mog poštenja. Dosta mi je slabosti. Dosta mi je srama. Dosta mi je straha. Dosta mi je tuge. Dosta mi je samoće... Dosta mi je svega. Super, sad sam se opet rasplakala.

Dragec, uz sva svoja sranja... Pošten je, bar prema meni, a ovdje je to luksuz. Jedini me nije pokušao iskoristiti. Ja sam na neki način njega, samo on to ne razumije. Moram odlučiti... Vlastiti labos,

postati dio konglomerata kada stvar naraste. Dobar život. Što imam za izgubiti? Samo doživotni progon u svemir s Dragecom.

Par dana s Dragecom zapravo je ispalo jako ugodno, stvarno me pazio, ali je krenuo i planirati...

„Ok Dragec, stvarno ne mogu više, detalje koje sad vadiš, cijeli tјedan pričamo o tome, daj da to konačno završimo.. Plan je ovakav. I molim te, odgovaraj samo sa da ili ne. Jel jasno?”

„Da”, ukipio se i poslušno klimnuo.

„Prošvercamo Bioprotekt na Zemlju, sagradimo toplice koje potiču nagone jer ljude filamo ‘Jelbalnikom’ da se dolaze k nama...”

„Da.”

„Ja bi ga trebala prilagoditi da je samo afrodizijak, da nas korp ne sjebe.”

„Da.”

„I ti bi uložio u toplice i labos, a ja bih trebala odraditi sve. Kad skupimo lovnu vratim ti za labos i moj je, a do tad je tvoj ako ga hoćeš prodati ako posao propadne. Patent na tome kako si ga nazvao, ‘Jelbalniku’ je zajednički.”

„Da.”

„Švercamo ga skupa i oboje najebemo ako krene krivo.”

„Da.”

„Ja preuzimam Pietrovo mjesto kojeg ćeš ti preko Giannija ma-knuti, i umočiti se u kriminal kao i ti da bi se riješila svih sranja.”

„Pa dobro, nemoj sad tak oštro, ali da.”

„Sva zarada je pola-pola ugovorom definirana kad se spustimo, prije nego počnemo išta raditi i svatko ima svog odvjetnika ili se ženimo prije puta dolje pa je sve pola pola jer je bračna stečevina?”

„Da.”

Stvarno je smiješan, kad se nabrije i pun je iščekivanja i optimizma. Izgleda kao kokeršpanijel koji čeka pseći kolačić.

„Na početku smo na crnom tržištu gdje ja kontroliram količinu, a ti distribuciju, pa znamo koliko love ulazi preko toga i opet po pola. Paralelno legaliziramo to kao biljni pripravak i dobijemo dozvole, a onda opet po pola... I živimo sto i dvadeset godina jer postanemo dio konglomerata.”

„Da.”

„To je potpuno ludo, si siguran da će proći?”

„Vidi ju sad. Kak da ti objasnim?”, sav se uznenirio, tak je sladak. „Jebem ju glupu, kak da joj objasnim, silovati će ju ono govno prokleto...”

„Pristajem”, nije me čuo.

„Ne ide drugačije ovo s Giannijem, ne mogu Pietra riješiti... Ovo ostalo manje je bitno... al' ovo ne mogu.”

„Pristajem!”, Potpuno se zbunio jadan, valjda je čuo da se hoću udati za njega...

„Molim? Pristaješ na što?”, ozarilo mu se lice „I na brak?”

„Da. Pristajem na sve.”

×

Gianni je bil trocjevka. Jedna cijev za konglomerat, jedna za državu i skriveno punjenje koje ispaljuje kuglu u oko bedaka koji nišani, ak ne zna kakvu pušku ima. Lijepo me saslušao. Razveselil se kad sam mu rekao da smo Tina i ja skup, al' kad sam počel priču o zabavi, u sobi više ni bilo Giannija. Razgovaral sam s kugлом i punjenjem. Usro sam se živ. Rekel je da mora razgovarati s Martinom.

×

Nikog nisam ubila, a prošlo je pola radnog vremena, smjena je dobra. Tjedan je dobro počeo, nije bilo Pietra u smjeni, a kasnije idem do Giannija, čuli smo se i kratko me pitao da li pristajem na napredovanje i rekao da dođem. Idući... Šta je ovo? Dva krkana u uniformama državne policije ušla su s trećim sitnim tipom. Pa ne piše da je ovaj kriminalac.

„Martina Spielfelder?”

„Da.”

„Vodite ju.”

Ispitivali su me. Prolazili su kroz sve što sam radila od kada sam došla.. Tražila sam pravnog zastupnika. Rekli su može ako otvore istragu o meni. Ostavili su me satima u prostoriji s jednim stolcem. Bila sam luda od straha.

Ponovno su ušli. Glavna tema Pietro. Što radi, kako, kada. Proslula sam suze dušu, sve. Sve sam im ispričala, kako me pratio na skenerima, šta mi je napravio na zabavi, kako me Dragec sklonio i pazio. Da smo skupa. Dio o Gianniju sam preskočila. Opet su me ostavili samu.

×

„Dragutin Vukić?”

Ajoj. Murja.

„Izvolite?”

„Vodite ga.”

Šuti, samo šuti. Bil bum dečko plavi. Neka oni pitaju i traže. Uvijek prvo gledaju dokumente, a onda klepe čovjeka. Pitali su za Pietra. Pitali su za Tinu. Potopil sam gada. Pretresli su mi sve u zadnjih šest mjeseci. Sada ruju dalje. Sam da me ne pošalju na preradu asteroidne rudače s ubojicama i silovateljima.

×

Kava na stolu!? Papiri i olovka! Zakaj nju dovode? Kaj me muljala da nije umočena? Gleda i ona mene zbumjeno, pokazuju joj da sjedne.

„Martina Spielfelder? Dragutin Vukić?”, birokrat je razmjestio papire pred nas.

„Da.”

„Nad vama je u sklopu istrage nad cijelim vašim odjelom pokrenut nadzor i provjera posljednjih devedeset i šest sati. Utvrđeno je da vi kao odgovorni niste narušavali državni poredek, ni kršili propise na način koji bi bio zapriječen zakonom i drugim propisima o poslovima koje obavljate. Također potvrđena je vjerodostojnost vašeg iskaza u odnosu na Pietra Fidulija.

Ukoliko ste suglasni, potpišite nepromjenjiv iskaz u postupku protiv počinitelja te će ga se kazneno goniti i po tom pitanju. Druge veze vas i okriviljenika nisu utvrđene van nužne radne uloge, te ste slobodni ići.”

Hodali smo šutke po tranzitnom holu neko vrijeme. Nisam mogao podnijeti čekanje da ona progovori.

„Tina jesi dobro?”

„Aha”, samozadovoljno mi je odgovorila.

„Idemo proslaviti kod mene, sad kad imam papir da nisam kriminalac...”, Šljas!

Pljuska je doletjela neočekivano i uobičajeno brzo, a tak smo i stigli k meni. Sex je bil nevjerojatan. Batine, ako se to more tak zvati kad Tina podivlja, isto tak. Giannijevu plastičnu pločicu s porukom ‘dobrodošli kući’ srećom smo otkrili kasnije. Imala je malo zlokoban prizvuk jer je bila datirana dva dana unapred.

×

„Dobro dragi moji. Sve smo dogovorili. Dragec ti si tu gdje jesi. Tina ti ideš na Pietrovo mjesto. Novi ugovori idu još godinu

dana. Isplata za dodatak u liku kupovine imovine na Zemlji. Osim ako vam se ne ostaje duže?”

„Ne, ne...” i „Hvala Gianni”, izgovorili smo istovremeno.

„Uvijek se možemo dogovoriti oko svega. Pietru to nije bilo jasno. Šteta, ali lijepo ste mi pomogli oko toga. Dobra opća edukacija da nikom ne padne na pamet da me makne. Vi ste sada čisti pred državom i korpom. Čujemo se kad vas trebam.”

×

„Dragec to je jedini način. Ne ide drugačije. Imamo još mjesec dana do odlaska. Mora biti sada”, već sam bila lagano nervozna.

„Neću. Bilo kaj drugo, OK?”

„Budalo jedna”, stvarno mi je dizao tlak. „Ne mogu sama sebe operirati, a drugo mjesto implanta nema opravdanje i iskočit će na skeneru.”

„Ne. More zub?”, pokušavao je pregovarati bez pravog žara očito stjeran u kut.

„Dragec...”, duboko sam udahnula da ga ne pošaljem u kurac i koliko sam mogla, mirno nastavila. „Zub mora zubar... Čak i da zamuljaš Zub, ne mogu mijenjati tvoj karton retrogradno”, stvarno je zahtijevao strpljenje i objašnjavanje kad bi upro ovako... „Ni zubar, ni Gianni, a tek on ne smije znati, korp je angažirao mafiju da hvata lopove da ne ukradu Bioprotekt.”

„Kvragu. Ne dam jaja.”

„Po N-ti put. NISU JAJA!”, pukla sam i izderala se na njega. „Kuglice će ti biti u sjemenovodima i napuhavaju se tamo! To je prije jaja! U njih ubrizgavam inaktivirani Bioprotekt umjesto standardnog punjenja koje je iste gustoće i konzistencije na skeneru i zatvorim ih. Uđem sa sondom kroz urinarni trakt, kroz prostatu i to je to. A sonda pušta anestetik cijelo vrijeme. Nije kao ona igla s vatrom za preglede na SPB.”

„Nisu jaja?”

„Ne nisu!”

„Aha. Daj objasni još jednom oko izazvane upale.”

×

Ordinacija medicinskog centra bila je ispunjena osjećajima. Uglavnom napetog tipa, no izvor ovaj put nisu bili samo pacijenti.

„Doktorice dajte ga smirite nečim... Jedva sam ga dobila da dođe s tom upalom prostate...“

„Auuuuuuu...“, sad se već derao Dragec

„Kolegice, a čime da ga smirim? Pa neću ga u anesteziju”, hladni bijes je letio kroz svaku izgovorenu doktoričinu riječ prema njima. „Dragec moram vam staviti dilataciju u prostatu, inače će vam mjehur prsnuti.“

„Ne možeš putovati nazad ako imaš upalu. To se mora riješiti. A ja ne ostajem tu“, razdraženo je siktala Tina, ali Dragec se po običaju nije dao...

„Rekla si mi da buš ti, nedam da mi tu neka veterinarka masakrira...“, a prigušeni urlik boli proparao je prostoriju. „Auuuuuuu!“

„Svi ste vi doktori mesari i puštači krvi. Tina ti prva... Auuuuuu“

„Kolegice Spielfelder dajte mu to vi napravite kad je tako tvrdoglav. Idem van, već su mi prošla tri termina s pacijentima.“

„Auuuuuu...“

„Jeste sigurni kolegice?“, priupitala je Tina liječnicu prateći je pogledom kako kreće prema vratima.

„Da. Pa radite sa sondom svaki dan, više nego ja, samo da se ovaj cirkus konačno završi...“ I to je bilo zadnje što je doktorica izgovorila dok je zatvarala vrata za sobom.

„Ok Dragec krećemo...“

„AAAAAARRRRRGHHHHHHH“

„Dobro, ne moraš se toliko derati, pa anestetik radi, još će posumnjati.“

„Ne rARRRRGGGHHHHdi“

„Ajoj.“

×

Pratila sam Dragecov transport iz promatračnice. Izgledao je veličanstveno. Golemi srebrni aluminijski cilindar transportne teglenice koji bliješti na odrazu sunca. Pozicioniran između Jupitera i Europe, u pratnji Ia i Ganimeda. Poklapanje orbitalne rezonance. Predivan trenutak za odlazak.

Zamolila sam njegove štekije da mu to snime. Ili meni, ako ne preživi. On mi je to prvi pokazao. Ljepotu svemira. Zezao se zašto je Europa zadnja nada bosanskog zavođenja. Nešto oko Muje, Fate

i da bi se jadnom Muji ovdje valjda konačno posrećilo kad stoji na mjesecu, a još su dva pred njim.

Nesreća je kao vruća roba, prioritet je riješiti je se. Politika zato ljudi odvijek čini nesretnima, jer se ne stignu organizirati i pobuniti oko pravih stvari i lopovluka koji se događa iza sjena dok su ojađeni. Vrhunac toga su propisi koji kažu da obitelji i parovi moraju putovati odvojenim transportima. Manji je rizik pogibije cijele obitelji. Tako uvijek ostaje netko tko će plakati.

Idem za njim. Strah me je. Za mene, njega. Imam deset grama praznog prostora, u njemu nosim Giannijevo mami pismo na papiru s vodenim žigom Europe. Rekao je da se javim obitelji kada bilo što trebamo jer smo dio nje, a obitelj brine o svojima. Čudan osjećaj s obzirom na sve, ali nije loš. Kad dođe do suza, lakše je tugovati sjećći na hrpi novca, s petom svjetskom silom koja ti iz sjene čuva leđa.

Dragec... obitelj...

Rotira u induciranoj komi s unutarnje strane bačve blaženo ne-svjestan svega. Centrifugalna sila mu održava zdravlje, a aparati život idućih šest mjeseci. I to mu je bilo zabavno, tješio me nećim oko Zagoraca i alkohola... „Preživjet ćemo ili skončati ukomirani u najvećoj bačvi na svijetu.”

×

„I kak je biti Tina Fukić?”

Šljas.

Pusa.

×

Godinu dana puta nosi lijepu kamatu, ali nisam očekival tolko love od Giannija, a ni Tina. Bilo je u visini naših ukupnih ušteđevina do tada. Kaj smo prikrili u teretu, kada je tolka vrednost prešla nama? Labos, toplice, dodatno zemljište i jezera, sve plaćeno i još je ostalo za život. Godinu dana smo to gradili, a onda je došao trenutak istine... Ovaj put me uspavala za vađenje kuglica, ni bilo potrebe za teatrom, a od tog trena je godinu i pol bila prikovana za labos... to mi je teško palo. Situaciju je donekle popravila intima, manje me svrbilo nego gore. I Tina se promijenila na Zemlji, a ja prilagodio ili promijenio, nisam siguran. Baka je govorila „Sinek učiš dok si živ, i dobro je dok je škola besplatna.” Ovakve lekcije od Tine nisam očekival, ni bić i lisice u obrazovnom procesu, nije da mi ne paše, nema

veze kaj joj je školica malo retro po pristupu, igračke su zadnji krik tehnologije.

×

Ponovno sam bila ja kakve se sjećam, ali bila sam i drugačija. Slobodna. Bez dugova ikome, za išta. I sigurna. Sve se promijenilo. Koje olakšanje, trebalo mi je godinu dana od povratka da se donekle priviknem na to. A Dragec? Od pohotnog kretena pretvorio se u papučara. Sposobnog, snalažljivog i lukavog, ali i dalje papučara. Na moj potpuni šok, odanog do kosti... Nisam očekivala to od njega kada smo se ženili iz interesa. Kako da mu kažem da sam trudna?

Srećom završila sam sve na vrijeme i stvar je legalna. Uspjela sam ga nagovoriti da promijeni planove i da sve radimo po propisima. Rizik je bio prevelik i neopravdan uz Giannijev bonus.

Budale iz korpa nisu patentirale ništa od pohotnih izmjena Bioprotekta. Zato ja jesam u sklopu doktorata. Sada još samo da stignu svi papiri i imamo prvi afrodizijak na bazi bakterija. Dala sam dvije godine života i sada imamo sve odrđeno u Bioprotektu.

×

Napravila je još jednu generaciju. Zapravo napravila se sama jer se štakori kote nemilice od bakterija. Kolko potomaka dlačavih glodavaca mora testirati da se uvjeri da ne bu bilo mutacija zbog bioprotekta ili Tina mora doktorirati na PMF-u pa razvlači istraživanje? Opremanje toplica je pri kraju i bilo bi dobro da je koktel gotov za otvorenje, a ona hoće bit sigurna da bakterije uspijeva sterilizirati za razmnožavanje u proizvodnji. OK. Glupo je da nam patent zaživi vlastiti život u korisnicima i da ekipa prestane kupovati. A da ne bi bilo nuspojava novih generacija kod ljudi— koristili buju kondome. Spominjala je i neke invazivne vrste, adaptaciju na novu okolinu, al to je manje bitno. Štakorima je super. Žive pod motom: „Putem kastracije do impregnacije.” A ja dobivam mlade od čekanja.

×

„Dobro, dakle zvali bumo kardinala, gradonačelnika, dekana PMF-a, ekipu iz korpa Ličanka, pozivnica Familiji i baki Gianni idu za tјedan ranije, njih tu ne smije biti ni blizu ovoj ekipi...”

„Dragec smiri se. Sve je OK. Samo smo dobili odobrenje.”

„Ma je, znam, malo sam uzbudjen, ali to se tak radi. Ako hoćemo dobru klijentelu moramo pozvati vrhušku. Nekad su u selu to bili pop, doktor, učitelj i lovočuvar. Danas su to ovi likovi”, ponesen planovima objašnjavao je bez puno obraćanja pažnje na išta oko sebe.

„Dragec imam ti još nešto važno za reći kad smo kod planova”, opet me ne čuje i laje, kokeršpanijel.

„Lika je centralna europska svemirska luka, a KaZg aglomeracija na čijem smo rubu je zlatna koka zabave i dekadencije svih slojeva”, potpuno neometeno je nastavio dalje.

„Dragec, trudna sam.”

„Ako hoćemo najbogatije moramo zvati najutjecajnije. Diskretno. I tajnog novinara naravno”, zaneseno je pričao.

„Slušaš ti mene?”, stavit će mu ogrlicu i lajnu da se koncentrira ako me sada nije čuo...

„Reci.”

„Trudna sam. Nosim blizance...”

„Mol...”

Eto ga sad, onesvijestio se. Možda sam ipak trebala pričekati mirniji trenutak, a ne ga iznenaditi ovako. S druge strane on je insistirao da probamo ‘napitak’ kad sam poslala papire na odobrenje, pa nek mu je.

×

Nonna Gianni me izgrlila, iscijedila kao limun da budem preciznija. Bila je sve osim tipične talijanske bakice, imala je građu ruskog, muškog dijela obitelji. Metar osamdeset, sedamdeset godina, vrano obojenu kosu da liči na Talijanku, suha kao prut, s lopatama umjesto šaka i na štiklama koje su ju digne još deset centimetara.

Bila je oduševljena termama, još više se oduševila kad je otkrila nudističku zonu, na Dragecov užas odmah ju je i isprobala. Kad je čula da sam trudna, ipak je proradila talijanska polovica. Mene je ponovno izgrlila i izljubila, a Dragecu je izgovorila svašta. Bilo je edukativno za gledati, smanjio se dva broja u procesu.

„Dobro djeco. Zaista ste napravili lijepo mjesto, ali nismo se zato našli, i sumnjam da ste znali da ste trudni kad smo se čuli.”

„Nonna Gianni. Trebamo distribuciju za legalan proizvod na svim tržištima... i pretest na populaciji koja je u vašoj domeni pa smo mislili nastaviti uspješnu suradnju...”, pažljivo me slušala dok

sam objašnjavala. Imala je pogled kojim se moglo bušiti rupe u armiranom betonu, a onda se okrenula Dragecu.

„Zašto ona priča, a ne ti? Di su ti muda kad puštaš trudnicu da sve odraduje!? I ne dajemo popust na trudnoću, samo da znaš.”

„Nona, Dragec smišlja i provodi, ja razrađujem i pregovaram. Svakom ono što najbolje zna. Dakle da sažmem: Prostitucija test, nakon toga ljekarne, nakon toga šira distribucija, sve legalno osim u teritorijima gdje nije moguće, a za to ne želimo znati. Je li to izvedivo?”

„Draga moja, nema neizvedivog, samo je pitanje koliko što košta, koga i kada...”

×

Sretan sam kak pajcek u blatu! Prodaja ide ludo, a i lova. Komplikacija je stalno nedostatna proizvodnja u odnosu na potražnju. Proširili smo tankove za uzgoj, imam cijelu industriju u dvorištu, nove parcele za tvornicu zbog lifranja ljekarnama jer je Kazg konglomerat zbog toplica i na preporuke bez reklame pojel sve dodatno kaj smo lifrali. Toplice non-stop pune do vrha zbog koktela, sam najbogatija klijentela. Dobar gost širi dobar glas, a Tina treba roditi svaki čas. Morti bi trebali usporiti...

×

Nisam mislila, a ni Nonna, da će prostitucija progutati sve bazne kapacitete u godinu dana. Kupovali su i tražili žene i muškarci. Nije mi bilo jasno kako, zašto, osim da daju klijentima da više dolaze. Nonna je imala drugu teoriju. Sreća u krevetu, mir u kući. Vecina njih ima partnere, neke djecu i obitelj. Lakše je željeti onog doma nakon pet klijenata... A sada mi je došla s idejom da kurve budu i ugovorni prodavač... Rekla sam joj da se držimo plana s ljekarna i da će cijena rasti zbog nedostupnosti. To ju je smirilo, a osim toga s blizancima i devedeset zaposlenih, neću imati žive za takvo poslovanje...

×

„*DRAGEC!!!*”

„Znam ljubavi sve znam, evo baš gledam...”

Taj ton sam znala iz situacija automatskih odgovora u kojima mu je pažnja bila podijeljena deset posto da bilo što kaže i zadovolji

sugovornika, a ostatak je fokusirao na nešto drugo. U njemu je i nastavio.

„Nismo mi, ona ih je snimila dok su razmazivali jedno drugo u sobi, nisu naše kamere.”

„A gledaš jel?”, potpiknula sam ga lažnim pravednim bijesom. Naučila sam putem da reagirao samo na to. „Rađe razmišljaj kako da to spinamo i zovi news management agenciju. Možeš odmah i kardinala da ga utješiš... Probaj dozнати šta je bilo i ponudi mu suradnju, oni imaju najbolji marketing na svijetu, a i dobri smo si kad je tu svaki drugi tjedan...”

Grijeh nije uvijek peh. Nije ni problem, jer imaš oprost. To sam naučila dok sam živjela u župnom domu koji je lokalni pop organizirao za siročad. Peh je ako si kardinal i uhvate te na vikendu s visoko profilnom prijateljicom za specijalne trenutke. Problem je kada se to dogodi u našim toplicama, a doznaš objavom snimke... Petak, crni petak koji nam može uništiti reputaciju, svrstati nas u pučku kategoriju... A sve je bilo tako dobro, krenula je i distribucija u ljekarne prije mjesec dana...

Doživljaj je valuta života. Bez doživljaja nema događaja, jer za njih nitko ne dozna. Događaji su zato opasniji od ičeg jer postaju pitanje istine, a istina je početak svakog sukoba od razvoda do rata. Ili bankrota. Cure i dečki iz news managementa su to maestralno odigrali na obje strane, njenu i njegovu, oboje su ispali žrtve i dvo-lični gadovi. Iskopali su im i gdje su sve bili, i progurali da je cura kupovala sredstvo za jačanje spolne želje i nagona u ljekarni. Jer je. Imamo ljekarnu u toplicama. Dragec je kao i uvijek lijepo sažeo koja je poruka izašla iz toga svega za naš ‘koktelčić’: Od ovog i svetac poklekne pred kurvom...

Dragec mi se smijao, djelom od zabavljanja klinaca, a dijelom zabavljen mojom paranojom koja ipak nije nestala do kraja. Trebat će nam još dvije godine života i rada da sve dovedemo u red. Stabilizirati dojavu ljekarnama, izbalansirati proizvodnju i potražnju da nam život konačno, kako to kažu tu u Zagorju, bude onak fin.

×

Zaskočili su nas doma u osam ujutro taman kada smo trogodišnje klince NEĆU!!! i NE ŽELIM... ostavljali dadilji i izlazili van da kre-nemo na posao preko puta kuće.

„Martina i Dragutin Vukić?”

„Da?”, izgovorili smo istovremeno.

„Molim vas podite s nama...”

Protrnula sam, a Dragec je poludio. Vidjela sam mu izraz lica, no prije nego što sam išta stigla izustiti eksplodirao je:

„E ovaj put nećete! Dajte nalog! Ovo je sve privatno vlasništvo i bez naše dozvole i bez naloga ne smijete nogom kročiti ovdje.”

Bilo ga je divno gledati i slušati. Ton i volumen njegovog basa su ženi skoro napravili novu frizuru...

„Ne, ne, nismo policija. Ovo je dobrovoljno, u vašem interesu.”

Tetica koja je to govorila bila je križanac između zmije i risa, držala se kao mačka koja je fiksirala pljen, a tada je izgovorila jedine stvarno opasne riječi za nas, nekako između siktanja i predanja.

„Mi smo iz ureda za demografiju.”

×

Ljudi su se od koktela češće stiskali, a kad nekaj stisneš obično nekaj drugo zleti van, unatoč dobroj brtvi. Kardinal je bil fan velkog broja djece. Bil bi ponosan na nas, da nam je još uvijek kardinal, trajno je završil južno, u Vatikanu. Tužno. U trenutcima opuštenosti često je komentiral dogmu „Plodite se i množite”. On je novi crkveni stav oko toga zval suzdržite se i glodite. Zato ni preživel skandal. Promjena u crkvi da su kondomi i apstinencija dobri stigla je u ‘suradnji’ s uredom za demografiju nakon kaj je prekomjerna gladna populacija opljačkala crkve za vrijeme nuklearne jeseni...

Sad su demografi stiskali nas jer se raja raskalašila i brine ih rađanje više djece. Rekli su nam neke zanimljive ‘sociološke fenomene’ kaj su počeli pratiti koktel i uzimali maha. Trenutni hit među mladima je bil: Karanje nije varanje. Tina me nagazila štiklom pod stolom kad je to čula. Tetica je inzistirala da bi bilo dobro ovo naše pretvoriti u lijek. „Da se ograniči dostupnost kao preventivna mjera regulacije populacije.” Skoro sam ju poslal nekam...

Dragec je bio van sebe od bijesa, srećom ja sam znala da je Birokracija izvrsna stvar. Stoljećima služi tome da ljude spetlja u sebe čvorovima i užicama zvanim propisi. Oni koji su ju uspijevali pobijediti shvatili su da postoje samo dva načina od kojih je jedan ilegalan – korupcija. Legalno je bio dodavati birokratima užeta u obliku dopisa dok se sami ne zavežu od propisa. Odabrala sam drugu verziju. Tražili smo ih pouzdane podatke i najavili joj odvjetnika. Tetica je na to poprimila izgled mačeta polivenog kantom

vode. Trebat će im dve, tri godine da to skupe, a do tad... Šezdesete dvadesetog stoljeća – repriza. Baš sam si bila ponosna na sebe...

×

„Dragec, NE!”

Tinin glas podrapal mi je planove. Počel sam si kalkulirati koji je najbolji pristup. Ozbiljno je nabrijana, ima ledeni izraz lica, moram paziti kaj pričam i moram ju nagovorit da postanemo dio konglomerata prije nek nas ured za demografiju zabrani. Probali buju kroz godinu dana kad skupe zadnje podatke o ‘populacijskoj eksploziji’, a konglomerat ih jedini može spriječiti u zabrani. Stvarno djeluje odrešito, kaj joj je? A onda sam ju probal obraditi...

„Kak misliš ne, pa to je bil cilj i plan cijelo vrijeme. Sto dvajst godina za nas, djecu, unuke...”

„NE! Možemo samo prodati kontrolni postotak konglomeratu u zamjenu za udio u svemirskom programu. Natezanje s politikom konglomerata nije opcija.”

„Ljubavi, ak prodamo sve, kaj bumo delali?”, malo drame uvihek pomogne. „Ni ti, ni ja nemremo sjedit besposleno, a toplice se praktički same vode... I proizvodnja i distribucija, to smo tak složili da moremo s djecom više, a sada ne traže više tolko...”

„Dragec zar ti ozbiljno misliš da nam je ovo uspjelo jer smo pametni i sposobni? Išlo je preglatko, brze dozvole, vrhunski zaposlenici, ultra potražnja, i mafija slizana s korporacijom koja nam daje ultra bonus u startu? Usporili smo ured za demografiju?”, snuždenost joj se uvukla u glas kad je nastavila i tu sam znao da će najvjerojatnije izgubiti u ovoj turi pregovora. Protiv toga nemam niš, al moral bum probat nakon WC-a, morti ju to skrene.

„Ljubek, odigrali su nas, odradili smo konglomeratu populacijsku eksploziju seks-revolucijom. Kuda ide obrazovani višak koji je radno sposoban i plodan? Ubrzali smo im plan za samostalnost pet do deset godina. Sjeti se Pietra. Gianni je sve prisluškivao i snimao, tako je i sve naše planove... Pismo je sigurno bila uspomena obitelji. To šalješ izvanredno ili ako žrtvuješ čovjeka, inače je preskupo. Korp i mafija ništa ne rade slučajno. Crkva i kardinali su isti po tom pitanju... I sve su dobili za sitne novce koliko to zapravo vrijedi. A mi ‘bedaki’, kako ti to kažeš, smo to jeftino odradili.”

„Jebote”, praćeno tišinom je jedino što je izašlo iz njegovih usta, potpuno se šokirao, ali... evo ga! Znala sam! Kokeršpanijel!

„Al’ to se da iskoristiti...”, opet se pokušava ubaciti i skrenuti vodu na svoj mlin.

„Dragec”, uspjelo je, presjekla sam ga! „Mi i djeca i unuci možemo živjeti sto dvadeset godina od ovog do sada, i nisam nadrkana i antiprotivna planovima... S četvero djece nije vrijeme za takve poslove. Opet sam trudna s blizancima.”

„Tina, al’ mogli bi...”

„Dragec! Jebi se!”

„Hvala na lijepim željama! Bumo se nakon...”

Eto ga, onesvijestio se. Ipak je čuo.

Kristijan je jedan od autora čije priče zahvaćaju široko...

Pišem kad mi neka ideja ne da mira, a dovoljno je zanimljiva da se iz nje može izroditи priča.

Gledajući tvoje ideje kroz godine, bilo je tu izvrsnih priča, a i jedna nagrada SFERA.

Na pisanje me motivira i natječaj za SFeraKonsku zbirku. Slanje priče na taj natječaj prihvatio sam kao osobni izazov da barem nešto godišnje napišem, a dodatna je motivacija za trud i napredak da priča mora biti zaista dobra da bi bila objavljena.

Nadamo se da ćemo opravdati reputaciju! Ideja ove priče bi mogla biti *Go Green!*

Pitanje je samo, kada zeleno postaje prezeleno?

KRISTIJAN NOVAK

Umijeće preživljavanja

Elvira je stajala pred prozorom i gledala u blještavilo očima crnjima od tame svemira. Gledala je u golemo, užareno sunce čije su se pjege, baklje i granule prelijevale u hipnotičkom, umirujućem ritmu. Upijala je svjetlo, uživala u zrakama, osjećala milovanje čestica na koži i pod kožom, u energetskim receptorima.

Sestra Eugenija, desno od Elvire, duboko je uzdahnula, okrenula se na peti i odmaknula od prozora. Krajičkom oka Elvira je popratila udaljavanje Eugenijine zelenkaste blješteće prilike. Toplina i višak energije koje je njena sestra ispustila u odlasku zapuhnule su je poput lahora... ili laganog poljupca. Ta ju je misao malo iznenadila, tako joj je nenadano uskočila u um. U zadnje je vrijeme imala čudne snove i ovo sanjarenje bilo je tek zadnji, pomalo neobjasniv, događaj u nizu. Zasigurno, još nije stiglo njeno vrijeme za pupanje.

Sklopila je oči i dopustila da otpulta na sunčanim valovima, u nečujnom, ali osjetnom ritmu podrhtavanja, titraja, prelijevanja i užarenih okreta. Potisnula je sve uznenemirujuće misli i prepustila se svjetlu i toplini. Sve je drugo postalo malo i

nevažno, u njenom je svijetuiza tankih kapaka postojala jedino žutonarančasta kugla koja ju je hrnila.

×

Frida je shvatila da je dlanovi bole jer je snažno skvrčila šake i utisnula nokte u meso. Pokušala se opustiti, duboko udahnula i pogledala svoje velike, nezgrapne ruke. Bila je to obiteljska crta koju je mrzila i jedina vidljiva sličnost s čovjekom na pozornici. Prstima desne ruke stegnula je sljepoočnice i jagodicama osjetila bilo. Tik-tik-tik-tik, pulsiranje gotovo u ritmu s prekrasnim dvoglasjem arije. Imala je osjećaj kao da je rukom prekrila cijelu glavu, kao da se omotala vlastitim mesom. Uspravila se i pokušala uživati u operi.

Oleg je bio fantastičan, kao i uvijek. Bez greške, bez slabosti, bez titraja u glasu koji bi barem malo prikazali napor dvoglasnog pjevanja. Posljednji dvoglasnik. Tako su o njemu pisali, a slušati ga bio je poseban, zaista poseban osjećaj. Naizgled nezgrapan, poput glave-kugle koja je debelom cijevi povezana s bačvom, na prekratkim nogama i s lopatastim rukama... ali glasovi! Dvoglasje tenora i baritona; snaga, visina, boja, punoća. Savršenstvo.

Frida je znala da joj brat svakodnevno trpi posljedice tog savršenstva, tu opsesiju operom koju su roditelji pretočili u svog sina, plan koji su pokrenuli terapijama dok još nije bio ni začet. Bio je rođen usred donošenja Akta o izvornosti, u zadnjem mogućem trenutku. Skupa je bila cijena koju je Oleg plaćao; grlobolje, zatvor, začepljene žile, bolovi u kralješnici... Ali on ima bar nešto, ponekad bi pomislila, on ima nešto po čemu je poseban i cijenjen.

Ja, ja imam samo ove ruke.

Komunikator joj je zavibrirao. Poruka od Upravitelja, da mu se javi što prije. Zaklopila je oči i pokušala nastaviti uživati u operi, no umjesto bratovih andeoskih glasova u podsvijest joj je upalo grubo, hrapavo djedovo struganje; tako ga se sjećala, osušenom drvetu nalik, pronicljivih očiju usađenih duboko u tamnu ispucalu koru, udova isprepletenih žilama koje su kao korijenje tražile zemlju i vodu. Posljednje sjećanje na djeda bilo joj je kad su ga, po njegovoj želji, pokapali u suhu, žutosmeđu zemlju na južnim gradskim obroncima. Izgledao je tada, omotan u platno, poput grančice, osušenog drvca koje je usahnulo,

skamenilo se. Tada je znala da je djed bio uključen u donošenje Akta, kao i da je bio jako jako star. Kasnije je saznala da je djed bio druga generacija doseljenika i vrlo utjecajna osoba u nekoliko Operativnih saziva. Ta je ostavština nesumnjivo značajno utjecala na Fridin uspon u administraciji, ali Frida je čvrsto vjerovala da je njen uspjeh rezultat rada i truda, a ne naslijeda.

Glasan pljesak prenuo ju je iz razmišljanja. Opera je završila, Oleg i ostatak ansambla pozdravljali su publiku. Iako se smiješio, Frida je na Olegovim upalim obrazima i obješenim ramenima vidjela da je vrlo umoran. Poput grča u želucu osjetila je krivnju što je propustila pola zadnjeg čina, zadubljena u misli i sjećanja. Pljeskala je dok svi nisu napustili pozornicu, a zatim krenula prema izlazu.

Izašla je posljednja, stupila na pločnik uronjen u narančastožutu izmaglicu i bolnu sparinu. Okolne zgrade izvirivale su poput utvara iz masnih valova, nadnosile se nad nju kao da je žele ugušiti. Na nebu stalan, neprobojan sloj oblaka u smeđim nijansama i jedna velika svjetlica, hladnija eliptična masa koja je označavala Stanicu. Frida se, usprkos sparini, čvršće umotala u zaštitni ogrtač i krenula prema natkrivenim prijevoznim trakama.

Malo je ljudi bilo na ulicama, no i među tom nekolicinom činilo joj se da se Promijenjeni ističu, iako to ne bi željeli. Hodali su pognutih glava, ubrzano, da se hitrije maknu s ulica i pogleda. Izgledalo je kao da se srame što postoje i pripadaju društvu, kao da su dobili nešto nezasluženo. Većina njih, pomislila je Frida, dobila je nažalost u naslijede samo ambicije svojih roditelja, uz probleme koji će ih pratiti čitav život. Akt o izvornosti je to dokinuo, ali Frida se živeći uz Olega pitala nije li Akt samo pokušaj da se pobjeglog duha uhvati u razbijenu bocu.

×

Elvira je otvorila oči, u trenu potpuno razbuđena. Bila je gladna i pomalo slaba. Okrenula se od golemog prozora i nabubrenog sloja oblaka u dubinama i polagano, graciozno krenula prema zajedničkim prostorijama. U sjećanjima su joj se rastapali zadnji ostaci sna, rasplinuli se u ugodnu toplinu pod trbuhom i titranje u leđima. Pokušala ih je zadržati, te neuhvatljive lepršave prozirne trenutke, ali su joj pobjegli kroz prste poput zraka sunca. Prolazila je kroz široki hodnik i priključila se skupini

sestara koje su išle u istom smjeru. Izmijenile su pokoju riječ, ali sve su bile zaokupljene svojim mislima, crnim očima negdje daleko od zelenosivih nagrešpanih zidova hodnika i redova tamo smještenih malih svjetala. Ta bi svjetla povremeno zatirala, sasvim se primjetno zatamnila ili zamutila, pa istitrala i potom se ustabilila. Elviri su te sitne nesavršenosti smetale, bilo kakvo prigušenje svjetla narušavalo je savršenstvo ne-promjenjive svjetlosti. Shvatila je da je gladnija no što joj se u prvom trenu po buđenju činilo, žudjela je za sunčevom topilnom i prodirućim, okrepljujućim zrakama. Ubrzala je korak.

Kad je stigla do velike dvorane, vidjela je da se nekolicina sestara skupila oko sestre Edalije. Nabubrenog trbuha, ponosno je stajala uz dijagnostičku postaju, iščekujući da joj mehanički glas objavi je li konačno stiglo vrijeme pupanja. Uskoro je, kad je saznala da treba čekati još četiri ciklusa pomalo razočarano krenula za drugima na hranjenje. Elvira ju je sustigla i, još pod utjecajem zadnjih ostataka paučine snova, upitala, „Kakav je osjećaj?“

Edalija ju je prvo sumnjičavo pogledala, a onda joj se lice ozarilo kad je rekla: „Prekrasan. Osjećam je kako se miče, okreće licem prema suncu kad se hranimo, kako upija energiju i jača...“ Elvira joj se smjerno osmjehnula, najednom smetena. Do sljedeće prostorije nisu više prozbore ni riječi.

Velika su se vrata pred njima otvorila, naborane su se plohe bešumno uvukle u zidove i obasjalo ih je sunce. Ušle su u hranilište, prostor gdje su redovi i redovi sestara stajali pred visokim prozorima, sve okrenute prema žutocrvenoj proždirućoj kugli. Kao i svaki put pri pogledu na lelujave, prelijevajuće pjegje i pulsirajuće granule, Elvira je gotovo mogla čuti niskofrekvencijsko bruanje Sunca, uz lagani pritisak u unutrašnjosti ušiju. Posve je otvorila oči, stala tik do prozora i opustila se. Prepustila se, utonula.

×

„Pogledajte statistiku, Zamjenice, molim Vas“, Upraviteljeva je ruka bila punašna, pomalo nalik na dječju, taman neznatno kraća no što bi trebala biti. Ta ga je karakteristika, uz proćelavost, ugodan glas i otvoreno, uvjek malčice nasmiješeno lice činilo iskrenim sugovornikom čije je argumente bilo lako i ne-kako prirodno prihvatići. Frida je vjerovala da je Promijenjen;

bio je stariji od nje i rođen je prije Akta, u obitelji istaknutih osoba. Imalo bi smisla pripremati ga za poziciju moći i utjecaja i prije rođenja.

„Vidim”, rekla je zamišljeno. Redovi brojki izmjenjivali su se na zaslonu, zeleni, žuti i sve više crvenih kako je vremenska skala dosezala sadašnjost. Odstupanja od uobičajenog modela funkcioniranja bila su sve izraženija, kao da se u svakodnevnicu stanovnica Stanice uvukao dašak kaosa.

„Jedan od opservatora skrenuo mi je pozornost na promjene u obrascima ponašanja,” nastavio je Upravitelj. Frida se namrštila i napućila usne. Zaustila je nešto, no Upravitelj je podigao ruku i kimnuo s razumijevanjem. „Znam, znam. Oni ne bi zaista trebali proučavati model, ali budimo iskreni – kroz sirove podatke koje skupljaju ovo bi nam još dugo promaklo.”

Frida je uzdahnula. „I što sad? Tko je taj... opservator?”

Upravitelj se nagnuo preko stola, poput djeteta koje traži pažnju. „Sad ćete Vi preuzeti istragu, Zamjenice. To je ispred svega, to je nulti prioritet. Opervator je uklonjen s radnog mjestu, ali njegov iskaz će Vam biti dostupan. Ako to neće biti dovoljno, sredit ću Vam razgovor s njim, no pokušajmo ne doći do toga. Želim da sve ovo bude provedeno u tišini, ali brzo i efikasno.”

Frida je pogledala kroz prozor. Cijeli je jedan zid Upraviteljevog ureda bio staklena stijena. S vrha sedmerokatnice, najviše zgrade u Koloniji, pogled se prostirao nadaleko za rijetkih vjetrovitih dana. Sada su ispod žutosmeđe ploče kotrljajućih oblaka, kroz gustu narančastu maglu tek ponegdje izvirivale niže zgrade i dio transportne trake. Na jednom se dijelu neba ogledala tamna elipsoidna težina Stanice, štita koji ih je zaklanjao od smrtonosnog zračenja. Zrake koje su se probijale uz rubove raspršivale su se u oblacima u lelujave aurore.

Za veliku većinu ljudi Stanica je bila dio svakodevnog života o kojem se ne razmišlja, kojeg se uzima zdravo za gotovo. Postojanje i funkcioniranje Stanice preduvjet je za život Kolonije. Bez nje, kolonizacija ovog planeta bila bi potpuni promašaj; ovako, predstavljala je ‘samo’ gotovo nepremostiv problem. Smrtonosno zračenje, nesnosna vrućina i nedostatak korisne energije stavili su prve koloniste na tešku kušnju. Sve su to bile lako dostupne informacije i Frida je osjetila kako joj se

uži žare od bijesa; netko sva dostignuća, sve žrtve i uloženi trud stavljaju na kocku!

Punu istinu o Stanici i životu tamo nastanjenih kolonista znali su ipak samo oni najviši u hijerarhiji. Iako je Frida imala moralnih dvojbi oko tog sustava, znala je da bi narušavanje teško postignute ravnoteže vodilo propasti cijele Kolonije.

×

Stan je bio klaustrofobičan, mračan, zagušljiv. Miris neopravnog tijela, znoja i neka kiselkasta mijazma u pozadini, tužan ostatak predugo zaboravljenog obroka. Frida je stajala u radnoj sobici, pokušavajući ne doticati ništa. Terminal je bio musav i izgledao ljepljivo, zaslon je trenutno bio ugašen, ali na zidovima su visjele isprintane reprodukcije s ponegdje izvučenim detaljima, najčešće lica i genitalnih zona. U kutu sobe, u kavezu je cvrkutalo krznato stvorenjce. Uokolo je naizgled nehajno nabacana kompleksna mašinerija, spojena cjevčicama i žicama na kontejner bat-biljki pomalo tužnog i izmučenog izgleda.

Frida je skrenula pogled s reprodukcija na demodulacijske strojeve i cijeli sustav dodatnog napajanja, a zatim se usredotočila na osumnjičenika. Stajao je između dvojice agenata kamenih lica, gledao u pod i izgledao istovremeno ustrašeno i nezgrapno. Odjeven nehajno, u rasparenu i ofucanu odjeću odavao je dojam povučenog čudaka.

Zigismund Tadeuš Agrap bio je inteligentan i sposoban, svakako. Cijeli složeni sustav bio je rezultat golemog uloženog truda, učenja i eksperimentiranja, ali i vrlo bolesne opsesije. U Koloniji, među dvije stotine pedeset tisuća ljudi nesumnjivo je moralo biti i intelligentnih i bolesnih pojedinaca, ali je problem nastajao kad bi se te karakteristike sjedinile u osobi poput Zigismunda. Svejedno, gledajući ga, u Fridu se ledenim nitima uvukla sumnja da to sve nije mogao sam. Zgrčila je šake, snažno, bolno. Gađenje Zigismundovim postupkom pogodilo ju je više no što je bila spremna priznati. Jadne nevine žene koje žive u blaženom neznanju trebale bi imati bar neki mir i dostojanstvo! Barem to...

„Zigismunde”, obratila mu se tiho, progutavši gađenje. Mladić je podigao pogled, u mutnim očima bilo je straha, ali i nade da stvari nisu toliko loše kao što su izgledale. „Reći ćeš mi tko je još uključen u ovo”, mahnula je rukom, velikom šakom

naizgled obuhvativši cijelu sobu. Nada je iscurila iz Zigismundovih očiju.

×

Edalija je propupala! Sestre su se okupile oko nje, promatrале zeleni sluzavi kmečavi svežnjić koji je držala u rukama. S obzirom na to da je krenulo vrijeme hranjenja, većina je sestara otišla prema hranionici, no nekolicina je ostala uz Edaliju, raspravljuјуći o pupanju i imenu za gugutavici.

„Adalija. Zoveš se Adalija”, rekla je Edalija. Nastupio je muk, sestre su se uplašeno ogledavale, kao da su nešto skrivile. „Ali... ali...”, započela je Etida, „trebala bi biti na ‘F’, a ne na ‘A’.”

„Zašto?”, Edalija ju je pogledala prkosno. „Meni izgleda kao Adalija, odgovara joj to ime.”

Elvira je pratila tu raspravu sa smiješkom na usnama. Za nju nije bilo sporno da djevojčica ponese bilo koje ime, iako je znala da se očekuje da bude Fiona, Fidelija ili nešto slično... Svjetla su govorila tako, ali svjetla su govorila i da je u redu da ponese bilo koje drugo ime. Pomogla je Edaliji da ustane i, dotaknuvši meku Adalijinu ruku, krenula na hranjenje. Pitala se kad će doći njen red na pupanje. Svjetla su slala kontradiktorne poruke. Nekoliko sestara stajalo je na ulazu u hranionicu i pričalo. Pričale su u doba hranjenja! A opet, sad je to izgledalo jednako normalno i uobičajeno poput reda sestara s razmakom od četiri koraka koje bespogovorno slijede jednostavne i precizne svjetlosne upute i ciklus za ciklusom šute, hrane se, hodaju i spavaju.

×

„Skupina! Mreža!”, Upraviteljeve ručice bile su sklopljene, ali toliko stegnute da su sasvim pobijelile. Na čelu mu je izbilo nekoliko graški znoja i polako kliznulo prema očima. Uperio je bucmasti kažiprst prema Fridi, „I, Zamjenice? Što od te mreže imate za prikazati?”

Frida je duboko uzdahnula i pogledala malo iznad Upraviteljeve glave. „Istinu govoreći, malo. Od Agrapa više nema koristi, ali od njega smo saznali identitete ostalih –”

„To je dobro. Ali ono što nije dobro...”, Upravitelj je čekao da Frida dovrši rečenicu.

„Da. Dvije djevojke koje su živjele skupa, jedna od njih također opservator. Objestale. Tražimo ih, ali zasad bezuspješno. Svi materijali uništeni, oprema spaljena. Iz onoga što smo uspjeli spasiti čini se da su pokušavale stvoriti aktivističku mrežu za ‘oslobodenje robinja na Stanici’.”

„Nestale? Kako itko može zaista nestati u našoj Koloniji?”, Upravitelj si je rukom obrisao čelo i smrknuo se.

„Funkcioniranje Stanice nije tajna, ali nije ni naširoko poznata činjenica, bar ne toliko detaljno. Javnost zna da cijenjene pripadnice našeg društva rade na Stanici i zahvalna im je na tome. I što, ova skupina pokušala je kontaktirati Stanicu i pokrenuti revoluciju? Ali kontakt sa Stanicom je većim dijelom jednosmjeran i svodi se na prikupljanje podataka.”

„Naši stručnjaci zaključili su da su one životnjice koje su držale u kavezima nekako povezane s pokušajem kontakta sa Stanicom, jer su u kavezima pronašli njima prilagođena sučelja. Ali –”, Frida je malo zastala, gutajući psovku radi nesposobnosti stručnjaka.

„Ali?”

„Ali Agrapova živina uginula je prije no što su je uspjeli proučiti, a post mortem pregled nije otkrio ništa što bi nam pomoglo. U ovom drugom stanu sve je bilo uništeno, pa tako i kavezni i životinje...”

„Imamo li išta?”

„Nešto kriptiranog materijala na spremniku iz Agrapovog stana za koji on tvrdi da ne zna što sadrži. Navodno je dobio spremnik od djevojaka. Kad ih dekriptiraju, pregledat će –”

„Samo Vi, nitko drugi. Pokušajmo ovaj fijasko zadržati među nama.”

Frida je izašla iz Upraviteljevog ureda. Ni ovog se puta nije vidjelo nadaleko iz njegove kancelarije, nije bilo vjetra. Tek nekoliko zgrada i ulica, te svjetlige i tamnije narančaste nijanse oko sive konture Stanice. Na ulici je bilo zagušljivo, kroz zrak su više nego inače prodirali mirisi ustajalosti i sumpora, nusproizvoda nastanka dušika i kisika pod udarom radijacije o stijene.

Osjećala se ukaljano, kao da je Agrapova prljavština na neki način zarazna, kao da je ona odgovorna za voajerizam i manipulaciju žena na Stanici. Naslijede naših predaka, pomislila je. *Sustav koji nas održava nije onakav kakav bismo poželjeli, nego*

onakav kakav smo naslijedili. Ta joj misao, međutim, nije olakšala savjest nego je samo podigla dodatnu gorčinu u želucu.

Do stana je došla umorna i neraspoložena. Činilo se da su došli do zida, da je priča o upadu u sustav koji je trebao biti zatvoren i neprobojan završila nestankom djevojaka i uništenjem potencijalnih dokaza u njihovom stanu. Agrap je otkrio sve što je znao, bila je uvjerena. Djevojke su mogle biti ključ, one su pristupile Agrapu i uključile ga u aktivnosti koje je on radi vlastitih pververzija podigao na višu razinu. Je li još netko bio uključen u zavjeru?

Paket je stigao sat vremena kasnije, upravo kad se Frida spremala odspavati nakon predugovog radnog dana. Agrapovi dekriptirani materijali, zaključani šifrom koji su mogli otključati samo Frida i Upravitelj. Nije si dozvolila nadu, ali usprkos umoru odmah je spojila spremnik na računalo.

×

Samotna zgrada, uvučena u klisure i gotovo nevidljiva u sjenama smjesta se na samom rubu sigurne zone. Sjena Stanice mutno je završavala dvjestotinjak metara dalje. U kršu s obje strane granice nije bilo razlike, ali Frida je znala da je zračenje nekoliko desetaka puta jače čim se iskorači iz relativne sigurnosti sjene. Izašla je iz vozila i žustrim korakom krenula prema zgradici.

Došla je do teških metalnih vrata koja su se pred njom bešumno otvorila. Zidovi hodnika nestajali su u mraku, račvajući se na nekoliko mjesta u svjetlige mrlje. Mošusni i užegli mirisi lelujali su ustajalim zrakom. Rukom je potapšala pištolj i zakoračila u polumrak što je aktiviralo stropne svjetiljke i na trenutak je zasljepilo. Odlučnim je korakom krenula prema kraju hodnika, bacajući pogled na pokrajnje prostorije, uglavnom ostave i skladišta.

Sjedio je u pletenom stolcu, izbrazdan i suhonjav, očiju još uvučenijih no što se sjećala, ruku još žilavijih. Ali pogled je bio isti, prodoran i čist.

„Deda?”

Njegov je osmijeh bio poput raspucavanja kore na drvetu.

„Znao sam da ćeš me pronaći, ostavio sam dosta putokaza. Sjedni. Ona vozila nisu građena za komfor, a danas je vruće.”

Frida se ogledala. Prostorija je bila prostranija no što se činilo, ali prepunjena ekranimima i teglama. Krzname životinjice cvrkutale su u mnogobrojnim kavezima, a po lišajevima obrazlom zidovima plazili su crvenkasti crvi.

„Ovo je ekosustav koji preživljava i tamo vani. Još ne dovoljno dugo i ne dovoljno daleko od sjene, ali napredak je konično u razini prirodne evolucije. Svaka sljedeća generacija, a moraju biti brze radi izmjene kanceroznih stanica, bolje je prilagođena.“

„Znam o čemu pričaš, nisam više dijete“, odbrusila je Frida. Starac je kimnuo glavom.

„Moja hibernacija trajala je dovoljno dugo da se misli kako sam mrtav, ali posao je za mene tek počinjao, nakon greške s Aktom.“

„Greške?“, ovo je bilo nešto što ju je zaista iznenadilo. Kimnuo ja glavom, polako kao da se boji kako će mu puknuti vrat. „Da. Moja je potpora Aktu bila prije svega stvar revolta i tuge, radi Adele.“

U obitelji se baka nije puno spominjala kad je deda bio prisutan, jer bile su to za njega bolne uspomene. Frida je znala da je radila na Stanici i umrla od zračenja. Nakon pogledanih filmova znala je i mnogo više, jer dokumentirala je svoj rad i boravak na Stanici. Iz smežuranih se usta zakotrljala lavina bolnih riječi, kao silom istisnutih:

„Otišla je gore, ona i nekolicina drugih, najhrabrijih, najsjajnijih. Napravili su nemoguće, žrtvovali se za sve nas. U tih nekoliko godina osigurali su budućnost – prema njoj, prema njenoj slici. Ostala je zadnja, radila teško bolesna, čuo sam joj u glasu, video umor i bol koju je skrivala. I iako je njen lice na svim tim drugim licima, to nije ona – nema one iskre u očima, nema tog stava, identiteta. I zamisli kako je bilo meni, vidjeti je na svakom tom zelenom licu kasnije, u svakoj seriji, prepoznati njen hod... tek sam mnogo kasnije prihvatio potrebu njene žrtve, davno nakon uvođenja Akta.“

„Kakve serije? To su žene, žive žene a ne nekakvi strojevi! I to treba naglasiti, baš zato što smo im postojanje sveli na hranjenje suncem i radijacijom na jednoj strani Stanice i emitiranje pročišćene energije prema Koloniji na drugoj. Vidjela sam filmove na Agrapovom spremniku!“

Starac je opet kimnuo, polako, kao kad vjetar malo povije stablo.

„Ne bi vjerovala koliko sam puta pogledao te filmove. I u pravu si. Bez nas, one mogu živjeti na Stanici bezgranično dugo. Ali mi bez njih ne možemo – i to ne samo radi energije koju nam svaki dan odašilju, nego trebamo i njihove gene da bismo preživjeli. Ova Kolonija pomalo umire; radijacija će nas ubiti ako prije toga ne ostanemo bez resursa. Treba ukloniti Akt i vratiti se u vrijeme prije tvog rođenja, kad se nismo bojali iskušavati, igrati se. One su nam šansa da sve ubrzamo, da se spasimo, shvaćaš li? One i njihovi geni, da ih pridodamo –“

„Ti si unovačio one opservatore.“ To nije bilo pitanje.

„Da, i dao sam im ove fridice –“

„Što?“

Ponovno napuknuće u kori lica i malo širi osmijeh, „Da, počeo sam s vjevericama, ali sad su toliko različite od bilo čega nama poznatog da sam ih trebao nekako nazvati. Pa zašto ne po unuci?“

Frida se namrštila. Fridice u većini kaveza bile su zaigrane, brze i živahne. Međutim nekolicina ih je smještena u posebne posude i tamo su mirno ležale, s kukuljicama prevučenima preko glave, odakle su spletovi žica gmizali prema strojevima. Okrenula se prema starcu, „One... fridice prenose poruke do Stanice?“

„Da. Moduliraju osvjetljenje na Stanici prema mom naputku, prenoseći tako informacije i malo-pomalo ‘programiraju’ Zelene. Kasnije generacije mogu demodulirati i video sa Stanice. Iskoristio sam postojeći sustav i počeo mijenjati poruke. Nanijeli smo im strašnu nepravdu učinivši ih nalik strojevima koji rade nekoliko radnji, lišene većine ljudskosti.“

„Što želiš reći?“

„Moramo ukinuti ili zaobići Akt, ukloniti moratorij na promjene i ugraditi u sebe ono što imaju Zelene, sposobnost da prežive i napreduju pod radijacijom. Dulji put je ovo što ja radim s ekosustavom, jedno ide s drugim. No za sve to preduvjet je promjena paradigme, novi Upravitelj. Zato sam te pozvao ovamo.“

Frida je trepnula, shvaćajući. Bio je to put vraćanja ljudskosti dehumaniziranim ženama svedenim na baterije. Dug i težak put, ali nada je postojala. A bez Akta, mnogo će toga postati

moguće i lakše; možda čak i to da budući Promijenjeni koračaju cijelim planetom bez bojazni od zračenja, poput zelenih žena. „Kako dalje?”, glas joj je zadrhtao.

×

Dok su ga odvodili, Upravitelj je izgledao ustrašeno i izgubljeno, ali prije svega razočarano, kao da mu je najbolji prijatelj oduzeo omiljenu igračku. Kad su im se pogledi na tren sreli, Fridu je obuzeo sram, uši su joj se zažarile. Spustila je pogled, pa se prisjetila da je ovo nužnost kako bi se spasila Kolonija. Upravitelj je bio čvrst zagovornik Akta i toliko nefleksibilan da ga nikakvi argumenti ne bi natjerali na promjenu stava. S obzirom na njenu poziciju, preuzimanje upraviteljskog mjesto bilo je lako i brzo

Sjela je u Upraviteljev stolac. Bio je iznenađujuće neudoban. Nasmiješila se toj činjenici, jer to je bilo točno i u stvarnom i prenesenom značenju. Spustila je pogled na svoje velike šake; snažne su, a trebat će snage za uhvatiti se u koštač sa svim problemima.

×

Frida gleda kroz prozor, u daljinu. Preko redova ravnih krovova, uskih ulica i natkrivenih transportnih traka, prema jedva nazirućim planinama. Danas je vjetrovit dan. Promatra izvještaje, uspoređuje ih s prošlogodišnjima. Bivši Upravitelj radio je odličan posao u održavanju Kolonije, u tome je bio izrazito efikasan, ali to je bilo samo gašenje vatre. Svi medicinski i demografski podaci išli su u istom smjeru, a Upravitelj nije bio u stanju promijeniti trend; ne dok je Akt na snazi.

Po treći put pokreće video čiji je prijenos nedugo prije gledala uživo. Poslali su grupu znanstvenika na Stanicu, na evaluaciju i skupljanje genetskog materijala od Zelenih. Vrata Stanice se otvaraju, u velikom prostoru mnoštvo je zelenih žena. Isprva se čini da je kut kamere pogrešan, ali onda postaje jasno da su Zelene goleme, više nalik na mitološka bića nego na ljude. Nekolicina se okreće prema timu, imaju potpuno crne oči. Na nekim licima iznenađenje, radoznalost, no na većini se ogleda strah, panika. Bljesak, radijacijski mjerač u kutu zaslona prestaje funkcionirati i video se prekida. Stisne prstima oči dok crnilo ne prijeđe u zvijezde. Duboko uzdahne.

Pa, nitko nije očekivao da će ići lako. Ako treba, glazba svjetlosti promijenit će ponovno melodiju u uspavanku i vratiti Zelene u obamrlost, stavljajući utilitarnost ispred humanosti. Bio bi to poraz ideje o njihovom vraćanju u društvo, na kraju i njen osobni poraz, ali Frida je suočena s mnogo loših izbora i malo vremena. Neuspjeh je nadirao poput žutonarančastih teških oblaka koji gutaju nadu. Frida se ne namjerava predati, no ima osjećaj da joj se tlo nesmiljeno izmiče pod nogama i odnosi izbore, ostavljajući mjesta samo za teške i još teže odluke.

Dobre su namjere luksuz koji si Upravitelj ne može priuštiti, pomisli rezignirano. Deda je to vrlo dobro znao.

×

Sasvim sićušan trzaj, nešto jedva primjetno. Ali stvarno, itekako stvarno. Elvira nije sumnjala — bila je na sigurnom putu prema pupanju. Proteći će dotad još mnogo ciklusa, njeno će tijelo proći faze koje je vidjela kod drugih pupajućih sestara, ali proces je počeo. Stavila je ruke na trbuh, znajući da pod prstima ne može voljno osjetiti pokret; ne još. Podigla je zatim ruke da potpuno oslobođi put hranjivim zrakama, promatrajući palucanje sunčane oluje. Zračenje je danas bilo snažno i osjećala je kako joj se tijelo grijije i puni energijom. *Uživaj, mala moja*, pomislila je i nasmiješila se. Dosad uopće nije o tome razmišljala, a i svjetla su šutjela, ali na um joj je palo da će dijete trebati ime. No odmah zatim, s potpunom je sigurnošću shvatila koje će ime malenoj savršeno odgovarati.

Adela. Ti si Adela.

Mira dolazi iz Beograda i domaćoj je publici vrlo poznata. Mogli ste je čitati u FFK zbirkama i u UBIQ-u, a u Marsonicu se, tako reći, potpuno udomaćila.

Moglo bi se tako reći. 2019. sam osvojila i nagradu Zlatno pero za priču 'Suđenje robu Jukastu' i celokupni opus objavljen u zbirkama Marsonic.

Surađuje i kao volonter-urednik Autostoperskog vodiča kroz fantastiku i član je žirija za dodjelu 'Draganove nagrade', namijenjene zanimljivom krugu ljudi.

Nagradu dodeljuje u Udruženje 'Snaga prijateljstva' — Amity putopiscima starijim od 60 godina.

Priča koja slijedi nas također vodi na putovanje i to putovanje dostoјno Deana Koontza!

MIRA SATARIĆ

Homo Provectus

„Da bi zlo pobedilo, dovoljno je da dobri ljudi ne učine ništa.”

EDMUND BERK

// **N**e pretražuje se potencijalna priča preko centralne mreže, seme ti se zatrlo blesavo!”, zaurlao je Glavni i ošinuo novajliju fasciklom po potiljku. „Pokupiće te panduri na informativni! Koristi naš *interlog*, tome jebeno služi!”

Instinkтивно sam se počešao po glavi, prisetivši se sopstvenih početaka. Sačekao sam da se udalji od žgoljavog, rošavog momka koji se tresao i zbunjeno zurio u tastaturu premišljajući se da li je ovo značilo kraj njegovog stažiranja u *Tiražu* ili ne, pre nego sam prišao da ponudim pomoć.

„Čovek bi pomislio da je postavljen za glavnog urednika jer je lak na šamaranju i psovanju”, promrmljao sam, pružajući mu šolju kafe, „ali matori je hodajuća enciklopedija informacija i tračeva, posebno tračeva, veća nego sve mreže zajedno. Nažalost, u pravu je. Previše puta nas je vadio iz čorke...”

Podigao je pogled, ali nije odreagovao. Gurnuo sam šoljicu ka njemu.

„Ajde”, ponukao sam ga, „uzmi. Nisi ni prvi ni poslednji koji je dobio po tintari.”

Seo sam na ivicu njegovog stola i upitao:

„Mogu li nekako da pomognem?”

U prvi mah je odmahnuo glavom i ja sam samo slegnuo ramenima i pošao da ustanem, kada je prošaptao:

„Imate li portabl *interlog*?“

Namrštio sam se i klimnuo.

„Kafe *Maestral*, ugao Četrdesetdruge i Osme”, nastavio je. „Budite tamo večeras oko osam i ponesite *interlog*.“

Ustao sam i odgugao se nazad ka svom stolu, dobacivši da za paklu pravih cigareta uvek može da se uloguje na jedan od mojih naloga.

„Ne seri, matori”, dobacio je klinac shvativši moju zamisao. „Gde da nađem prave cigarete?! Jeftinije mi je da sam dižem mrežu doušnika od nule.“

„Nemoj posle da kažeš da nisam ponudio!”, nasmejao sam se i upalio svoj laptop. *Gde li je, koji moj, ugao 42. i 8. ulice i taj kafe?*“

Senzor na mapi je zabilinkao pokazujući raskrsnicu na rubu industrijske zone na drugom kraju grada. Prebacio sam na satelitski snimak i napravio grimasu. *Maestral* je očigledno maestralna rupa u sirotinjskoj četvrti. Šta li je mladunac iskopao tamo?

×

Taksi me je ostavio na uglu 13. i 23. ulice, da psujem sitnu, jesenu kišu, vozače koji ne zalaze u određene kvartove i ludaka koji je radio urbanistički plan ovog kvarta i njegovu logiku. Mapa je, doduše, pokazivala da sam svega stotinak metara udaljen od odredišta, ali stotinak metara užasno smrdljive i loše osvetljene 13. ulice. Svetlo i smrad bili su sve gori kako sam odmicao. Do polovine ulice, izgubio se u potpunosti šarenim odsjaj neonskih reklama i utonuo sam u mrak, suviše gust za bleda svetla koja su dopirala kroz navučene roletne okolnih zgrada. *Divota*. Nakon desetak koraka, uspavana ulična svetiljka se probudila, zažmirkala i ponovo ugasila čim sam odmakao.

Zapištao mi je redakcijski interkom i stigla mi je poruka sa nepoznatog broja. Odgovorio sam da stižem za dva minuta i opsovao što sam, ne pazeci, ugazio u baru do članka. Ali već nakon dvadesetak metara, ulica je skretala udesno i izbjijala na

nešto prometniju i osvetljeniju raskrsnicu. *I jednako ispunjenu rupama*, zaključio sam nakon što sam u poslednjem trenutku izbegao da budem okupan, kada je neka kršina projurila uz sam ivičnjak i podigla slapove vode. Napravio sam grimasu i natukao još malo kapuljaču, čekajući pravi trenutak da pređem. Preko puta, na samom uglu, u špic je štrčao prigušeno osvetljen kafe. Poluispravne neonke natpisa blinkale su naizmenično plavim i crvenim, osvetljavajući samo *Ma str.* Pažnju mi je privukao par koji je izašao na sporedni ulaz nešto niže. Tip je delovao sasvim prosečno, ali je žena bila visoka, viša od njega, vitka, golih nogu, u kratkom, kožnom mantilu, raskošne svetlosmeđe kose i sa — opsovao sam sebi u bradu — dugačkim repom u istoj nijansi koji je virio ispod tog kratkog, kožnog mantila. Na tren, mogao sam se zakleti da je muškarac vodi na povocu, ali se neugledno vozilo zaustavilo pred njima i u potpunosti mi zaklonilo pogled.

Odmahnuo sam glavom uz grimasu, razmišljajući kako je napola ugašeni naziv izgleda prigodniji za vrstu kluba i kako je možda trebalo da se malo bolje obavestim o rupi gde se sastajemo. Trebalo je da mi padne na pamet da je klinac dovoljno glup da sastanak zakaže na mestu koje je na neki način uključeno u istragu.

Interkom je zapištalo ponovo, ali nisam posegnuo za njim, nije bilo svrhe, već sam zakoračio da pređem.

Udar me je odbacio unazad i poslednje čega sam se sećao bio je nepodnošljiv bol u ramenu.

×

„Ustaj, lenčugo”, zaurlao je Glavni s vrata bolesničke sobe. „Pakuј se, palimo odavde.”

Iz trećeg pokušaja, uspeo sam da se uspravim u sedeći položaj. Mašina je zapištala kada sam počupao senzore sa sebe i istog trena se u sobi stvorila umorna i raščupana ženica u belom mantilu.

„Šta to radite?”, prosiktala je gurajući me da legnem nazad.

„Vodim ga kući”, odvratio je moj urednik i povukao je za nadlakticu da se skloni od mene. „Upravo sam izgubio jednog saradnika, ne pada mi na pamet da izgubim još jednog.”

„Ovo-je-bolnica”, procedila je otimajući se iz stiska. „Ne može tek tako da odšeta. Nemate dozv...!” Podigao je dlan ka njoj i

holoidentifikacija je zaigrala na tren, ostavljajući doktorku bez reči. *Šta li je pisalo na njoj kad ju je tako učutkalo?* Podigao sam obrvu posmatrajući šefa.

„A sad, kada smo rešili to pitanje”, nastavio je ironično ljubazno, „bi li ste mi se makli s puta?”

Doktorka je na kraju slegnula ramenima, odmahnula rukom i izgubila se u sveopštem metežu prepune opšte bolnice, ostavljajući nas da se sami snalazimo. Desetak minuta kasnije, dok smo se probijali kroz krcate hodnike, osvrćući se poput kriminalaca i bez otpusne liste, između bolesnih koji su čekali red i nadolazeće reke povređenih, shvatio sam dve stvari: da je doktorkin blagi otpor rezultat pretrpanosti državne bolnice i da je moj šef morao nekako znati kuda sam se uputio i šta se desilo, čim se tako brzo stvorio da me pokupi.

Ugurao me je na suvozačevo sedište neupadljive krntije, i pre nego što sam stigao da vežem pojas, dao po gasu. Protrljaо sam vrat, kao da će to pomoći da otklonim pulsiranje u potiljku i uzdahnuo. Nije bilo prvi put da me je skupljaо iz bolnice, ali obično ne ovako navrat-nanos i nikada ne ovoliko ozbiljan.

„Imaš pljuge unutra”, pokazao je glavom ka pretincu. „Zapali, potrajaće dok stignemo.”

Upalio sam cigaretu i povukao dim. Miris duvana delovao je umirujuće na moja razdražena čula.

„Kuda idemo?”, upitao sam, nudeći i njega. Odmahnuo je glavom. Vozio je neko vreme, smrknut i usredsređen, pre nego mi je odgovorio.

„Sigurna kuća broj šest.”

Zviznuo sam. U kakvo li nas je to sranje klinac uvalio da moramo da idemo van grada?!

×

Postoji nekakva prikrivena lepota, osećaj potpunog sklada i mira u predahu, onom kratkom, ukradenom trenutku u kome je sve na svom mestu, neposredno pre nego što će da ode dođavola.

Jutro nas je obradovalo vedrinom, najavljujući blagi i topli jesenji dan. Sedeо sam na tremu, sa šoljom kafe čije se isparenje preplitalo s dimom moje cigarete i zurio u zelenkastu površinu gorskog jezera. Šef je razgovarao s nekim, suzdržano, ozbiljno i u šiframa, i ne bih ga razumeo čak i da sam se potrudio da

prisluškujem. Ovako sam odložio njegovu kafu na trem, zurnio u neprozirnu vodenu masu pred sobom i strpljivo čekao da mi se pridruži. Razmišljao sam o tome kako je ovo drugi put da sam u Šestici, o priči koju sam prošli put čuo o tome da je jezero veštačko, duboko i sa napuštenim vojnim postrojenjem ukopanim ispod površine, o lokalnoj legendi o ženi-zmiji koja davi ljude u njemu, ali nisam mogao sebe da nateram da se vratim na prethodnu noć, eksploziju, bolnicu i činjenicu da mršavog, rošavog klinca više nema.

„*Crvotočina, Debeli Baksuz i Cvetić*365 su ugašeni na našem *interlogu*”, oglasio se sedajući kraj mene. „Zvanično, u juče-rašnjoj eksploziji poginula su dva novinara *Tiraža*. Veteran i pripravnik.”

Opsovac sam. Ugasili su mi tri najbolja alijasa na mreži, trebaće mi meseci da prikupim ponovo sve doušnike.

„Poslao sam Popa u tvoj stan, ali ga je neko pretekao.”

Trgao sam se na ovo. Dešavalо mi se gašenje identiteta, sklanjali su me u više navrata, ali nikada do sada nisam bio fizički ugrožen. Niko nije uspeo da me *zaista* nađe. Podigao sam ruku da protljjam vrat i iskrivio se od bola. Bubnjanje u glavi je možda utihnulo, ali se bol u ramenu zato nezaustavljivo širila sa svakim pokretom.

„Polako, evo, popij ovo”, tutnuo mi je u šaku dve tablete. Zastenjao sam i progutao ih uz gutljaj kafe i ne pitajući šta su.

„Na šta je, koji moj, klinac nabasao?!” promumlao sam.

„Nisam siguran”, uzdahnuo je šef. „Povukli smo sve njegove beleške sa *interloga* pre nego što smo mu ugasili naloge, ali na prvi pogled, nemaju naročitog smisla”, izvukao je holoprojektor iz džepa. „Doduše, nisam stigao da ih detaljno pregledam. Momak je napravio pravi kupus...”

Nakon skoro sata prelistavanja holofajlova, morao sam da se složim sa njim. Momak je jedino uspeo da napravi kupus koji nikako nisam uspevao da sortiram, iako mi je podsvest urlala da postoji zajednička nit koju uporno previdamo.

„Razumeo bih”, izvukao sam napred dva fajla s beleškama, „da je pokušao da dovede retku bolest jednog deteta sa nestankom drugog, ali ovde je to besmisleno. Nestalo je bogataško dete, a boluje siroče. Ove dve devojčice nemaju ničeg zajedničkog osim pola: ni godine, ni status, ni mesto življenja, a o fizičkom izgledu da ni ne govorim. A opet ih je obeležio istom

šifrom. Taman pomisliš da ganja nekog pedofila, koji nije posebno izbirljiv”, povukao sam još jedan fajl napred, „kad ono međutim: mladi student, vrhunski biofizičar, nova nada, bla, bla...”

Uzdahnuo sam i okrenuo se ka šefu.

„Da nisu probali da nas dignu u vazduh, pomislio bih da je fingirao priču”, pogledao sam još jednom fajlove i mahnuo rukom da se zatvore. „A možda grešimo. Možda je pisao čiklit roman o grupi tinejdžerki opsednutih zgodnim i perspektivnim biofizičarem.”

Šef me je u poslednjem trenutku uhvatio za ruku, i ponovo aktivirao holofajlove. Izvukao je onaj o studentu i počeo da ga čita naglas.

„.... U prilog veličini koju će ovaj mladi naučnik tek dostići govori i činjenica da je do sada već ostvario zapažen uspeh u naučnim krugovima. Njegovi članci objavljeni su u najpriznatijim svetskim časopisima, a dobitnik je prestižne Nagrade za operativno istraživanje – kategorija mlade nade, Nagrade za istraživački rad u oblasti medicine i srodnih nauka Siskol fondacije i pune stipendije kompanije Himera Humana Int.”

Ispravio sam se. Himera Humana? To ime se pominjalo na još jednom mestu. Počeo sam da prevrćem fajlove i najzad ga našao.

„... Majka je izjavila da se obraćala za pomoć i različitim ustanovama i istraživačkim centrima, ali da, izuzev nejasnog i šturog obećanja Himere Humane da će gledati da devojčicu uključe u neki od eksperimentalnih programa ukoliko se ukaže prilika, ni od jedne druge ustanove nije dobila nikakav odgovor...”

„Možda nisu u pitanju tinejdžerke opsednute mladim, perspektivnim naučnikom”, promrmljao sam nakon što sam u još dva fajla uočio, doduše labavu i veoma posrednu vezu. „Možda je u pitanju opsednutost mladog, perspektivnog naučnika tinejdžerkama.”

Odmahnuo sam glavom.

„Čak i da uspemo da iskopamo nešto... Ne znam, miriše mi da je ovo možda pre posao za policiju ili neku njihovu službu, šefe, a ne za istraživačko novinarstvo.”

Nasmejao se tako iznenada i grleno da sam ispustio holoprojektor. Potapšao me je po ramenu, onom bolnom, i krenuo da ustane.

„Zar, posle svih ovih godina, i dalje misliš da je *Tiraž* samo medijska kuća?”

×

Trebalo mi je cirka tri sata da složim sve kockice. Kada smo uhvatili prvu nit, nije nam trebalo mnogo da uhvatimo i drugu, treću, četvrtu, čitavu jebenu mrežu! Holoprojektor je čučao nasred dnevne sobe, a gomila dokumenata i beleški lebdela je unaokolo, premeštala se i dopunjavala, kopirala i delila kako smo šta novo pronalazili. Imali smo kompletну sliku, ali nam je suština ipak nekako izmicala. Sve se vrtelo oko genetike, retkih bolesti i transplantacije organa. Ali *core business* kompanije bio je, između ostalog, uzgajanje humanih organa u različitim životinjskim vrstama. Zakonski odavno legitimni biznis koji je spasao desetine hiljada života. Dalje, Himera Humana bila je kompanija sa izuzetno dobrim imidžom u javnosti, bez repova i sa vrlo malo sukoba čak i sa najekstremnijim protivnicima genetskog inžinjeringu. *Nerealno dobar imidž, ali nisam bio pozvan da sudim o tome. Očigledno su imali stručnjaka za odnose sa javnošću koji je zapravo znao svoj posao.*

U svakom slučaju, ne možeš optužiti veliku međunarodnu kompaniju, dobre reputacije, poznate po donacijama i stipendijama za... šta tačno? Osećaj u stomaku da je niz naizgled nepovezanih činjenica nekako povezan sa njima?

Misli su mi se vratile na rupu koja je odletela u vazduh na granici sirotinjske četvrti i industrijske zone. Razmišljaо sam o paru koji sam prošle večeri da napušta klub neposredno pre eksplozije. Nisu mi se sasvim uklapali u sliku okruženja, iako nisu sasvim ni odudarali od nje. Trgao sam se... *Klub*. Instinktivno sam oslovio *Maestral* tako. A ako je moj instinkt bio u pravu, morali smo posmatrati stvari iz drugog ugla. Povukao sam fajlove u stranu i izvukao na sredinu mapu kvarta.

„Mislim da gledamo na pogrešnoj strani”, promumlao sam prevlačeći da se uveliča industrijska zona. „Mapa mu je ravnomerno podeljena po sredini. Sviše ravnomerno, ako uzmemo u obzir da se svuda u ostalim dokumentima pominje samo naseljeni deo.”

Svega četiri jasno oivičena kompleksa su se oslikala na detaljnije na uvećanom odeljku.

„Ovaj”, pokazao je šef prstom na usamljeni izdvojeni objekat.
„Šta je tu?”

Prebacio sam sliku na satelitski snimak i namrštilo se.

„Deluje kao nekakvo... skladište?”

Odmahnuo je glavom i dodatno uvećao prikaz.

„Okolna infrastruktura je suviše složena i deluje da je u aktivnoj upotrebi da bi bilo samo skladište. Pre će biti”, utihnuo je, „da je kompleks pod zemljom.”

„Kompleks je registrovan na H.P. Ltd.”, promrmljao sam očitavajući očigledne tagove, „a kome pripada ...”

„Ne moraš da lupaš glavu”, odvratio je podižući ka meni portabl *interlog* ulogovan na neku meni nepoznatu mrežu. „Nisu se potrudili nimalo da sakriju: većinski vlasnik kompanije i skladišta je niko drugi do Himera Humana.”

Zagledao sam se u njega.

„Šta to znači?”

Slegnuo je ramenima i pokazao ka mapi.

„Za početak, da ćemo ti naći nov smeštaj, a sa njime i novo radno mesto. U industrijskoj zoni. Siguran sam da ti se neće svideti, ali nisi baš u prilici da biraš.”

Osmehnuo sam se, doduše pomalo kiselo, na tu poslednju rečenicu koju sam više puta imao prilike da čujem. Samo, do sada, nekako nije imala teški i zloslutni prizvuk.

×

Smeštaj mi je obezbedila redakcija, ili koja god agencija za koju je *Tiraž* radio, odnosno čiji je bio deo, a posao sam obezbedio sam i to potpuno slučajno.

Mesec dana nakon što sam došao u četvrt, nisam bio nimalo bliže bilo kakvom odgovoru, ali su se zato pitanja neumoljivo nizala. Sve što sam uspeo, bilo je da se potpuno uživim u ulogu jednog od desetina nadničara, koji su se okupljali svakoga dana na raskrsnici, ispred nekadašnjeg kafea i čekali kamione iz industrijske četvrti da ih pokupe za posao. Moje godine bile su glavna prepreka tome da me bilo gde zadrže duže. Većina momaka na ‘pijac’ bila su upravo to — momci, u punoj snazi. Dok sam, naslonjen o nakrivljeni kiosk u kome je krezubi starač prodavao ribu i neko meso sumnjivog porekla, razmišljao o tome kako nisam uspeo ni da priđem skladištu zbog koga sam došao, prišao mi je jedan od radnika i zatražio cigaretu.

Pružio sam mu je bez reči. Ako ništa drugo, pravi duvan je ovde bio smešno jeftin – zdravstveni propisi očigledno nisu važili za sirotinju.

„Gadno je kad ne možeš da radiš kao pre...“

Promrmljaо sam nešto, nezainteresovan za dalji razgovor. Kamioni će uskoro stići, ali sumnjaо sam da ћu dobiti ikakav koristan angažman. Skromna suma kojom sam raspolaгao, postajala je sve skromnija i ako se stvari uskoro ne promene, morаće da me izvuku i sve ћe propasti. Moraćemo sve ispočetka, a to me nije radovalo. Kamioni su se, kao i obično zaustavili nešto niže i poslovođe su počele da izlaze ka radnicima koji su im žurili u susret.

Lice mog neželenog sagovornika se najednom ozarilo.

„Umeš li da radiš sitne popravke?“, upitao je iznebuha, bacivši nedovršenu cigaru. „Mislim da mogu da nas ubacim na tezgu u H.P. skladištu.“

Kao da je izrekao magične reči, bacio sam i ja cigaru i požurio za njim. Progurao se, hramljući i hukćući, između radnika koji su se tiskali, ubedujući poslovođe da baš njih uzmu, i uputio ka sitnom čovečuljku skrivenom iza predradnika. Razmenili su nekoliko rečenica pre nego je ovaj klimnuo i mahnuo da im se pridružim.

Vrlo brzo, našao sam se upakovan sa gomilom drugih radnika u zagušljivom zadnjem delu kamiona, klackajući se ka konačnom odredištu.

Kompleks ko kompleks, na prvi pogled nije delovao ništa naročito. Radnici koje su pokupili uglavnom su bili angažovani na spoljnim popravkama i proširenju magacina ili održavanju okoline, dok su mene i Hromog – sam je sebi nadenuo nadimak – poveli unutra. Unutrašnjost je, pak, bila priča za sebe. Kao čitav grad smešten unutar ogromnog hangara, niz manjih zgrada, ispresecan uličicama i pažljivo numerisan, prostirao se pred nama.

„Idete u Sektor 1, Nivo 1“ promumlao je sitni čovečuljak žureći ispred nas. „Za danas je standardno, čišćenje i ako negde nešto treba pokrpiti. Za sutra... ћemo videti.“

Nije mi trebalo mnogo da shvatim da je ono što su nazivali Nivo 1, dosadni hodnici sa kancelarijama i ponekom laboratorijom, samo predvorje daleko većeg i složenijeg kompleksa duboko ukopanog pod zemljom. Ali držao sam se svog posla.

Počistio sam где treba, zamenio poneku sijalicu, prišrafo jednu utičnicu koja se odvojila od zida, čak sam i zatio usamljenu puzavicu koja je opstajala uprkos nedostatku prirodnog svetla. Nisam ulazio u kancelarije osim ako me nisu strogo pozivali da nešto popravim i do pauze za ručak, prošao sam gotovo čitav svoj deo. Hromi me je pokupio u nekom trenutku, rekavši da je hrana gore i da mi je to prilika da zapalim.

„I, kako se snalaziš?”, upitao je pokušavajući da telom zaštiti slabašni plamen upaljača od vetra.

„Nije loše”, slegnuo sam ramenima i dodatno mu šakama napravio zaklon. „Sve im je stvarno održavano, jedino su instalacije u donjem delu totalni krš. Namestio sam utičnicu, ali je ona najmanji problem. Žice su toliko loše da je samo pitanje trenutka kada će buknuti. Možda da kažeš onom tvom...”

Klimnuo je i povukao dim.

„Osoblje? Nisi imao problema?”

„Jok”, odvratio sam krajnje iskreno. Niko se nije posebno zanimao za mene, iako sam sve vreme imao neobičan utisak da me promatraju. „Nisu naporni, jedino me namučila riba s kopir aparatom. Ništa strašno, rešili bi i sami da nisu prokletu mašinčinu nabili u čošak... Jedva sam uspeo da joj priđem. Sve u svemu, kamo sreće da su mi sve tezge ovakve. Laganica.”

Nasmejao se i zaustio još nešto da kaže, kada su sirene označile kraj pauze. Ostatak dana prošao je krajnje nezanimljivo. Šef smene, isti onaj koji nas je i pokupio, pojavio se na kraju dana sa dnevnicama i ponudom da ostanemo u radničkoj kabini sa ostalima koji će raditi na proširenju. Promrmljao sam da je krevet,— krevet, i da je svejedno gde spavaš ako te žena ne čeka u njemu, i uputio se za ostalima. Hromi se nasmejao i potapšao me po leđima, slažući se s izjavom.

×

Naredni dani su protekli u nekoj laganoj rutini, sitnih, gotovo beznačajnih popravki, obroka sa ostalim radnicima i večernjih kartanja sa onima koji nisu bili preumorni. Svaka pomisao na raspisivanje Glavnog bila je potisnuta jer je zahtevala bezbedno okruženje za koje nisam bio siguran da ga igde u kompleksu mogu pronaći. Osim toga, zaista nisam imao o čemu da ga izvestim. Nisam se usuđivao da kopam i njuškam dalje, iako su mi se naizgled ukazivale prilike. Dva radnika su već naprasno

nestala iz kompleksa i zamenjena novima, i to me je dodatno uveravalo da je moj osećaj da nas neko konstantno posmatra bio ispravan. Čak i kada je došao prvi slobodni vikend, nisam se usudio da odem na dogovorenou lokaciju za kontakt, već sam se samo javio gazdi da će biti odsutan neko vreme, popio koje pivo u baru niže ulice i već narednog jutra sa rancem o ramenu uputio se nazad u kompleks.

Već sam pomislio kako će mi umišljena rutina postati stvarna rutina, kada se jednog popodneva desio incident negde u vreme ručka.

Pokušavao sam da zamenim senzor na protivpožarnom aparatu, koji je uporno registrovao dim i nasumično i iznebuha prskao zaposlene, uključujući i dva puta mene otkako sam došao, kada je zaurlao alarm. Dobroćudna, vedra ženica koja mi je, potpuno mokra, asistirala u popravkama, zaledila se i gotovo me oborila s merdevina hvatajući se za moje pantalone. Zaustio sam da opsujem, kada sam uhvatilo da joj je pogled uperen ka hromiranim vratima lifta na kraju hodnika, nekih desetak koraka od nas. Crveno svetlo se upalilo istovremeno sa novim urlanjem alarma i žena kraj mene se pokrenula, povlačeći me da siđem.

„Moramo da se sklonimo!”, povikala je vukući me u kancelariju. „Zaključavanje je!”

Nisam stigao ništa da je pitam. Vrata su se najednom otvorila i – u potpunom antiklimaksu – napolje se izgugao muškarac u čuvarskoj uniformi, držeći se za stomak. Lift se za njim zatvorio, a on se nakon nekoliko koraka sručio koliko je dug. Otrgao sam se stisku i ugurao prestrašenu ženu u kancelariju, vičući da zove obezbeđenje i pomoć, i požurio ka čoveku na podu. Već sledećeg trenutka, tavanica se razdvojila po rubovima i masivne, čelične rešetke su tresnule zatvarajući ulaze u sve kancelarije kao i glavni izlaz iz zgrade, ostavljajući mene i povređenog čuvara na milost i nemilost onome šta je moglo u sledećoj turi da izade iz lifta.

Povukao sam muškarca u stranu i požurio po merdevine. Ako je nešto i pretilo da se pojavi, nismo morali da mu budemo na putu. Da me je neko u tom trenutku pitao zašto, pojma ne bih imao šta da mu odgovorim, ali sam iz nekog razloga smatrao da ćemo biti zaštićeniji sa merdevinama uz nas. Ispostavilo se da me je poslužio instinkt. Okrenuo sam se u trenutku

kada su se vrata od lifta otvorila i nešto se bacilo svom silinom na nas. Uradio sam prvo što mi je palo na pamet: zamahnuo merdevinama ka napred i udario stvorenje u grudi. Zateturalo se i ustuknulo, ali nije palo. U trenutku kada se spremalo da se zaleti ponovo, začuo se hitac, pa još jedan. To, šta god da nas je napalo, palo je tek posle četvrtog metka u grudi.

Okrenuo sam se ka čoveku koji je ležao na boku, dahćući, s pištoljem uperenim u mene. Pustio sam merdevine da tresnu i istog trena podigao ruke:

„Vau, polako, prijatelju. Na tvojoj sam strani.”

„Zašto nisi zaključan?”, procedio je pokušavajući da ustane. Na desnom boku širila se tamna mrlja ali nije obraćao pažnju. „Prekršio si protokol.”

„Kakav sad jebeni protokol?! Nemam ti pojma oko toga, ja sam sezonač, čoveče! Poslali me iz Keca da vam popravim protivpožarni!”

Sasvim prigodno, protivpožarni aparat je počeo ponovo da prska.

„Vidiš?”, pokazao sam nagore. „A, tako mi svega, nije me mater vaspitala da ostavim povređenog čoveka u opasnosti i pobegnem.”

Spustio je pištolj i odmerio me ispod oka.

„Hvala”, promrmljao je.

Klimnuo sam, okrenuo se oko sebe i pokazao ka liftu:

„Hoće li još nešto da iskoči odande?”

Odmahnuo je glavom:

„Ne bi trebalo. Nego, srećice”, dobacio je prestrašenoj ženi koja je virila kroz rešetke, „ajde, ljubim te, javi onima iz centrale da su stvari pod kontrolom i da mogu da nas otključaju. I da pošalju nekog da izbaci smeće. Ajde, skoči, crno oko moje.”

Nije mi promakao pogled pun gađenja koji mu je uputila pre nego se uputila da posluša. Nešto je promrmljao o ženama i ženkama, pre nego se ponovo okrenuo ka meni, pažljivo se postavljajući tako da mi zakloni pogled na stvorenje sklupčano na podu.

„Ja sam M-136”, pružio je ruku, cereći se. „To je jedino ime koje smem da ti kažem.”

„U tom slučaju”, odvratio sam, prihvatajući rukovanje, „ja sam Bezimeni. Nedovoljno bitan da mi dodele šifru.”

„To će se upravo promeniti”, začuo sam odlučni ženski glas iza leđa, praćen škripom povlačenja čeličnih vratnica. Okrenuo sam se na petama, pravo da se susretnem licem u lice sa najlepšom i najstrašnjom ženom koju sam video. Visoka i vitka, kratko podšišane prosede kose, jedna od onih što im godine dodaju na lepoti, a ne oduzimaju. Prodornih, sivih očiju. Hladnih i odlučnih.

„Oprostite?”, promrmljao sam, podižući upitno obrvu.

„Nudim Vam stalan posao za nas, gospodine Bezimeni”, odvratila je a da nije ni trepnula. „Doduše, na malo drugačijoj poziciji...”

Počešao sam se po vratu. Pokret koji bi se mogao pripisati uobičajenoj nervozni ili razmišljanju a kojim sam pokušavao da sebi kupim malo vremena. Šta sad da radim, koji moj? Ako mi nudi ono što mislim, to će značiti nemogućnost bilo kakvog kontakta sa Glavnim još neko vreme, a samim tim i nemogućnost da me bilo ko izvuče ako nešto krene naopako. Isto tako, ako odbijem, definitivno sam zapečatio bilo kakvu mogućnost da saznamo šta se događa.

„Pa, ne bih da tvrdim pazar”, rekao sam najzad, „ali bih ipak da znam šta bih radio i kolika mi je nadnica ...”

Žena se osmehnula, hladno i suzdržano, i taj osmeh joj nije dopro do očiju.

„Potreban nam je čuvar na donjim nivoima. Neko proveren.”

Neko proveren je govorilo sve. Uzdahnuo sam, pokušavajući da odigram pametno do kraja i zvučim dovoljno, ali ne i previše zainteresovan za prelazak na ‘novi nivo’.

„Uz dužno poštovanje, gospođo”, promrmljao sam, „ja sam samo prost majstor, jeste sigurni da bih mogao da obavljam taj posao kako valja? Nemojte da me shvatite pogrešno, vrlo sam zainteresovan da se ne potucam okolo u potrazi za nadnicom, samo ne bih...”

„Da se razočaram?”, nastavila je uz isti onaj hladni smešak.
„Ne brinite, nije ništa što ne možete da naučite.”

×

Dani su se prepapali jedan u drugi, a nadležnosti su se polako menjale i proširivale, ali sam i dalje bio nadgledan i upućivan isključivo u dnevnu smenu. Upoznao sam gornje spratove podzemnog Nivoa 2 i 3 i osoblje koje je radilo na njima. Uglavnom

dosadni, neupadljivi genetičari i laboranti, angažovani na onome što sam i znao da je osnovna delatnost Himere Humane – kloniranju i proizvodnji humanih organa u životinjama. Ali iako sam prihvatio zvanično objašnjenje o odbegloj zveri, i nisam pominjaо incident niti se raspitivao o njemu, bilo mi je sasvim jasno da stvorene koje nas je napalo nije imalo mnogo zajedničkog sa životinjama koje sam viđao po kavezima. No, strpljenje se svakako isplatilo... na pomalo nesvakidašnji način.

Upravo sam se spremao da predam smenu, kada je M-136 prijavio manjak ljudi u noćnoj. Uz ubedivanje da neće biti naročito naporno, sredio je s upravom papire i ovlašćenja i nepunih četvrt sata kasnije našli smo se u hermetički zatvorenem liftu koji nas je spuštao na glavne nivoе.

„Imaš prolaz od četvorke do šestice”, rekao je dodajući mi novu legitimaciju. „Na tvom mestu bih ipak izbegavao silazak na šesticu i gledao da ne oštetim robu”, dodao je uz podrugljiv osmeh. Pre nego što sam stigao da bilo šta upitam, lift se zaustavio i vrata otvorila u hol u čeliku i staklu, više nalik kakvom luksuznom predvorju hotela nego laboratoriji. Nisam se suzdržao da ne zviznem.

„Uuu, fensi!”

Nasmejao se i mahnuo da ga sledim.

„Dobar si ti lik, ako kliknemo, pa, recimo da ćeš se brzo naći na... pogodnosti”, iscerio se i uputio ka portirskom pultu.

Nekakav pun, bogat miris provlačio se u tragovima, visio u vazduhu, primamljivo i opojno. Miris koji se nikako nije uklapao u prepoznatljivi vonj laboratorija.

„Šta ovo miriše?”, promrmljao sam.

„Zanosno, a?”, zakikotao se jedan od čuvara za pultom. „Miruj, novajlio, i drži ga u gaćama. Nemoj da nas uvališ u nevolju prvo veče.”

Trgao sam se:

„Šta?!”

M-136 ga je ošinuo pogledom i potapšao me po ramenu:

„Pusti budalu, stari. Shvatićeš vremenom. Miris je od teranja. Traje nekoliko dana. Ne brini.”

„Teranja?”

„Ovde su... napredni subjekti”, nadovezaо se drugi čuvar, opet s nekakvim poluosmehom. „Svideće ti se rad s njima.”

Nije mi se svideo.

Mrzeo sam svaki sekund proveden dole. Ne zbog samih zveri, nego zbog životinja koje su radile s njima i, mnogo više, zbog onoga šta su im radile.

Bilo mi je mučno, nepodnošljivo, i jedina svetla nit koja me je terala da istrajem, da nastavim da se pretvaram, bila je činjenica da sam konačno imao dokaze o *stvarnoj* delatnosti Himere Humane. Bilo je samo pitanje trenutka kada ћu moći da i poslednju grupu fajlova dostavim Glavnom i ljudima koji su vodili operaciju iz senke, i nestanem odavde.

×

Nivoi četiri do šest nisu bile klasične laboratorije. Možda bih bio u pravu ako bih se izjasnio da su posebna vrsta uzgajališta, premda ne sasvim.

Ni sam nisam siguran kako sam uspeo da sakrijem šok kada sam prvi put *video* subjekte sa ovih nivoa.

Naspram njih, komične prikaze na ultradesničarskim plakatima izgledale su naivno, a modifikovane himere, hibridi pojedinih životinja iz gornjih laboratorija, poput slatkih dečijih crteža.

Nivo 4 činile su nakaze, poput one koja se probila do lifta prateći M-136. Divlje, izobličene, napola ljudske... bez trunke razuma. Pratili su nas iza stakala, pogledom ispunjenim kombinacijom duboke mržnje i straha. Ponekad, kada sam prolagao, umesto režanja i siktanja dočekalo bi me samo civiljenje i neizmerno tužni pogled. Dovoljan da se zapitam grešimo li i koliko ljudskog obitava u ovim zverima.

O stanovnicima Nivoa 5 saznao sam na način koji nisam kadar da zaboravim. Bilo je to nakon nešto više od tri nedelje, kada je teški, opojni miris ponovo počeo da ispunjava hodnike. Menjao sam nekoga u dnevnoj, i usled primopredaje kasnio na početak sopstvene smene. Sve standardno prijavljeno i registrovano.

Zatekao sam ih nagnute nad monitorom, kako balave ko kerovi nad svežom koskom, kad je M-136 odjednom skočio psujući i projurio pokraj mene pravo u još otvoreni lift. Zastao sam neodlučan na tren, dovoljno da se hermetička vrata zatvore, pre nego sam se okrenuo i požurio ka pultu. Jedan od preostale dvojice je, na granici razumljivosti, urlao nekome u mikrofon da ostavi subjekta, da ne sme da ga ošteti.

„Šta se događa?”, upitao sam se nagnuvši se preko njihovih ramena.

Pripala mi je muka.

Muškarac, jedan od čuvara koje sam znao samo iz viđenja, nemilice je udarao glavom sićušne, nage mlade žene o providni stakleni zid ćelije. *Veoma mlade žene, poznatog lika.* Zadrhtao sam. Nekoliko trenutaka kasnije uteleo je M-136 i uz veliku muku uspeo da ga odvoji od nje i izvuče iz ćelije. Vrata su se zatvorila za njima, a sirotica je ostala da leži sklupčana uz staklo umrljano krvlju. Dvojica čuvara skočila su i požurila ka liftu ne pokazujući ni najmanje interesovanja za njeno stanje. Prišao sam i uvećao sam sliku, zumirajući glavu u pokušaju da procenim težinu povreda koje su joj nanete. Gotovo sam odskočio kada su iz niza smedih, umrljanih lokni izronila dva srebrno bela, nežna zečija uha, ispitivački. *Gospode, modifikovali su dete!* Osvrnuo sam se. Bili su dovoljno daleko.

„Čuješ li me?”, prošaptao sam u mikrofon.

Uši su se ispravile i načuljile još više.

„Jesi li dobro? Molim te, klimni ako jesi.”

Ne znam zašto sam to uradio niti zašto mi je bilo toliko stalo da mi odgovori, kad već nisam mogao da joj pomognem, ali mi je kamen pao sa srca i gotovo sam naglas uzdahnuo od olakšanja kada je malo odigla glavu i klimnula.

„Jebem te blesavog!”, zaurlali su obojica u glas kako su se vrata lifta otvorila. „Koji deo ‘nemoj da oštetiš robu’ ne kapi-raš?”, nastavio je jedan od njih.

Ustao sam od stola i pošao ka njima. M-136 je podigao pogled ka meni, ali kako na mom licu nije mogao da pročita ništa drugo do radoznalosti, klimnuo je ka ostalima i povukao muškarca za sobom ka svlačionici. Tek tada sam primetio krv koja mu se slivala od uha niz vrat po razdrljenoj i na brzinu pripasanoj uniformi. Posadio ga je na klupu i otvorio ormarić u potrazi za čistom uniformom.

„Prva pomoć ti je tamo. Istuširaj se i presvuci”, procedio je najzad, „pokušaj da što bolje spereš njen miris sa sebe a ja ću se pobrinuti za uniformu. I srediti ženku.”

„Prokleta kučka me je ujela!”, brecnuo se, ali to nije imalo nikakvog efekta na ostale. Jedva sam uspeo da sakrijem prezir koji sam osećao. Njihov bes nije bio motivisan povredama koje je pretrpelo nesrećno stvorenje, već strahom za sopstvene

guzice. Ili, još gore, time što im je izgleda uskratio igračku na neko vreme.

„Umukni!”, odsekao je M-136 i okrenuo se da izađe. „Bani je tražena roba, a posle tebe neće biti u prometu najmanje dve nedelje. Moli boga da će uspeti da smislim neki prihvatljivi izgovor, da oni odozgo ne počnu da njuškaju.”

Zaustavio se na vratima i odmerio ga:

„Ostani ovde ostatak večeri. Ne želim da uhvate njen miris pomešan s krvlju na tebi, čak ni u tragovima. Znamo šta se desilo prošli put”, pogled mu je prešao na mene. „B-61, čestitam, upravo ćeš imati čast da dežuraš na poslednjem nivou.”

Dok sam se spremao da krenem, sam i zamišljen, setio sam se neobičnog para ispred *Maestrala* i pomisli o primerenosti polupokvarene reklame. Stresao sam se i nasilno potisnuo misli koje su se rojile.

Kada sam se najzad spustio i kada su se vrata od lifta otvorila pred mnom, zastao sam potpuno zatečen. Nije bilo grandioznog hola, hodnika niti celija. Samo jedna veća staklena soba, iz koje sam, kao pod kupolom, mogao da nadgledam stanovnike ovog mesta.

Oni su se slobodno šetali okolo, a ja sam delovao kao u kavezu.

×

Stvari su se nekako izgladile, i uspeo sam da se dovoljno uživim u ulogu da im ne budem preterano sumnjiv. Uspeo sam čak i da uteknem taman na toliko da ne probudim podozrivost i da dostavim poruku šefu, uz deo dokaza. Nisam uspeo da isporučim sve, ali imalo je dovoljno za početak — makar da im javi da sam na dobrom tragu. Sama činjenica da se jedna tako velika ‘naučna’ institucija bavila lancem prostitucije sa genetski modifikovanim organizmima, himerama humanama, bila je sama po sebi dovoljna da ih sruši, ali tu nije bio kraj. Novinar-istraživač se ponovo probudio u meni i, poput vrsnog psa tragača, ostao zalepljen za trag koji je vodio dalje. Ka misteriji poslednjeg nivoa.

Za razliku od nerazumnih zveri, neuspelih himerizacija, daje uzgajanjih isključivo za klanje, zbog organa, i blago modifikovanih, *uslužnih* žena (i ponekog muškarca), bića sa Nivoa 6 bila su misterija svima. Dobro, skoro svima. Doktori koji su radili

s njima tokom dana, znali su njihovu svrhu. Nažalost, njima i tehničarima koji su brinuli o ovom nivou tokom dana, bio je najstrože zabranjen kontakt sa ostalim zaposlenima, uključujući i čuvare iz noćne smene. Takođe, ni po koju cenu nismo smeli da otključavamo nivo i ulazimo među subjekte.

Ono šta sam uspeo da saznam o njima tokom dežurstava bilo je sledeće: mogli su se podeliti u tri osnovne grupe, porodice ili kako bi ih već biologija klasifikovala – one sa primesama vodozemaca i gmizavaca, one sa primesama pasa ili mačaka i one sa primesama ptica. Iako sam nesumnjivo mogao na prvi pogled da ih razvrstam, nisam mogao tačno da odredim koje su to odlike bile koje su ih izdvajale. Naime, za razliku od jasno deformisanih zveri sa Nivoa 4, one sa poslednjeg bile su skladna bića, humanoidnog lika, često prelepog, ali ne sasvim ljudskog. Živeli su u nekoj vrsti zajednice u kojoj je svako imao sopstveni prostor, poput ostalih staklenih ćelija, ali nisu bili zaključani. Barem ne tokom noći. Čula su im bila vanredno istančana i činilo mi se da su u stanju da na neki bizaran i meni neshvatljiv način osete kada su životinje na drugim nivoima nekako ugrožene. U ovo poslednje, uverio sam se još prve večeri kada sam došao na zamensko dežurstvo. Svi su delovali neobično uznemireno i ispitivački, ali se niko nije usudio da se približi kupoli.

Noć je protekla manje-više mirno, bez dodatnih nevolja. Intenzivni miris sa gornjih nivoa, bio je neznatno slabiji ovde, ali jednako prisutan. Uzdahnuo sam, uz nemiren sveopštrom sezonom parenja i odvratnim načinom na koji su ljudi sa kojima sam radio pod okriljem zadatka to koristili. Odmahnuo sam glavom, pokušavajući da odagnam još svežu sliku njih trojice nagnutih nad monitorom. Prešao sam pogledom po monitorima i isključio nekoliko, zatamnjujući istovremeno stakla u tim ćelijama. Parovi u njima zasluživali su privatnost, luksuz koji gornji spratovi nisu imali. Na poslednjem monitoru, predivna žena znojem orošene plavičaste kože, izvijena u ekstazi, otvorila je oči u poslednjem trenutku i pogledala pravo u kameru, tren pre nego je sve utonuo u crnilo. Ostao sam da zurim zagledan u isključeni ekran još dugo progonjen tim tamnim, sjajnim očima. Kao da je znala da sam tu, sa druge strane i šta će da učinim. S druge strane, nisam znao zašto sam to učinio. Možda mi je samo bilo odvratno, a možda sam

u njima ipak video daleko više ljudskog nego što sam želeo da priznam. Odmahnuo sam glavom i utonuo u misli, potpuno zaboravljujući na to sve dok me na jednom od dežurstava iz dremeža i razmišljanja nije trglo blago kucanje po staklu.

Promatrala me je, glave nakrivljene u stranu, ispitivački i radoznašao.

„Mogu li nekako da ti pomognem?”, upitao sam ustajući. Bila je umotana u nekakav komad platna i pretpostavio sam da je to namerno učinila zbog mene. Obično nisu marili za nagost.

„Ko si ti?”, upitala je ne skidajući pogled s mene. „I nemoj da kažeš čuvar, nismo toliko glupi”, dodala je tiše.

Prišao sam sasvim do stakla i pokazao rukom na identifikaciju na grudima.

„B-61. A ti?”, nadao sam se da će shvatiti da pokret koji sam načinio pokazuje u stvari na kamere iza mene koje su snimale. Osmehnula se.

„Ja sam 17”, pogled joj je na kratko odlutao iza mene. „Htela sam da ti se zahvalim.”

Svetlo se neznatno pojačalo i koža joj se zasijala jače, otkrivači sitnu, srebrnkastu krljušt koja ju je prekrivala. Ista tanka providna krljušt prekrivala je talase guste, tirkizne kose. Ovako izbliza, delovalo je poput raskošno izvezene marame. Nisam mogao da odvojam pogled od nje.

„Nema na čemu.”

Tamne oči su me iznova odmerile.

„Ti si prva osoba koja je ljubazna prema nama. Čuvari obično... uživaju u predstavi. Ili učestvuju...”

Klimnuo sam, ponovo osećajući nelagodnost. Osmehnula se i prislonila dlan na staklo:

„Koliko god da bi doktori voleli, načinjeni smo tako da, kao i svaki hibrid, ne možemo dati potomstvo. Ali nismo uskraćeni nekontrolisane potrebe da pokušamo”, coknula je jezikom. „Napraviš iskorak u evoluciji, a onda shvatiš da ima falinku.”

Nagnula se ka napred, dodirujući čelom staklo. Shvatio sam da se namešta tako da kamera ne može u potpunosti da joj uhvati lice.

„Idi odavde, ovde nije bezbedno za tebe”, prošaptala je. Trgao sam se ali nisam rekao ništa. Nastavila je. „Sumnjaju.”

„Ne mogu”, promrmljao sam. „Moram da zaustavim ovo.”

„Umrećeš”, odvratila je tužno. „A nećeš uspeti ništa da učiniš.”

„Šta si ti?”, upitao sam tiho kada se odmakla od stakla. Nisam očekivao odgovor i nisam u prvi mah shvatio kada se pipnula po grudima. Tek kada sam se vratio za sto i ugledao svoj odraz u jednom od ugašenih monitora shvatio sam na šta je pokazivala. Otkopčao sam identifikaciju i pažljivo je osmotrio. Logo H.P. Ltd., moj broj i stepen ovlašćenja. Ništa što bi mi pomoglo. Odložio sam taj mali komad plastificiranog papira i uzdahnuo.

×

„Izvlačimo te”, rekao je šef kada sam sledeći put uspeo da ga kontaktiram. „Dovoljno je, pokupiće te neko danas. Priprema se upad i želimo da si na sigurnom.”

Odmahnuo sam glavom i nagnuo se napred, iako sam znao da me niko ne posmatra.

„Ne možete da organizujete upad. Zato vas i zovem. Imamo ozbiljan problem. Ako upadnu, ceo kompleks biće uništen pre nego uopšte siđu do drugog nivoa.”

Narednih pola sata, proveo sam objašnjavajući, što sam detaljnije mogao da se setim, strukture kompleksa. Koliko god sam pazio da budem obazriv i da ne budim sumnju, jednako sam se trudio da što više naučim i pamtim kako sama organizacija rada funkcioniše. Verovatno bih i pristao na izvlačenje da se pre tri dana nije dogodio novi incident. Četiri gorile sa Nivoa 4 provalile su iz celija, ozbiljno povredivši doktorku pri rutinskom pregledu, i uputile se ka crvenom ormaru u dnu jednog od hodnika. Nemoćni da ih zaustave, čuvari iz dnevne smene, ispalili su čitave šaržere pre nego su zveri konačno pale, na svega korak-dva od cilja, od onoga za šta sam sve vreme mislio da je priključak za protivpožarno crevo.

Proboji bezbednosti dešavali su se periodično i išli uz obavezni protokol zaključavanja (što je bilo prvo što sam naučio kada sam preuzeo ulogu čuvara), ali ovaj incident je izazvao neobičnu uznemirenost među zaposlenima. Čitav sektor Nivoa 4 bio je zaključan, životinje koje su ga nastanjivale, eutanazirane, a bezbednost najednom podignuta na viši nivo. Moju suzdržanost i drhtanje pripisali su šoku usled napada, pa sam uspeo da se provučem. Tada sam saznao šta su to, u stvari, bezumne životinje ciljale.

„Znaš ono sranje u filmovima? Crveno dugme za samouništeњe?”, upitao je M-136 vidno uznemiren. „E, otprilike ti je to u

tim kutijama. Kada se pokrene, ako ga ne zaustave na Šestici centralnim ključem, imaš tačno tri minuta da se izgubiš sa nivoa. Ako prolazi nisu hermetički zatvoreni, za nepunih pet čitav kompleks bi progutao požar. Osim donja dva nivoa. Oni su povezani s nekim vodenim sistemom čiji je zadatak da ih poplavi.”

„Kako su ovi stvorovi znali šta je tamo?”, zaurlao sam. Nisam morao da glumim izbezumljenost, moja je samo poticala iz drugog izvora. Setio sam se nasumično neispravnih instalacija u dobro održavanim zgradama i nizova ventilacionih otvora, od kojih su mnogi imali jake, hermetički zatvorene poklopce. Stresao sam se. Pet jebenih minuta bilo bi dovoljno da se unište svi dokazi u slučaju upada policije.

„Nemam pojma”, promrmljao je posmatrajući životinje koje su se izvrtale u svojim kavezima. Po prvi put, u njegovom pogledu nisam video prezir niti podrugivanje već čist, iskonski strah.

×

Poslednju noć dežurao sam na Nivou 6. Njegovi stanari su osećali moju nervozu, kretali se obazrivo, s vremena na vreme upućujući radoznale poglede u mom pravcu. Plave žene ove večeri nije bilo nigde, nije želeta da govori sa mnom, što je dodatno potpirivalo moju nelagodnost. Ali za nekoliko sati, sve će biti gotovo i, ako uspem, ova stvorenja će biti izbavljeni, na sigurnom i verovatno je više neću videti. Sve što je trebalo da uradim, bilo je da okrenem centralni ključ i odmah blokiram sve nivoe i kutije na njima, kada se oglasi alarm. Tako je verovatnoća da će baš svi dokazi biti uništena biti svedena na minimum. Nastradaće jedan, možda dva nivoa, ali će ostali biti sigurni.

Poskočio sam i nehotice pogledao na sat kada sam čuo vrata lifta. M-136 je ušetao noseći kutiju s kineskom klopm uz prepoznatljivi kez. *Nije ga držalo dugo... Toliko o strahu.*

Opsovao sam u pola glasa i mahnuo da uđe:

„Idi, prepade me. Znaš kad si poslednji put sišao 'vamo dole?'”

„Jebiga, stari, pojačali nam kontrole, pa sad kao i tebe moram da obiđem.”

Preleteo je pogledom po monitorima, zaključio da se svi ponašaju uobičajeno, pročaskao još malo. Taman sam pomislio

da sam ga se rešio, već je bio na putu da zakorači u lift kada se oglasio alarm. Pogledao je u mene pa u lift i jurnuo ka crvenoj kutiji, koja se nalazila uz moj sto, nadohvat ruke. Ne znajući šta će drugo, zgrabio sam stolicu i udario ga svom snagom po leđima. Zateturao se i srušio, dovoljno da mi da vremena da se protegnem preko stola, ubacim ključ i aktiviram zaključavanje.

Pucanj je odjeknuo pre nego što sam pritisnuo enter. Vrelina je suknula uz bok, parajući mi kožu i meso, izbacujući me iz ravnoteže. Protegao sam se da dohvatom taster kada me je novi hitac pogodio u rame i paralizovao ruku. Preturio sam se napred, poslednjim trzajem telom poklopivši tastaturu i skliznuo na pod. Kao u polusnu, zvuci su do mene dopirali izvitopereni i usporeni. M-136 se psujući dogegao do crvene kutije, pokrenuo je, a potom se u poslednjem trenutku uvukao nazad u lift.

Pomahnitalo udaranje trese staklo svud oko mene. Odjekuje... Suze mi polaze na oči. Nisam uspeo... nisam uspeo da ih zaštitim. Zaglušujuće klokotanje vode, reski zvuk pucanja stakla.

Povici. Krici. Visoki vibrirajući zvuk, gotovo zapovednički. Ruke koje me obuhvataju i podižu. Hladne su. I voda je hladna. I teška, ne mogu da dišem. Osetim nečije nežne usne na svojim. Meke su i donose olakšanje... Olakšanje. S tom mišlju tonem u mrak.

×

Površina jezera ljudiškala se pod slabim naletima vetra, sjajna, zelena i neprozirna. Dočekao me je spokoj, mirnoća, neupadljivost. Na tremu, holovesti su igrale pred šefom, ali je samo nezainteresovano vrteo naslove.

Povukao sam poslednji dim, fiknuo cigaretu i izašao da mu se pridružim.

„Još jedan dan i još jedno rušenje u industrijskoj zoni, ništa neuobičajeno”, frknuo sam. „I spasilačke službe prisutne samo zbog blizine stambene četvrti. Jebeni šliht sirotinji pred predstojeće izbore.”

„Čovek bi rekao da će biti barem kakva opširnija vest, a ne samo fleš”, promrmljao je kao odgovor.

Preleto sam pogledom preko vesti na kojoj se zaustavio. Niko od prisutnih ničim nije pokazivao interesovanje za sam čin miniranja niti odavao da mu je poznata nekadašnja važnost ovog mesta. Niko, doduše, navodno nije ni čuo o strahotama koje su se tu dešavale. Narod se za sitnu paru pravio gluv i glup

i olako okretao glavu kriveći za sve, kada je najzad brljotina izbila na videlo, apstraktni entitet u vidu bogatog zlotvora koji se igrao boga. Ali eto, isticali su, bogatog je stigla pravda za osionost, kazna za nakaznosti koje su dotična kompanija i njeni naučnici pravili, kao što su oduvek i govorili da hoće – izjava koja se opasno kosila sa onim da nisu imali pojma šta im se događalo u komšiluku.

Nakaznosti, pomislio sam uz grimasu, bi imale štošta da kažu o ovim sirotim, ‘dobrim’ ljudima, ali ih, po običaju, niko nije pitao za mišljenje.

Odmahnuo sam glavom i pružio mu kafu.

„I dalje ne mogu da verujem da je sve bilo uzalud.”

„Nije bilo uzalud”, okrenuo se ka meni. „Prikupili smo dovoljno da pokrenemo istragu. Stigao si dalje od bilo kog agenta koga su poslali.”

I uprskao stvar. Osmehnuo sam se kiselo. Bio sam samo novinar na tajnom zadatku, koji je ganjao priču. Obučeni agent bi zaustavio M-136, pokrenuo zaključavanje ranije, uspeo da spase sva ona stvorenja...

„A možda bi poginuo mnogo ranije, možda nikad ne bi stigao do svih šest nivoa niti dostavio sve dokaze koje si ti dostavio...”, nadovezao se i tek tada sam shvatio da sam sve izgovorio naglas.

Ugasio je holoprojektor i zagledao se u zelenkastu vodu.

„Uostalom”, prošaptao je, „i obojica znamo da nisu svi poginuli. Neko je morao da te izvuče, da te zakrpi. Neko – ili nešto – ti je spaslo život.”

Nisam se sećao toga. Nisam se sećao ničega, kada sam se pre nekoliko nedelja probudio ovde. Rane su već zarastale, no šef nije umeo da objasni kako sam se našao tu niti ko me je zbrinuo. Sve što je znao bilo je to da ga je neko pozvao i rekao gde sam, te da sam na sigurnom.

Sve što sam ja znao bilo je da sam se iz dana u dan osećao sve bolje, življe. Da sam osećao prirodu i vodu oko sebe i sav živalj u njoj. I da sam s vremena na vreme mogao da uhvatim onaj miris u vazduhu i srebrnaste obrise u vodi.

Šta si ti? I zašto si me spasla?, upitao sam vodu, prelazeći nehotice prstima preko srebrnastih krljušti na svom boku, pažljivo skrivenim od pogleda pod flanelском košuljom.

Zavrteo sam u ruci još jednom, poslednji put identifikaciju iz H.P. Ltd. koja je, nekim čudom, preživela kao jedini dokaz da je sve stvarno i nasmejao se grohotom.

Na logou kompanije, ispod H. P. Ltd., sitnim žutim slovima, jedva raspoznatljivim, pisao je pun naziv: *Homo Provectus*.

Napredni čovek.

Iskorak u evoluciji...

Iva dolazi iz okolice Ivanić Grada i kaže da je oduvijek željela pisati priče.

Da, ali me formalno obrazovanje odveo u malo drugačijem smjeru. U osnovnoj školi sam osvajala druga i treća mesta na županijskim natjecanjima iz Hrvatskog jezika, a sada studiram informacijske znanosti, te arhivistiku i bibliotekarstvo.

Priča je ipak ovdje, na prvi pogled jednostavna, a opet slojevita i seže duboko... Ne čini nam se da je pisanje nešto što je ostalo na pustim željama?

Tražila sam način na koji bih povezala programiranje i pisanje, pa sam upisala tečaj „Narrative + game design“ na Machina Game Dev Academy u Zagrebu. Tamo su me ohrabrili da pošaljem priču.

Postaje li industrija igara rasadnik novih pisaca? Priče koje nam dolaze ispunjavaju sva obećanja...

IVA LEDINŠČAK

Obećane Zemlje

„**E**vo nas!”, uskliknula sam i brzo otkopčala pojasa. Vani je vjetar i dalje njihao borove pored kojih smo prošli. Zaklopila sam oči i duboko udahnula sol koju mi je nosio. *Aaaaa...*

„Dobro došli u svoj drugi dom, purgeri!”, tata je otvorio bunker i pogledao prema ogradi odakle nas je sa svoje strane pozdravljaо Marin. Otišao mu je pružiti ruku kako to odrasli već rade.

„Di je zapelo?”, pitao je Marin.

„Ma, zastoj kod Učke”, odgovorio je tata. Lovro je posljednji izašao iz auta. Gledao je prema kući uz ogradu na suprotnoj strani.

„Nevrijeme nam se sprema, ha?”, nastavio je tata.

„Aje. Tamo prema Brijunima je grdo”, Marin je pokazao rukom prema golemom crnom oblaku daleko iznad njegovog krova. „Šta ima u životu? Pišeš li išta?”

„Još malo će biti godina dana kako sam doma”, Marin mu je uputio upitan pogled pa je nastavio, „Lovro više nauči ako ga se podučava jedan na jedan, a mi se najbolje razumijemo.”

Vara se. Lovro i ja se najbolje razumijemo. Problem je što ja ne znam fiziku. I druge stvari.

„Mislio sam da smo se kućnih odgojitelja riješili u dvadesetima...”, nakesio se i trknuo tatu po laktu.

Tata se gorko nasmijao: „Uspijevam pisati nešto od kuće. Samo ne izlazim više pred kamere. Nakon onog s Aurorom...”

Lovro je i dalje gledao prema njenoj kući s druge strane dvorišta. Da nije bilo teleskopa na terasi, pitala bih se je li ikad stvarno živjela тамо.

„Patrik...Nemoj to svaljivati na sebe. Ta nije to bio tvoj posao.” Tata je na to samo pognuo glavu. Prije tri godine, Aurora se u jednoj uvali ubola na iglu. Liječnici su rekli da je šansa da se nečime zarazi jako mala, jer virusi ne opstaju dugo u takvim uvjetima gdje je igla bila odbačena. *Jako mala*, ali je nažalost postojala.

Tata je radio reportažu o tome. Ljudi su odmah reagirali. Više njih se skupilo i krenulo čistiti plažu. Na kraju samo jednog dana, našli su puno više od jedne krvave igle. Ispostavilo se da je netko namjerno bacao medicinski otpad u blizini mora.

Nekoliko medicinskih radnika je nakon toga dobilo zabranu rada, a tata je dobivao razne prijetnje. Kad god bismo došli u Pulu, Aurora bi uvijek bila na terapijama ili bi se odmarala u svojoj sobi. Znam da se Lovro i dalje dopisivao s njom. Ja je nisam tako dugo poznavala, ali i meni je ponekad nedostajala.

„Kako je naraso!”, gledao je Lovru. Nisam mu bila ni do ramena. Imao je šesnaest godina te je i dalje rastao.

„Je li još... ?”, stavio je prst na uho. Tata je kimnuo. „Ali astma mu je već neko vrijeme puno blaža. Zahvaljujemo moru na tome.”

„Život krade, more vrati. Lijepo da ipak dolazite. To je baš lijepo.” Tata je pogledao u stranu i kratko šutio.

„Ne treba im još promjena”, rekao je. Marin nije ništa komentirao.

„Nego, vrijeme danas baš i nije za roštilj pa bi predložio ručak sutra na našem brodu.”

Wow. Lani nisu imali brod. Tata je pristao i krenuo nositi stvari prema kući. Pogled mi je skrenuo prema autu parkiranom u Marinovom dvorištu. To je isto bilo novo.

„Hajde, Palčice”, tata me dozvao pa sam s ruksakom potrčala prema stepenicama.

×

„Umoran sam”, Lovro je gestikulirao prstima dodirujući prsa i spuštanjem lakata i ramena. Tata je zijevo. Igrali smo Domino na kuhinjskom stolu. Svima nam se spavalo od puta, ali uspjela sam ih nagovoriti na nekoliko partija.

Mogli smo ranije završiti da nisam odugovlačila. *Tu smo svi zajedno.* Jednu po jednu, spremala sam crne pločice s bijelim točkicama u kutiju. Vani je grmjelo.

„Misliš li da ćemo naći barem jednu morsku zvijezdu?”, noge su mi visjele s kreveta dok mi je Lovro s drugog kraja sobe pratio pokrete usana. *Baš bih voljela imati jednu.*

„Nakon oluje se otkrije što more skriva”, odgovorio je usporenim pokretima. Lice mu je izgledalo kao i uvijek kad bismo pričali o neotkrivenim stvarima.

Ljudi ga ponekad nisu razumjeli. Ne znaju svi znakovni jezik. Gdje god išli, uvijek smo bili zajedno. Osim kad bih ja bila u školi. Drugima bih objasnila što je Lovro želio reći. Katkada, znala bih to prije nego li on sam.

Grmljavina se pojačava. Nisam mogla zaspati. Migoljila sam nožnim prstima. Nikako se nisam mogla smiriti. *Idem u peti razred. Ne mogu se nekome zavući u krevet da mi šapče kako mi se ništa neće dogoditi. Više nisam mala.* Zašto onda nisam mogla zaspati?

U jednom trenutku, Lovro je upalio mobitel i sjeo na krevet. Gledao je kroz prozor kad je zagrmjelo. Kao da je netko kotrljao kamenje ili pucao na krovu. Još jednom. Taj put s bljeskom. Tada je izvukao nešto ispod jastuka. Bilježnicu. Zapisivao je nešto u nju dok konačno nije počela padati kiša. Njeno tapkanje me umirilo i uspjela sam zaspati.

×

11. kolovoza 2047.

Vidim ju. Električna nit para crno nebo. Tamne nijanse su posvjetljile u njenoj blizini. Na kratko. Nije puno drugačija od nestajanja slike na ekranu kad gasim televiziju. Djeluje smirujuće. Ponovno se pojavila. Ovaj put je obasjala sve do zidova u sobi. Tako je moćna. Nastavio bi se diviti da se na prozoru nisu pojavile kapljice kiše, poput mjeđurića ničega što prskaju u staklu. I nisu tako moćne. Samo ih vidim.

Nešto mi se stisnulo u prsima. Pogledala sam prema odškrinutim vratima. Lovro nije bio u hodniku. Okrenula sam nekoliko stranica unatrag.

Stala sam na onima gdje je bilo još nečeg osim papira. Spajalica je držala brošuru svemirske agencije i bookmark sa slikom nasmijane Julije Velasquez s prstima u zraku. Na slobodnoj stranici je pisalo samo:

Golema, prostrana tišina...

Gorebih mogao, barem na kratko, zaboraviti da sam –

„Palčice!”, brzo sam digla glavu i pogledala prema vratima. Tata je stajao ondje prekriženih ruku. „To se zove nepoštivanje tuđe privatnosti”, nagnuo je glavu i naglašeno podignuo obrve.

Spustila sam pogled i pomaknula usne u stranu. Polako zatvorila bilježnicu i vratila ju pod Lovrin jastuk. Ostala sam sjediti na njegovom krevetu i čekala da tata nešto kaže. Slegnuo je ramenima i počeo se smiješiti. Nisam si mogla pomoći. Kutovi usana su mi se podizali istovremeno s njegovima.

Odmaknuo se od vrata. Ostavio ih je otvorena. Shvatila sam to kao poziv.

×

Obala je bila puna morskih trava. Tata je ostao stajati u blizini mjesta gdje smo prvo kročili na plažu. Lovro se već bio udaljio. Sporo sam hodala iza njega. Nisam ga mogla pogledati u oči nakon svega što sam pročitala jutros. Odmatala sam busenčice u nadi da ću naći barem neku školjku. *Ništa od moje morske zvjezde ...*

Razočarana i pomalo tužna, čučnula sam i podbočila bradu. Bacila sam pogled na morske vlati pred sobom i trepnula. Morala sam, jer mi je svjetlost išla ravno u oči. *Odakle?* Rukama sam istraživala naizgled prazan prostor dok nisam dotaknula nešto.

Bilo je to nešto staklasto i trokutasto. Veličine moje pernice s četiri pretinca iz prvog razreda. Samo neočekivano lagano. Okretala sam predmet u rukama. Prstom sam prešla preko blijedih, jedva vidljivih rubova. Radilo se o nekakvoj krhotini. Čega?

Kroz krhotinu sam ugledala Lovru kako trči prema meni. *Kako će ovo njemu biti kul!* Približavao se, no nije usporavao.

Projurio je pored mene širom otvorenih očiju, pogleda usmjereno čas prema meni, čas prema oblutcima koje je ostavljao pod nogama. Njegova hudica sa znakom ESA-e je bila mokra. Tata ga je primijetio i krenuo prema nama.

Netko je ležao na mjestu gdje nas je Lovro doveo. Vitko tijelo, dugih ruku i nogu. Blijede kože i kose ošišane skroz na kratko. Na sebi je imala bijele hlače i majicu kratkih rukava. Preko pidžame je imala pastelno zelenu haljinu kakve pacijenti nose u bolnicama. Okrenuli smo ju na leđa.

Haljina je bila mekana i tanka. Šuškala je pod dodirom naših ruku. Tata i Lovro su izgledali jednako izbezumljeno kad smo joj promotrili lice. Srce mi je počelo brže kucati. Tata ju je lagano protresao. Usta su mi bila suha.

Vidjela sam da diše. Nekoliko neobičnih staklastih komadića je zasvjetlucalo pored nje. Podsjetili su me na predmet u mojoj ruci. Nisam skužila koliko sam ga stiskala sve do peckanja u dlanu.

Tata ju je lupnuo po obrazima. Na to se namrštila i začas otvorila oči. Zbog sunca ih je brzo ponovo stisnula. Podbočila se na lakat i prislonila ruku na čelo da bolje vidi. Svi smo nešto čekali. Plitko sam disala.

„Aurora?”, tata je njeno ime izgovorio kao pitanje. Pogledala sam ju malo bolje. Mogla sam vidjeti sličnosti sa slikom njenog lica koju sam imala u sjećanju.

Kimnula je.

×

Sjedili smo u autu kada je tata pozvonio na vrata Aurorine kuće. Prije smo stalno bili ondje i gledali kroz teleskop. Aurora je bila opsjednuta zvijezdama. Možda i više nego Lovro.

Njeni mama i tata nisu izgledali baš gostoljubivo. Nisu tati pružili ruku niti se zahvalno smiješili. Ne znam što sam očekivala, ali nešto nije štimalo. Ušla je u kuću. Tata je ostao stajati ispred praga. Bili su mi predaleko da bih čula što govore.
Kvrapcu!

Nagnula sam se naprijed da vidim Lovrino lice. Upitno sam ga pogledala. Samo je bespomoćno slegnuo ramenima. Bili su mu predaleko da bi razaznao oblike usana. *I svim vrapcima!!*

„Mogu ju čuti.” *Kaj?* Namrštila sam se. Lagano sam protresla glavom u nepotpunom shvaćanju onoga što mi je htio reći.

„Mogu ju čuti. Ja”, ponovio je čvrstim i jasnim pokretima. Spojeni kažiprst i palac ostali su mu na prsima. *Kako...?*

„A mene? Možeš li čuti mene?”, ponadala sam se. Poma-knuo je glavu lijevo-desno. *Čudno...* Naslonila sam se natrag na sjedalo.

„Zaboravio sam kako je to”, ostao je nasmijano gledati u otvorene dlanove ispred sebe. Onda ih je sklopio i ostavio da tako stoje u zraku. Možda je u njima pokušao sačuvati nešto neopipljivo.

Tata se okrenuo i usporeno krenuo prema autu. Lovro se strelovito okrenuo prema stražnjem sjedalu. Prinio je prst usnama. Podsjetio me na prethodni put kad je to napravio. *Nije dobro završilo ...*

Kad je sjeo u auto, tata je neko vrijeme zurio ispred sebe s rukama na volanu. Zatim je lagano okrenuo ključ. Bez riječi. *Nije nas pogledao niti se nasmiješio.*

Dok smo odlazili s njihovog prilaza, kleknula sam na sjedalo i gledala kroz zadnje staklo. Nisam stigla ništa pitati prije nego se auto našao pred našom kućom. Bilo je kao da je svatko od nas bio sam u tom autu.

×

Tog popodneva, popela sam se na donju prečku i nagnula preko ruba ograda. More se pjenilo pod nama dok je brod prolazio kroz valove. Da je bar Lovro pošao s nama. *Što li radi?*

„Samo pazi da ne padneš.” *Naravno da uvijek pazim!*

Vidjela sam da je tata nešto izvadio iz torbe i pružio Marinu. Sigurno krhotinu. Pokazala sam ju tati čim smo došli doma. Marin ga je zatećeno pogledao. Zatim ju je uzeo i okrenuo prema svjetlu.

„Nije li refleksija zanimljiva stvar?”, odsutno je rekao Marin i dalje gledajući kroz nju. Tata je tiho odgovorio na to. Prima-knula sam se u stranu da bolje čujem.

„Dobro. Obavit će neke testove. Bilo je pored nje?” Tata je potvrdio. Otkad je sjeo u auto, tata se čudno ponašao. Još uvijek je izgledao malo izbezumljeno.

„Tražili su me da šutim o ovom, Marine”, rekao je ozbiljno.

„Jesu li?”, Marin je kratko bio iznenaden pa nastavio slušati.

Tata je više od svega cijenio istinu. Zbog toga je i htio postati novinar. Još kad je bio u srednjoj, kad je vladala epidemija i

Ijudi hodali pod maskama. *Iste priče s previše razlika*, rekao bi. Nije mogao podnijeti nesigurnost, osjećaj bespomoćnosti i čekanja da mu netko nešto potvrди.

„To nije sve”, nastavio je.

„Ima još?”, pitao je Marin.

„O, ima”, napravio je kratku stanku pa rekao: „Lovro ju čuje.” *Znači, ipak mu je rekao. Dobre da je. Ne volim skrivati stvari od tate.*

„Tvoj Lovro?” Tata je kimnuo. Marin je zamišljeno gledao pred sebe. Dugo su šutjeli. More je šumilo.

×

„Znaš li šta o periskama, mala?” *Jedno je kad me tata zove Palčica, ali ovo me živcira.* Sjetila sam se da je tata nedavno Lovri pričao o periskama. Stavila sam ruke na stol. Krenula sam govoriti Marinu sve što sam znam: „Zaštićeni školjkaši. Mogu narasti jako velike. Za podlogu se pridržavaju bisusnim nitima, kao i mnogi drugi školjkaši.”

Otvorila sam usta da spomenem biosenzore koji rade na bazi proteina iz tih niti, ali nisam htjela tatu podsjećati na dan kad smo saznali da postoje. Obojica su me gledali dok sam šutjela.

„Zanimljivo je da mnoge žive u simbiozi s malim račićima”, dodala sam prije nego je shvatio da sam rekla sve što imam. Kimnuo je u znak odobravanja.

„Zapravo, zanimljivo je to što ona njemu pruža dom i sigurnost. No, ona od njega u biti i nema neke koristi. Eventualno joj daje znak da zatvori ljušturu. Malecki se uvuče u nju ako nađe kakav grabežljivac”, nadovezao se. Marin je radio kao biolog u akvariju u Puli i naravno da je mnogo znao o moru.

„Neobičan oblik komunikacije”, primijetio je tata.

„Ne možeš ni zamisliti na koje sve načine druge vrste razgovaraju, stari moj”, zadivljeno je rekao. Tata je izgledao odsutno. Marin je nastavio pričati o desetljećima dugoj borbi protiv izumiranja periski pa o svako malo otkrivenim populacijama na dnu. „Čini se da im ide bolje nego smo mislili”, nakesio se.

„Periske su jako vrijedne. Smatrane su pravom delicijom”, govorio je u smjeru kuhinjskih vrata. Iza njih je njegova žena kratko zazveckala priborom ili posuđem. Zatim se pojavila gurajući kolica s tanjurom pod velikim zvonom, dopraćena divnim mirisom.

„U to ime...”, širokog osmijeha, otkrio je tanjur i pogledao tatu u iščekivanju.

„Jesu li to... ?”, pitao je tata neobičnim tonom. Jutros se slično obratio Aurori.

„...poširane periske sa šparogama”, poljubio je prste. Sav ponosan na... Nisam sigurna što. Kad se tata oporavio od kratkog šoka, vidjela sam da pažljivo bira riječi. Smirenio je rekao da cijeni dobru namjeru, ali jednostavno nije mogao učiniti nešto što se ‘kosilo s njegovim principima’.

Hrana se hladila. Tata nije jeo pa nisam ni ja. Svaki prekid tištine se brzo gasio kratkim i nezainteresiranim odgovorima. Bila sam gladna i bilo mi je dosadno. Otišla sam do ograda i gledala prema obali. *Što li Lovro sada radi?*

×

Vratili smo se kući. Lovro nije bio ondje. Tata je znao da je kod Aurore. Nije me pustio tamo. Ne znam zašto. *Nisam toliko mala da ne bih mogla van kad padne mrak. Ne bih bila sama.*

Cijelu večer ga nije bilo. Tata i ja smo igrali Domino.

„Kako ju može čuti?”, iznenada sam pitala.

„Ne znam”, odgovorio je bez puno razmišljanja.

„Misliš da će Marin otkriti što je ona stvar?” Nije odmah odgovorio.

„Možda hoće. Sve je postalo upitno. Misliš da nekoga poznaješ, a onda...” Pomislila sam da žali što mu je išta rekao. Za onim stolom se odvilo mnogo neizgovorenih stvari.

Pitala sam se je li se tata sjetio da su proteini u onom senzoru bili iz batusnih niti periski. Sigurno nije zaboravio dan kad mu je Lovro priznao da je novac za maturalac potrošio na par mikro-biosenzora koji su mu obećavali služ.

Lovro ih je prije dvije godine našao na internetu. Dvojac ‘alternativnih biotehnologa’. Dali su mu adresu jedne napuštene zgrade, gdje su ‘uspješno ugradili senzore većem broju ljudi’. Probudio se, ali one dvojice tamo više nije bilo. Kad je shvatio da tiština nije postala ni glasnija ni tiša, poslao je poruku tati.

Mislim da tata nije ni primijetio da me ostavio samu u stanu. Izletio je van ljut i prestrašen. Obojica su se vratili uplakanih lica. Lovro je dugo gledao u pod. Sljedećeg dana mi je rekao da se trudio ne razmišljati o znakovima koji su mu govorili

da operacija neće uspjeti. Nisam znala što bih mu rekla. Bila sam bespomoćna.

„Palčice”, tatine riječi su me vratile u sadašnjost, „neki ljudi će tvrditi da se zalažu za nešto dobro, a raditi drugačije kad nitko ne gleda. Htio bih da to shvatiš, da naučiš prepoznati kome možeš vjerovati. Jer svijet nije crno-bijel.”

Pogledala sam u pločice na stolu. Nastavio je: „Ne možemo u isto vrijeme lagati i očekivati istinu od drugih. Svi smo jednaki i sve na planetu će dobro funkcionirati ako se budemo tako ponašali.” Imao je moju potpunu pažnju.

„Nikad nemoj zaboraviti ono što je uistinu važno. Može?”

Gledala sam u njega i kimnula. Pričao mi je o svijetu u kakvom želi da živim. Zašto sam onda imala osjećaj da mi je održao lekciju za nešto što sam napravila?

×

„Dobro jutro, gospodine.”

„Možeš me zvati Patrik”, rekao je Aurori. Osmjehnula se i nježnim kimanjem glave u stranu pozvala Lovru da izađu iz trgovine.

„BOK”, viknula sam da me svi dožive. Požurila sam do zadnjeg frižidera sa smrznutom hranom gdje su stajali. Digla je ruku u znak pozdrava.

„Idemo mi”, obujmila je mog brata oko ruke. Držala sam puno stvari. Sve sam ih strpala tati u kolica i pošla za njima.

„Palčice, koji ćeš sladoled?”, glasno me pitao. Okrenula sam se prema njemu. *Nikad ne smijemo jesti slatko prije ručka.*

„Zašto? Zašto ne mogu s njima?”, pitala sam kad su otišli. „Lovro je stariji od mene jednako koliko i Aurora od njega. O tome se radi? Nije poštено. Zašto me isključuju?”

„Ne smiješ misliti samo na sebe”, zaboljele su me te riječi. „Lovro je izgubio više od svih, a ipak nije odustao. Kad si zadnji put vidjela da se smije?” *Davno.* Zapravo, rijetko je pokazivao da je loše volje. Samo se ne bi nužno smijao.

„Sviđalo se to nama ili ne, sve ima svoju cijenu.”

Lovro nije uvijek bio... ovakav. Imala sam samo četiri godine kad se nesreća dogodila. On je imao devet. Vozač u drugom autu je pobjegao. Lovrina oba unutarnja uha su ostala oštećena. Mama je vozila.

Zasuzile su mi oči. Nisam htjela da vidi. Spustila sam pogled prema škrinji. Trebalо mi je možda više od minute da pregledam sve šarene omote prije nego mi se vid izoštrio. Nije se bunio, jer ipak, ostala sam s njim.

Otvorila sam škrinju i izvadila jedan. Lino Lada Gold. Obično bi me zezao i rekao nešto poput: „Palčice, slina ti curi”, ili, „Oči su ti postale veće”. Gledala sam u omotani kornet i nikad nisam bila manje sretna što mi je u ruci.

Sve ima svoju cijenu.

×

Nije mi se plivalo taj dan. Ostala sam sjediti u plićaku. Čeprkala sam po pijesku ne bih li našla zanimljiv kamen ili školjku. Tata je sjedio pod suncobranom iza mene i čitao nešto na tabletu.

„Ej. Patrik”, okrenula sam se i vidjela Marina da čuči pored tatine ležaljke. Tata je kratko podigao pogled i pozdravio.

„Ona stvar...”, počeo je, „nevjerljatna je..” Ispričao mu je kako je uspješno izolirao DNA iz nje i kako postaje gel u dodiru s vodom. „Moje periske se počinju otvarati u njenoj blizini... Kako li je samo završila tamo...”

Tata je imao pogled kakav ima kad igramo Domino. Igra je skoro gotova: oboje imamo samo jednu uspravljenu pločicu. Ostale su polegnute na stolu. Uvijek zna koju imam. Samo ne zna gdje će ju staviti.

„Znaš da mala ima amiloidozu. Na terapijama ju sigurno tretiraju adhezivnim proteinima ekstrahiranim iz školjki. Još ne znam kako je to povezano s osjetilom sluha, ali čovječe... Možda se nakupljaju baš u dijelu mozga koji je zadužen za govor! Možda je stvar prepoznala njihovu prisutnost i odaslala joj signal. I mala je hodala u snu do tamo... Šta ti ja znam...” Tata nije pokazao nikakvu reakciju.

„Zamisl samo: kad bismo ju ispitali i napravili par testova... Riješili bi problem ljudima koji ne čuju. Ee... Kakvo bi to bilo otkriće! Više niko ne bi imao taj nedostatak. A mi bi za to bili zaslužni”, Marin ga je nastavio gledati očima punim čuđenja i čekao. Ništa.

Tata ga je konačno pitao: „Sve je u novcu, zar ne? Možda ćeš od sada nadalje razmišljati o tome kad ih budeš čupao iz pijeska.”

Da je iza Marina bio zid, tatin pogled bi ga prikovao za njega. Zatečeno ga je pogledao pa spustio glavu. Promumljaо je nešto u smislu da svi trebaju od nečega živjeti.

Tata je smirenim tonom rekao: „Djevojci se nećeš približiti.” Marin se samo podsmjehnuo. „Ako nešto pokušaš, mogao bi gledati najnovije vijesti o izlovu zaštićenih vrsta u Jadranu.” Nikad ga nisam čula da tako govorи. Šutjeli su.

„Kukurica, kukuruz, majs, majs! Funf oero!”, vikao je netko iza suncobrana.

Marin je prvi progovorio: „Misliš da možeš doći od ko zna kud i govoriti mi šta mogu ili ne mogu. U mom rodnom mjestu...” Tata je gledao kroz tablet.

„Ovo”, pokazao je na more, „pripada više meni nego tebi.” Nakon toga je ustao. Prije nego je otišao, pogledao je prema meni.

×

Kad smo se vratili kući, Lovro i Aurora su sjedili u kuhinji. Pravila sam se da ih ne vidim. Krenula sam prema ormariću i uzela zdjelicu.

„Bok, Paula”, rekla mi je uz jedan od svojih toplih osmijeha.

„Bok”, rekla sam malo pretiho. Nadala sam se da me čula. *Baš sam djetinjasta.*

Stala sam na prste, ali nisam mogla dotaknuti kutiju pahu-ljica. Poskočila sam jednom, dvaput. *Samo malo...*

Lovro se približio i posegnuo za kutijom. Inače bih se naljutila i rekla da mogu sama. No, prvi put u dva dana je primijetio da smo u istoj prostoriji. Zahvalila sam mu.

Mlijeko je već bilo na stolu. Pili su kavu.

„Planiramo biti budni cijelu noć?”, tata je pitao i natočio si šalicu.

„Perzeidi su savršeno opravdanje za dozu kofeina u večernje sate”, rekla je i otpila gutljaj.

„Palčice”, digla sam glavu prema tati, „kad sam bio tvojih godina, radili su memeove za one koji sipaju mlijeko prije pahuljica”, rekao je i pokušao prikriti osmijeh iza ruba šalice. Isplazila sam mu jezik pa pitala: „Bojiš li me se?”

„Samo kažem. Možeš stvarati svoja pravila. Ponekad nije loše znati i tuda”, podigao je šalicu s tanjurića i namignuo mi. *Nikad ne mogu dugo biti ljuta na njega.*

„Sva sreća da je vedro”, Aurora je ponovo skrenula razgovor na kišu meteora.

Taman sam stavljala žlicu u usta kad je Lovro podigao prste: „Želiš li s nama?” Sa žlicom u ustima, pogledala sam Auroru.

„Bit ćemo kod mene u dvorištu”, rekla je. Okrenula sam se prema Lovri. Smiješio se. Htjela sam učiniti isto, kad sam skužila da imam žlicu u ustima. Nekako mi je ispala. *Kvrapcu!* Počela sam se smijati sama sebi. Svi smo se smijali.

×

Nebo je već bilo tamno plavo kad smo došli k njoj. Večer je bila zabavna. Aurora se puno smijala. I Lovro se smijao s njom. Vrijeme je prolazilo i ruke su mi postajale hladne dok smo ležali vani. Konačno smo vidjeli prvu zvijezdu padalicu.

„Kao mala, vjerovala sam da stvarno padaju negdje na Zemlju”, rekla je. Htjela ih je poći tražiti samo s ruksakom na ledima.

Lovro je bio uvjeren da je svijet prije bio bljeđih boja, kao u starijim filmovima.

Ja sam do prošlog polugodišta mislila da parovi spavaju zajedno samo kad žele dijete, ali nisam to rekla. Umjesto toga, rekla sam: „Vjerovala sam da gluhi ne mogu čuti.”

Podigla se oslanjajući se na lakat. Neko vrijeme je čekala da ju pogledam. Tišinu su bušili cvrčci. Okrenula sam se prema njoj.

„I ja sam to mislila”, rekla je.

Gledali smo u nju bez riječi. U glavi sam ponovno premotala sve što je Marin rekao tati danas na plaži. Mikro-senzore koje je Lovro još uvijek imao.

„Vjerojatno ipak rade”, rekla je kao da mi čita misli. Spremala se nastaviti govoriti.

„Posljednje tri godine stalno razmišljam o zadnjem danu u srednjoj. Stalno si ponavljam: *Ne idi s njima na plažu; Nemoj se izuti; Nemoj skočiti s te stijene.* Ali ne mogu vratiti vrijeme”, zastala je.

„Nije bilo preduboko ili se samo tako činilo zbog velike visine. Stopala su mi se zarila u pijesak na dnu. Osjetila sam nešto oštro kako mi probada u nožni palac. *Možda ježinac*, pomislila sam. Izašla sam na obalu da provjerim je li koja bodlja ostala

u stopalu”, Aurora je ponovno zastala. Lovro je gledao u pod. *Muslim da je ovo već čuo.*

„Nisam vidjela ništa osim sitne crvene točkice. Ubrzo su zvukovi oko mene postali udaljeni. Počela sam vidjeti točkice gdje ih drugi zasigurno nisu vidjeli. Bilo ih je sve više, dok se na kraju nisu skupile u tamu i izgubila sam svijest. Kad sam se poslije probudila u bolnici, rekli su mi da sam se ubola na iglu. Obećali su da će ubrzo biti dobro. Ali nisam bila.”

Pogledala je prema rukama u svom krilu. Oko nje je bila nagužvana duga ljetna haljina koju je nosila.

„Krive su bakterije iz mora”, izgovorila je to kao neko priznaj. Kao da se sramila svoje bolesti. Nisam ju htjela prekidati dok nisam bila sigurna da je rekla sve što je htjela reći.

„Uz to, u mozgu su mi se počeli nakupljati proteini. Tko bi rekao da je to nešto loše, ha?”, slabašno se nasmijala. „A ipak, nešto dobro je proizašlo iz svega toga”, pogledala je prema Lovri. Širom je otvorio oči i spremao se nešto odgovoriti na to.

„U redu je”, rekla je i stavila ruku na njegovu, i dalje sa smiješkom. Lovro je zbunjeno gledao u nju.

Kad malo razmislim, malo je neobično da je Aurora ova dva dana provela izvan svoje sobe, a za to vrijeme nije bila negdje u bolnici.

„Ne pomišljaj na prekid terapije”, rekao je Lovro oštrim potezima prstiju. Ustao je s pokrivača.

Počela je plakati. Mislim da se borila s tom odlukom. Ništa od ovoga nije htjela. Bilo je izvan njene moći.

×

Nisam razumjela sve o čemu su raspravljali. Bila sam sposobna samo kadikad izgubljeno kimnuti ili odmahnuti glavom. Ogledavati se oko sebe u strahu da će se Marin negdje pojaviti. Promatrati Lovru kako sve to upija i brzo razmišlja.

„Moramo nekome reći. Netko će znati što napraviti, kako ti omogućiti da ja ne budem jedina koju možeš čuti”, rekla je i pogledala Lovru. Nisam znala odakle joj snaga. Bila je bolesna, a više je mislila na njega nego na sebe. Toliko sam bila ljuta na nju, a dijelile smo tako veliku stvar. Imale smo istu želju. Zatim ga je pitala: „Hoćeš li sutra poći sa mnom?”

Daje mu priliku da se ne osjeća toliko sam i neshvaćen. Mogao bi slušati glazbu i pričati preko telefona. Neće me više trebati. Koliko dugo ga ne bi bilo natrag ...?

Čudno je, jer sam samo željela da bude sretan. Podržala bih ga što god odluči. To nažalost nije značilo da ne bih bila tužna. Prestala sam disati.

Lovro je na čas spustio pogled pa se okrenuo prema jedinom osvijetljenom prozoru na našoj kući. Zatim je pratilo nevidljivu nit od tog prozora prema meni. Stotine zvijezda je moglo pasti u isto vrijeme iznad nas. Ne bih primijetila. Ostala bih stajati na mjestu da je i sam mjesec pao. I čekati.

Na kraju je pogledao nju. Lagano, gotovo neprimjetno, odmahivao je glavom i sklopio oči. *Njegova odluka je olakšala njenu.*

Aurora se blago osmjehnula, puna razumijevanja i suošjećanja. Obujmila mu je lice rukama. Pogledao ju je u oči. Palcem je prešla preko njegovog obraza.

„Šljokica”, objasnila je, prebirući po nevidljivim žicama u zraku između njih.

„Nedostajala si mi”, prsti su mu djelovali umorno i tužno.

„I ti ćeš meni nedostajati”, odgovorila je na jednak način. Zatim se odmaknula od njega. Više ništa nije rekla. Približila sam joj se.

„Ozdravit ćeš”, rekla sam Aurori i ispreplela prste na njenom desnom ramenu.

Okrenula je nasmiješeno lice prema mojem.

Spustila je dlanove na moju ruku koja je bila naslonjena s njene prednje strane.

Lovro mi se zahvalno nasmiješio i potapšao prekrivač kraj sebe. *Ne bude nas ostavio.*

Legli smo i nastavili promatrati zvijezde u tišini.

BILJEŠKA O UREDNICIMA I ILUSTRATORICI

MIRKO KARAS — rođen je u Zagrebu gdje je završio studij elektrotehnike. Serijski je čitač, a znanstvenom se fantastikom bavi više od pola života.

Priče je objavljivao u časopisima Zarez i UBIQ, sferakonskim zbirkama i zbirci Festivala fantastične književnosti, a i u fanzinima od kojih neki više ne postoje. Uređivao je portal NOSF, a surađivao je i na uređivanju nekoliko romana. Član je društva SFera u sklopu čijeg programa organizira i vodi spisateljske radionice.

Dugi niz godina je bio član žirija za dodjelu nagrade SFERA zbog čega je čitao kompletну godišnju hrvatsku SF produkciju (navodno bez posljedica... vidljivih), a sudjeluje i u radu žirija sferinog natjecanja za djecu i mlade.

Svake godine obećaje si da će više čitati i pisati. Katkad mu se čini da ta obećanja polako i ispunjava.

×

MARIJA SERDAR — gomila puno više knjiga nego što može pročitati. Voli sate provoditi u prirodi, tražeći ptice i nalazeći zen.

×

KATARINA ŠUMSKI — rođena 1996., studira na Grafičkom fakultetu, a prije toga je studirala Šumarstvo 5 godina i završila bakalarni stupanj. U slobodno vrijeme bavi se crtanjem, gledanjem filmova i emisija, igranjem igara te trošenjem vlastitog vremena. Što se tiče stvari i tema koje smatra zanimljivima one su povezane s umjetnošću (osobito dizajnom likova), životnjama, čudovištima, anatomijom, biologijom, psihologijom te strašnim i nepoznatim. Nema neki službeni portfolio, ali je kao dijete tijekom osnovne škole dizajnirala ilustraciju za bedž; bio je to crtež srca koji je promovirao nepušenje.

SFERAKONSKI NIZ

Zbirke hrvatskog SF-a

www.sfera.hr | www.sferakon.org

ZAGREB 2004. | Fabić, Horak,

Jambrišak, Konvični, Krčelić,
Macan, Vlahović, Žiljak | 1995.

DNEVNICI ENTROPIJE | David Mali

Dvor, Fabić, Ivezić, Jambrišak/Macan,
Konvični, Peričić, Perković, Raos,
Rašpolić, Vlahović, Žiljak | 1996.

KVANTNI PORTALI IMAGINACIJE |

Blažić, Fabić, Viktoria Faust/Adrian Wolf,
Horak, Jambrišak, Konvični, Matković,
Peričić, Petrovski, Raos, Šips, Žiljak | 1997.

ZAGREB 2016. | Jambrišak/Konvični/

Macan/Starešinić, Milenić, Perković,
Pongrašić, Škerla, Žiljak | 1998.

KRHOTINE SVJETOVA | Benini, David Mali

Dvor, Jambrišak, Krčelić, Milenić, Peričić,
Perković, Petrovski, Vlahović, Žiljak | 1999.

DVIJE TISUĆE ŠARENIH ALIENA |

Brozović, Jambrišak, Lepčin, Macan,
Pongrašić, Spirin, Žiljak | 2000.

JUTRA BOJE POTOPA | Brozović,

Devlić, Lepčin, Novak, Vlainić,
Stipčević/Švel, Zubak | 2001.

ALTERNAUTI | Brozović, Jambrišak,

Janjanin, Lepčin, Novak, Perković,
Vlahović, Žiljak | 2002.

DJЕCA OLУJNIIH VJEKOVA | Bednjanec,

Brozović, Bukovica, Janjanin, Krušvar,
Oštrić, Pasini, Perković | 2003.

ZAGREB 2094. | Andrina P.,

Brozović, Hameršak, Janjanin,
Konvični, Macan, Mišak | 2004.

KAP CRNE SVJETLOSTI | Brozović, Bulić,

Kačar, Krušvar, Milić, Rašeta, Relković,
Rukober, Sudarević, Turda | 2005.

ZAGROB | Bogdanović, Dokaza, Jambrišak,

Kelečić, Krušvar, Macan, Mavrin, Novaković,
Olvanji, Pogan, Rašeta, Rukavina,
Soher, Šakić Ristić, Štuka | 2006.

TRINAESTI KRUG BEZDANA | Bogdanović, Brozović, Dešković, Jambrišak, Janjanin, Janković, Kapidžić Kelečić, Macan, Radović, Rukavina, Selan, Smajlović | 2007.

ZLATNI ZMAJEV SVITAK | Kokanović Krušelj, Brozović, Rukavina, Bogdanović, Kelečić, Janjanin, D. Horvatinčić, Barol, Selan, Šakić Ristić | 2008.

STRUNE NEMIRA | Štomec, Bogutovac, Despot, Kokanović Krušelj, Drino, Krušvar, Selan, Ivanko, Jambrišak, Šakić Ristić, Čudina, Rukavina, Macan, Tenjer | 2009.

PARASVEMIR | Žiljak, Jambrišak, Brbora, Hartmann, Ivančić, Krušvar, Barol, Bogdanović, Selan, Sarajlija, Bakša, Macan | 2010.

[...] LAKUNA | Delač, Žiljak, Selan, Ruždak, Karas, Bogdanović, Ivančić, Barol, Ivanko, Janjanin, Pušić, Škrljac, Macan | 2011.

SMAK | Bakmaz, Pauc, Kelečić, Jambrišak, Barol, Drino, Bogdanović, Brebić, Brbora, Fočić, Žiljak, Miholić, Konvični | 2012.

TAMNA, TMASTA TVAR | Hartman, Rendić, Macan, Krušvar, Lovrenčić, Blackwood, Ristić, Glušić, Maleš, Brbora, Bokor, Delač, Sarajlija | 2013.

UKRONIJE | Selan, Kelečić, Škrljac, Bokor, Brbora, Perušić, Mežnarić, Becić, Bolfeš, Serdar, Kurilić, Macan, Jambrišak | 2014.

NEMA ŠTO NEMA | Cerovac, Janković, Vučić, Rujan, Glušić, Moniantt, Škrinjar, Crnković, Ranj, Solarević, Brbot, Pejaković, Božičević, Babić, Mamić, Schneider, Hančević, Bokor | 2015.

FUTUR CRNI | Štaudinger, Franković, Pandžić, Crnjaković, Belošević, Novak, Benini, Injac, Jambrišak, Rujan, Škrljac, Juričić, Validžić | 2016.

SFUMATO | Rendić, Novak, Antonić, Macan, Belošević, Kvaternik, Mikša, Juričić, Bokor, Peregrin, Rujan, Kos, Krznarić, Barić, Rašeta | 2017.

TRANSREALI | Macan, Peregrin, Babić, Žiljak, Mikša, Moniantt, Rabrenović, Glušić, Barić, Rendić, Novak, Juričić, Popović, Bogdanović | 2018.

ABECEDA BESKRAJA | Benini, Dokaza, Duvnjak, Hančević, Kelečić, Kvaternik, Mikša Golub, Moniantt, Novak, Rašeta, Rendić, Srećić, Validžić, Vujnović | 2019.

SOLAR(N)I | Barol, Basioli, Benzoni, Denić, Jadrijević Lozančić, Karas, Kelečić, Kršić, Lerotić, Moniantt, Peregrin, Rašeta, Rujan, Vujnović | 2020.

SVIJETLA DALEKIH OBALA | Mavrović, Barol, Peregrin, Vujnović, Rendić, Pavleković, Jembrek, Šebelić, Novak, Kvaternik | 2021

BIBLIOTEKE

BIBLIOTEKA SFERA

Tatjana Jambrišak | Duh novog svijeta
Igor Lepčin | Purgeri lete u nebo
Darko Macan | Tekkas Kid
(i još neka moja braća)
Aleksandar Žiljak | Slike ptice
Zoran Krušvar | Najbolji na svijetu
Dalibor Perković | Preko rijeke
Zoran Pongrašić | Čuvari sreće
Zoran Vlahović | Frulaš
Milena Benini | Jednorog i djevica
Goran Konvični | Jeftine riječi
Krešimir Mišak | Zvjezdani riffovi
Danilo Brozović | Zeleno
suncе, crna spora
.
Ad Astra | Antologija hrvatske
znanstveno fantastične
novele 1976. — 2006.
.
Darko Macan | Bočko

BIBLIOTEKA ULTIMA

Zoran Krušvar | Izvršitelji
nauma Gospodnjeg
Ivan Gavran | Božja jednadžba

BIBLIOTEKA UBIQ

Zoran Kravar | Kad je svijet bio mlad
Aleksandar Žiljak | Božja vučica
Darko Macan | Koža boje masline
Darko Suvin | Preživjeti potop

.

Časopis UBIQ | brojevi 1-13

.

KONTAKT | Anthology of Croatian SF

BIBLIOTEKA TRANSFUZIJA

Irena Rašeta (ur.) | BLOG.SF
Irena Rašeta (ur.) | BLUDUĆNOST

Većina prodana, ali
narudžbe na telefon
098/358-184

ČASOPIS UBIQ

Brojevi 1-13 (izdavač: Mentor, Zagreb)
Brojevi 14-29 (izdavač: Društvo za
znanstvenu fantastiku SFera, Zagreb)

SFeraKonske zbirke, časopis UBIQ i
ostala izdanja Društva za znanstvenu
fantastiku SFera distribuiru Hangar 7.

Izdanja je moguće naručiti online na
<https://sf.hangar7.hr>

Ili putem e-maila: info@hangar7.hr

Dodatne informacije o izdanjima
zatražite na navedenoj adresi.

29. SFERINA GODIŠNJA ZBIRKA
(2023.) OBJAVLJUJE

NATJEČAJ

ZA NEOBJAVLJENE
DOMAĆE RADOVE

SPEKULATIVNE FIKCIJE U SVIM PODŽANROVIMA

Pomožite
urednicima da
vas objave

[dužine okvirno 2.000
do 8.000 riječi].

Izabrane najbolje priče
objavit će se u zbirci koja
izlazi za SFERAKON 2023.

Priče, svoje podatkatke
i biografije šaljite
do 31. 12. 2022.

na adresu:
natjecaj@sfera.hr

*Zadaćnica se ne piše,
Zadali vam nismo temu,
Izgovora nema više,
Pišite o bilo čemu!*

Tekst natječaja

Barol, Ed
Delač, Ivana
Janjić, Jelena
Ježić-Hammer, Emanuel
Kelečić, David
Ledinščak, Iva
Novak, Kristijan
Satarić, Mira
Štengl, Marko

9 789534 805961

ISBN 978-953-480596-1

SFera